

வி.அரியநாயகம்

ஈழத்துக் கோவங்கள்

77

சேமமு பதிப்பகம்

புத்தகத்தின் பெயர் : கந்தக்ஷீலாஸங்கன்

நாவாசிரியர் : வி. அரியநாயகம்

அனுமதிப்பத்திரம் : EPAB/02/18828

கல்வி அமைச்சர்
அனுமதிப்பத்திரம்

1952 பெப்ரவரி மாதம் 29ம் திகதி வெளியிடப்பட்ட இலங்கை அரசின் வர்த்தமானி அறிவித்தலில் பிரசரமான உதவி நன்கொடை பெறும் சுய இரட்டை மொழி மற்றும் ஆங்கிலம் பாடசாலை தொடர்பான பிரமாணக் குறிப்பின் 19/ஏ வாசகத்தின் கீழ் கல்விப் பணிப்பாளர் நாயகத்தினால் பாடசாலை நூலகப் புத்தகமாக அனுமதிக்கிறேன்.

2017 செப்டெம்பர் மாதம் 20
கல்வி அமைச்சர், "இகரபாய்" பத்தரமுல்ல.
அனுமதிப்பத்திரம் செல்லுபடியாகும் திகதி 2022.09.19

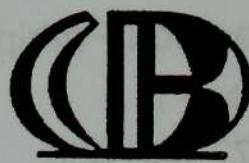
விஜித வெலகெதரா
செயலாளர்
கல்வி நூல் வெளியீட்டு ஆலோசனை கூட

கதைக் கோலங்கள்

மீன் இருவாக்கம்
வி.அரியநாயகம்
இயல்வநிலை அதிபர்

சேமமடு
சேமமடு பதிப்பகம்
2009

நூற்குறிப்பு

நூற்தலைப்பு	:	கதைக் கோவங்கள்
நூலாசிரியர்	:	வி.அரியநாயகம்
பதிப்பாளர்	:	சதழு.பத்மசீலன்
பதிப்பாண்டு	:	2009
எழுத்து	:	12 புள்ளி
பக்கங்கள்	:	124
படிகள்	:	1000
விலை	:	ரூ. 250/-
அட்சிடல்	:	சேமமடு பதிப்பகம், கொழும்பு -11. தொ.பே: 0777 345 666.
வெளியீடு	:	சேமமடு பெராத்தகசாலை, யஜி.50, பீப்பன்ஸ் பார்க், கொழும்பு-11. தொ.பே: 011-2472362, 2321905. மின்னஞ்சல் : <i>Chemamadu@yahoo.com</i>
ISBN - NO	:	978 - 955 - 1857 - 38 - 7

Title	:	KATHAIK KOLANKAL
Author	:	V.Ariyanayakam ©
Edition	:	2009
Price	:	Rs.250/-
Published by	:	Chemamadu Poththakasalai UG.50, People's Park, Colombo -11. T.P : 011-2331475, 2321905.
Printed by	:	Chemamadu Pathippakam, Colombo -11. T.P 0777 345 666. E-mail : <i>Chemamadu@yahoo.com</i>
வெளியீட்டு எண் :	:	CBCN - 2009-06-03-39

முன்னுரை

சமகாலத்தில் முன்னெப்போதும் விட குழந்தை இலக்கியம் மற்றும் சிறுவர் இலக்கியம் மீதான விழிப்புணர்வு அக்கறைகள் பன்மடங்காக அதிகரித்து வருகின்றது. குறிப்பாக, எமது படைப்பாளிகள் மத்தியில் இந்த இலக்கிய மரபுக்கான தனித்துவங்கள், உள்ளீடுகள், படைப்பு மலர்ச்சி, உளவியல், மொழிநடை போன்ற அம்சங்கள் குறித்த சிந்தனைகள் முனைப்புற்றுள்ளன.

இதனால், குழந்தைகள் மற்றும் சிறுவர்களது படைப்பாற்றல் திறனை விருத்தி செய்யவும் கற்பனையாற்றலைப் பெருக்கவும் மற்றும் சொற்களஞ்சிய விருத்திக்கும் உரிய இலக்கியங்களை உருவாக்குகின்றன. இவை ஆரோக்கியமான சிந்தனை வெளிப்பாடுகளுக்கும் நேர்நிலை மனவெழுச்சிக்கும் கொண்டாட்ட மனநிலைக்கும் உரிய சாதனங்களாக அமைகின்றன. இந்த மரபுக்கு வளம் சேர்க்கும் வகையில் இந்நால் வெளிவருகின்றது.

கதை சொல்லல், கதை கேட்டல் பின்னர் கதை வாசித்தல், கதை எழுதுதல் என்னும் சூழல் கலாசார முனைப்புச் செயற்பாட்டுக்கான கருவியாக இந்நாலின் வரவு அமைந்துள்ளது. இது இன்னும் பெருக வேண்டும். கதை சொல்லும் கதை கேட்கும் பண்பை இன்னும் எம்மிடையே வளர்க்க வேண்டும்.

நாலாசிரியர் உரை

கதைக் கோலங்கள் என்னும் இந்நாலில் நாற்பத்தைந்து கதைகள் இடம்பெறுகின்றன. இவற்றில் சில தத்துவங்களை வெளிப்படுத்துவதற்காக சமகாலச் சம்பவங்களை வைத்து எழுதப்பட்டவை. சிலகதைகள் மிருகங்களை வைத்துத் தத்துவங்களை சொல்வதாக எழுதப்பட்டவை. இதில் வரும் சில கதைகள், ஆங்கில மொழிக் கதைகளை மீள் உருப்பெறச் செய்துள்ளேன். இன்னும் சில மொழிபெயர்ப்புக் கதைகளாக அடங்குகின்றன.

குறிப்பாக பைபிளில் வரும் ஆன்மீகத் தத்துவங்களை விளக்கும் கதைகளாகவும் எழுதியுள்ளேன். கதைக் கோலங்களில் வரும் கதைகளை பொருள், மொழி, நடை என்பவற்றைக் கொண்டு சிறுவர்களுக்கான பகுதியாகவும், வளர்ந்தோருக்கான கதைகளாகவும் வகுக்கு வைத்துள்ளேன். எல்லோரும் நன்மையடைய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் எனது முதல் ஆக்கமாக இது வெளிவருகிறது.

இந்நாலினை உருவாக்க எனக்கு அரிய ஆலோசனைகளையும் ஊக்கத்தினையும் கொடுத்த ஏ.எஸ். முனைவர் பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா, டாக்டர் சு.மகாலிங்கம், கலாபூஷணம் சு.துரைசிங்கம், திரு.தெ.மதுகுதனன் ஆகியோருக்கும் முகப்புப் படத்தினை வரைந்து தந்த ஓவியர் கணிவுமதி, உள்படங்கள் வரைந்துதவிய ஓய்வுநிலை அதிபர் வே.சண்முகராசா (சண்) மற்றும் தங்கள் வெளியீடாகவே வெளியிடும் சேமமடு பொத்தகசாலை அதிபர் சதழு.பத்மசீலன் அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள் உரியன.

198 (494) கஸ்தூரியார் வீதி
யாழ்ப்பாணம்

10-06-2009

வி.அரியநாயகம்

பதிப்புரை

இன்றைய கால சூழ்நிலையில் அதிகம் அக்கறைப்பட வேண்டிய எழுத்துத் துறைகளுள் குழந்தை இலக்கியம், சிறுவர் இலக்கியம் மிகவும் முக்கியமானதாகும். எமது ஆசிரியர் குழுவும் பதிப்பகமும் தெளிவாக விளங்கிக்கொண்டு அதற்கு செயல்வடிவம் கொடுக்கும் முகமாக ஒய்வுநிலை அதிபர் வி.அரியநாயகம் அவர்கள் மீருருவாக்கித் தந்துள்ள “கதைக்கோலங்கள்” என்னும் நூலை வெளியிடுகின்றோம்.

இதுபோன்ற பல்வேறு நூல்களை தொடர்ந்து வெளியிடுவதே எமது நோக்கம். இந்நூலை எமது பதிப்பகத்தினாடாக வெளியிட வேண்டுமென விரும்பியவர் அன்புக்குரிய கவிஞர் துரையர் அவர்கள். சிறுவர் இலக்கியத்தில் ஆழமான புலமை கொண்டவர். ஆதலால் அவர் தெரிவு செய்த இந்நூலை நாம் வெளியிட முழுமனதுடன் முன்வந்தோம்.

இந்நால் வெளிவரவேண்டுமென அதிகம் உழைத்த ஒய்வுநிலை அதிபர் துரைசிங்கம் அவர்களுக்கும், அனுமதி தந்த திரு.அரியநாயகம் அவர்களுக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றிகள். இந்நாலுக்கான உட்படங்களை வரைந்து உதவிய ஒய்வுநிலை அதிபர் வே.சண்முகராசா (சண்) அவர்களுக்கும், முன்அட்டைப்படம் வரைந்த நன்பர் கனிவுமதிக்கும் எமது நன்றிகள். மற்றும் எமது ஆசிரியர் குழாமிற்கும், நூலுருவாக்கத்திற்கு ஒத்துழைத்த அனைத்து அன்புள்ளங்களுக்கும், வாசக நன்பர்களுக்கும் மனமார்ந்த நன்றிகளும் பாராட்டுக்களும்.

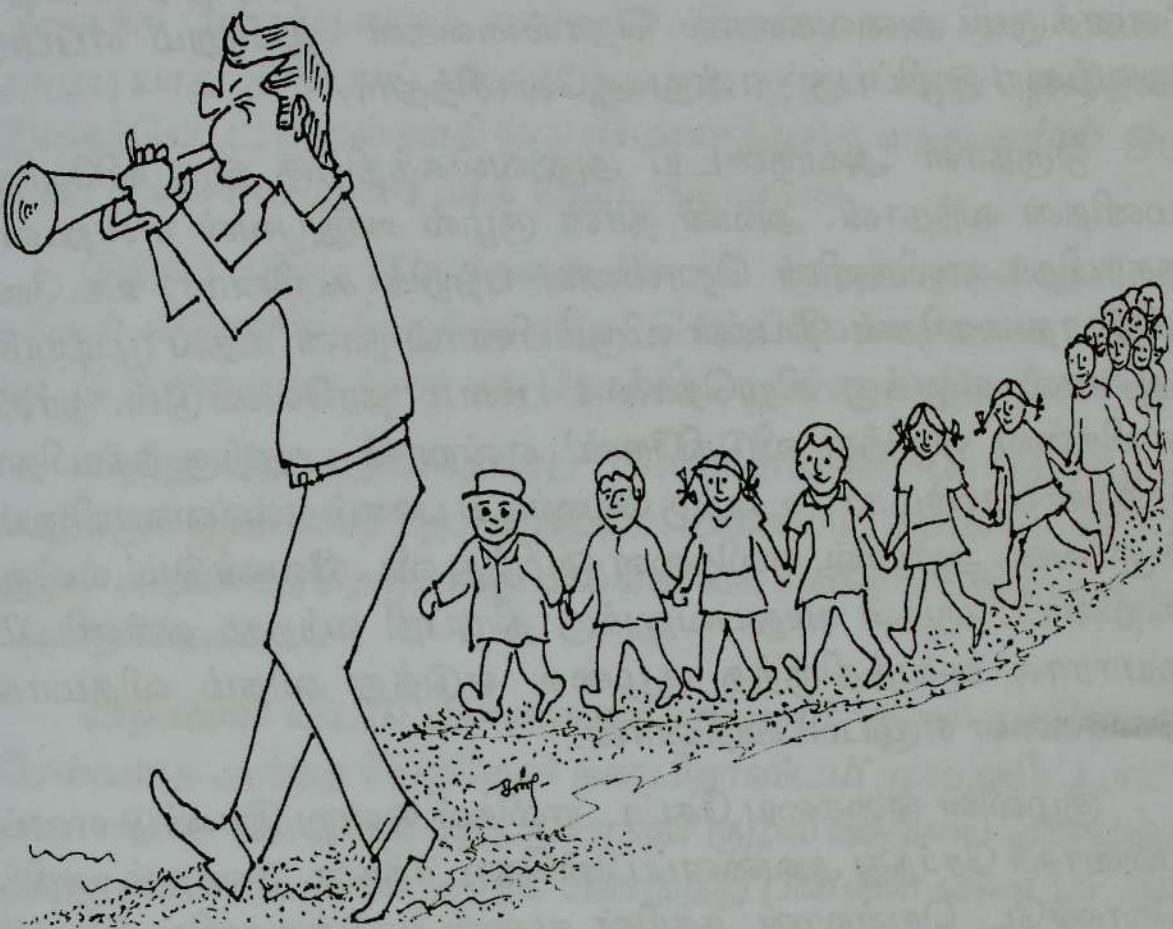
20-06-2009

அன்புடன்
சதழு.பத்மசீலன்
சேமமடு பொத்தகசாலை

பொருளடக்கம்

1.	குழலோசையில் மயங்கிய குழந்தைகள்	09
2.	தந்தை சூறிய வார்த்தைகள்	12
3.	புத்தியுள்ள பறவைகள்	15
4.	மஞ்சள் நிறப்பூனை	17
5.	நரியின் தந்திரம்	19
6.	கிளியும் மரங்கொத்தியும்	23
7.	உன்னை நேசிப்பதுபோல் அயலவனையும் நேசி	25
8.	வெள்ளைப் பண்றிக்குட்டி	27
9.	வெள்ளத்துக்குத் தப்பிய வெள்ளாட்டுக்குட்டி	30
10.	காட்டுத் தீக்குத் தப்பிய கம்பளியாடு	33
11.	தாயும் பிள்ளையும்	35
12.	அணிலும் குரங்கும்	37
13.	உயிர் காப்பான் தோழன்	39
14.	மான்குட்டியும் சிங்கமும்	41
15.	யானைகள் வென்றன	43
16.	பந்தயக் குதிரையும் ஓட்டகமும்	45
17.	மாம்பழம்	47
18.	விநோதமான போட்டி	49
19.	முதாட்டியும் கண்வைத்தியரும்	51

20.	குட்டியானை	53
21.	அரசனும் பறவையும்	55
22.	தோட்டத்தில் ஆடு	57
23.	கோழித் திருட்டு	59
24.	உத்தம புத்திரன்	61
25.	புலிநகம்	63
26.	பறவையின் பற்று	67
27.	கடற்கரையில் கிடைத்த புதையல்	69
28.	சிங்கராசாவின் வாரிசு	71
29.	மல்லிகாவும் மாலினியும்	74
30.	உண்மை பேசியோன்	77
31.	வஞ்சனையில்லாப் பிஞ்சுகள்	80
32.	தாய் சொல்லைக் கேட்டால்லுனிக்கும்	83
33.	ஒரே இரத்தம்	85
34.	நகர் காத்த இளவரசன்	87
35.	புத்த பிக்குவும் வேடனும்	89
36.	அன்பாயிரு	91
37.	மணிக்கோபுரமும் வெளிச்சவீடும்	94
38.	சிறியதாயார்	97
39.	நோய் தீர்ந்தது	99
40.	பேராசை தந்த பரிசு	102
41.	சிறுநீரகத் தானம்	105
42.	அறுவடை	109
43.	நாட்டுப் பற்று	114
44.	மலைப்பாம்புத் தைலம்	117
45.	சபலம்	121

குழாயோசயில் மயங்கிய குழந்தைகள்

அது ஒரு சிறிய நகரம். அங்கு அமைதியாக மக்கள் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்களுக்கு குறையேதும் கிடையாது. ஆயினும் ஒரே ஒரு குறை மட்டும் இருந்தது. அதுதான் எலிகளின் தொல்லையாகும். எல்லா இடங்களிலும் சிறிய, பெரிய எலிகள் திரிந்தன. குறிப்பாக வீடுகளுக்குள்ளேயும் கடைகளுக்குள்ளேயும் திரிந்து தொல்லை கொடுத்தன.

எலிகளின் தொல்லைகளைப் பொறுக்க முடியாத குடிமக்கள் அவைகளை ஓழித்துக் கட்ட எண்ணினார்கள். ஒரு குடிமகன் சொன்னான் ‘இத்தொல்லைகளை நகர பிதாவிடம் சொல்வோம்; அவர் இது விடயமாக உதவவார்’ என்றான்.

நகரபிதாவிடம் சென்று முறையிட்டார்கள். அதற்கு நகர பிதா ‘எனக்கும் அவைகளால் தொல்லைகள் ஆயினும் எப்படி அவற்றை ஒழிப்பது’ என்று ஆலோசித்தார்.

இருநாள் அவருடைய அலுவலகத்திற்கு ஒரு விநோத மனிதன் வந்தான். அவன் தான் குழல் ஊதுபவன் என்றான். நகரபிதா எலிகளின் தொல்லை பற்றிக் கூறினார். உடனே விநோத மனிதன் ‘நீங்கள் விரும்பினால் நான் உதவ முடியும், ஆனால் எனக்கு சிறுதொகை பணம் தரவேண்டும். நான் எலிகளை ஒழித்து விடுகிறேன்’ என்றான். அதற்கு நகரபிதா ஒத்துக்கொண்டார். ‘உனக்கு வேண்டிய பணம் எவ்வளவாயினும் தருவேன். ஆனால், எலிகளை ஒழித்து விட வேண்டும்’ என்று கூறினார். குழல் ஊதுபவனுக்கு திருப்தி வந்தது. தன்னிடம் தயாராக வைத்திருந்த குழலை எடுத்து விதம் விதமாக ஒசைகளை எழுப்பி ஊதினான்.

குழலின் ஒசையை கேட்ட எலிகள் ஒன்று இரண்டு எனப் பலவாகச் சேர்ந்து அவனைப் பின்தொடர்ந்தன. அவனும் ஊதிக் கொண்டே சென்றான். நகரின் மூலை முடுக்குகளில் இருந்த எலிகள் இசைத்தவனை சூழ்ந்து, அவனைத் தொடர்ந்து வந்தன. எல்லா வகையான எலிகளும் அவனைத் தொடர்ந்து வந்தன.

குழல் ஊதுபவன் ஒரு குளக்கரையில் வந்து இருந்து ஊதிக் கொண்டிருந்தான். இசையைக் கேட்டு மகிழ்ந்திருந்த எலிகள் குளத்தின் நீரைக் கண்டதும் ஆனந்தத்தில் துள்ளி தொப் தொப்பென நீரில் குதித்தன. எல்லா எலிகளும் குளத்தில் வீழ்ந்து இறந்துவிட்டன.

எலிகள் எல்லாம் இறந்துவிட்டன. குழல் ஊதி நகர பிதாவிடம் வந்து முன்பு பேசியபடி தனக்குச் சேர வேண்டிய பணத்தைத் தருமாறு கேட்டான். இதற்கு நகர பிதா ‘எலிகள் யாவும் போய்விட்டன, ஆனால் பணம் தரமாட்டேன். உன்னை எங்களுக்குத் தேவையில்லை, நீ போகலாம்’ என்று கடுமையாகச் சொன்னார்.

கோபம் அடைந்த குழல் ஊதி எனக்குத் தரவேண்டிய பணத்தைத் தராதுவிட்டால் யான் வேறு விதமாகக் குழல்

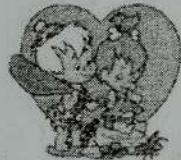
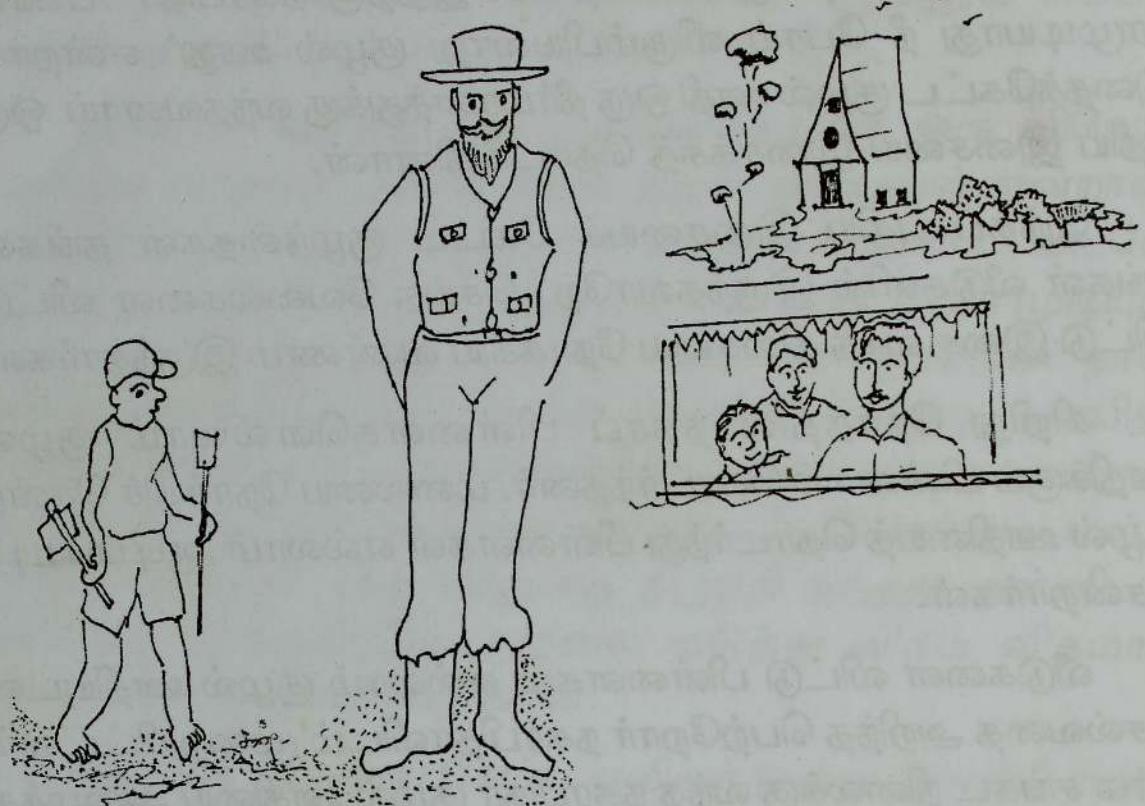
இசைக்க வேண்டிவரும் என்றான். இதற்கு நகரபிதா ‘பணம் தரமுடியாது நீ போய் விரும்பியவாறு குழல் ஊது’ என்றார். இதைக்கேட்ட குழல் ஊதி ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தவனாய் ஒரு புதிய இசையை இசைக்கத் தொடங்கினான்.

இந்தப் புதிய இசையைக் கேட்ட குழந்தைகள் தங்கள் தங்கள் வீடுகளில் இருந்தவாரே செய்த வேலைகளை விட்டு விட்டு இசை வந்த திசையை நோக்கிய வண்ணம் இருந்தார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் நகரப் பிள்ளைகளைல்லாம் குழல் ஊதிக்குப் பின்னால் தொடர்ந்தனர். மலையை நோக்கிச் சென்ற குழல் ஊதியைத் தொடர்ந்து பிள்ளைகள் எல்லாம் ஆடிப்பாடிச் சென்றார்கள்.

வீடுகளை விட்டு பிள்ளைகள் எல்லாம் குழல் ஊதியுடன் செல்வதை அறிந்த பெற்றோர் நகரபிதாவிடம் முறையிட்டனர். தர்ம சங்கட நிலைக்கு வந்த நகரபிதா குழல் ஊதியை அழைத்து அவனுக்கு உரிய பணத்தைக் கொடுத்து பிள்ளைகளை மீட்டுக் கொண்டார்.

தந்தை குறிய வார்த்தை

முன் னொரு காலத்திலே ஒருவன் தனது இருபிள்ளைகளுடனும் வாழ்ந்து வந்தான். இரு பிள்ளைகளும் ஆண்பிள்ளைகள். தாய் இவர்களின் இளவயதிலேயே இறந்து போனார். தந்தையின் அரவணைப்பிலேயே இருவரும் வளர்ந்து வந்தனர்.

இருநாள் தந்தையாரைப் பார்த்து ‘எனக்குச் சேர வேண்டிய சொத்தைப் பிரித்துத் தருவீர்களா’ என்று இளையமகன் கேட்டான். அதற்குத் தந்தையார் சம்மதித்து தனது பெயரில் இருந்த முழுச் சொத்தையும் சரிசமமாகப் பிரித்து இருமக்களிடமும் ஒப்படைத்தார். இருவரும் சந்தோசமாகக் காலத்தை கழித்தனர்.

சில வருடங்களின் பின் இளைய மகன் வெளிநாடு சென்று மேலும் பொருள் சம்பாதிக்க எண்ணினான். அவன் நினைத்துச் சென்றது அங்கு நடக்கவில்லை. வெளிநாட்டில் பொருள் சம்பாதித்த போதிலும் கெட்ட சகவாசத்தினால் கொண்டு சென்ற செல்வத்தையும் இழந்தவனாய் வேலையில்லாது ஊர் ஊராகத் திரிந்தான். உண்பதற்கே வழியில்லாமல் திரிந்தான். வீட்டிலே வந்து படுத்துவிடுவான். நித்திரை வராது, அவ்வேளையில் தந்தையாருடனும் சகோதரருடனும் வாழ்ந்த வாழ்க்கை ஞாபகம் வருகிறது.

ஊரில் இருந்தபோது, சாப்பிடும் சமயத்தில், பலரும் கூடி உண்பதும் வாரத்தில் இடையிடையே விருந்து உண்ட ஞாபகங்கள் வந்தன. இப்பொழுதுதான் தான் வீட்டை விட்டு வெளிநாடுகளுக்கு வந்தது தவறான முடிவு என்று எண்ணிக்கொண்டான்.

அடுத்தநாள் சொந்த ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டான்.

ஊருக்குத் திரும்பியதும் நேரே வீட்டை அடைந்தான். தந்தையாரிடம் சென்று ‘அப்பா நான் உங்களுக்குத் துரோகம் செய்து விட்டேன். ஆண்டவனுக்குப் பாவம் செய்து விட்டேன். உங்கள் மகன் என்று கூற வெட்கப்படுகிறேன்’ என்றான். இதனைக் கேட்ட தகப்பனார் மனம் கசிந்தவராய் சந்தோசப்பட்டு கைகளை அகலவிரித்து அவனைக் கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டார்.

இளைய மகன் மீண்டும் மீண்டும் ஆண்டவனுக்கும் தந்தைக்கும் பாவம் செய்துவிட்டதாகக் கூறி வருத்தப்பட்டான்.

மகன் மீண்டும் வந்து சேர்ந்துவிட்டான் என்ற சந்தோசத்தில் விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். தோட்டத்தில் இருந்த ஒரு கொழுத்த ஆட்டை வெட்டி விருந்து ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றன. அயலவர்களும் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

வயலுக்குச் சென்று திரும்பிய தமையனார் வேலைக்காரனை அழைத்து ‘என்ன வீட்டிலே ஆட்டம் பாட்டம் எல்லாம் நடக்கிறதே’ என்று கேட்டான். அதற்கு

‘உன்தம்பி திரும்பிவிட்டான். அதற்காக விருந்து ஏற்பாடு நடக்கிறது’ என்றான்.

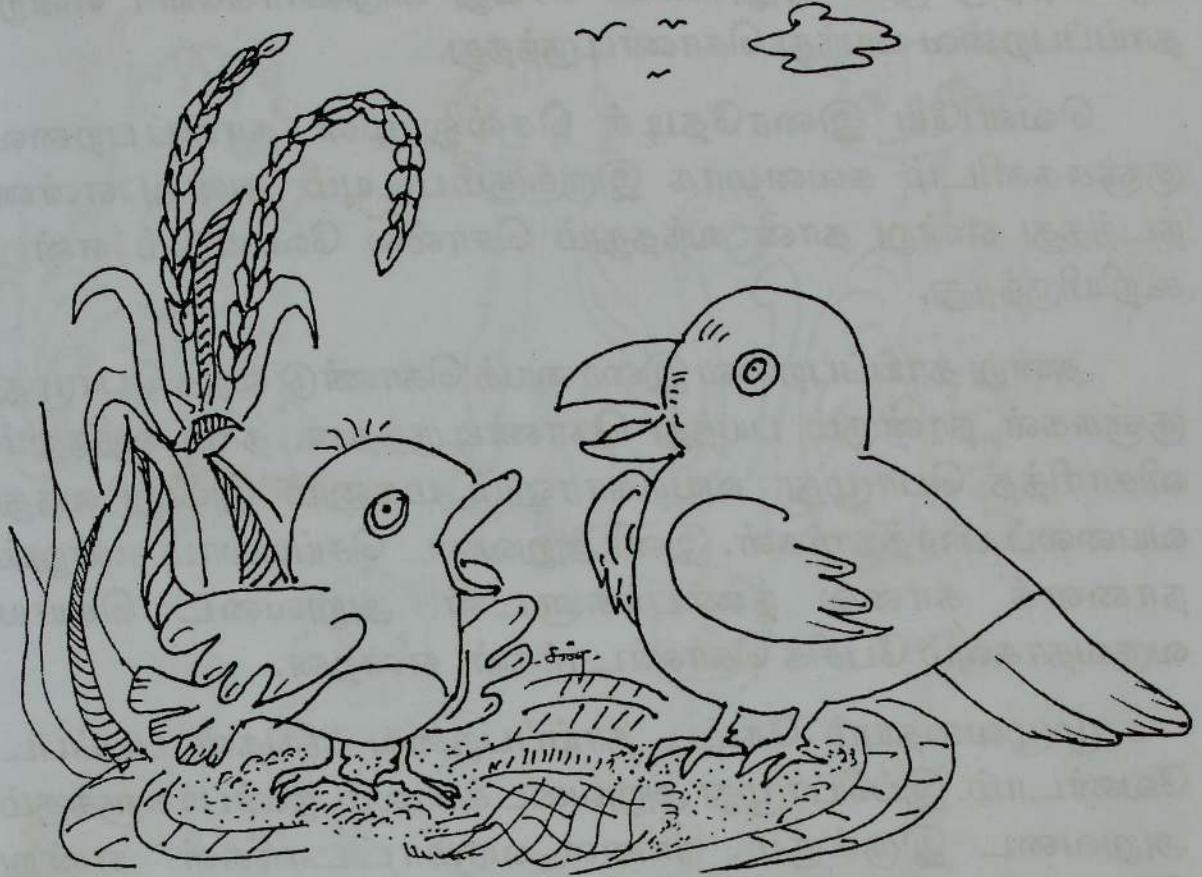
இதனைக் கேட்டதும் தமையனாருக்கு கோபம் வந்தது. வீட்டுக்குள்ளே போகாது வெளியே நின்றவிட்டான். இதை அறிந்த தந்தை மூத்த மகனுடன் சமரசம் செய்ய வேண்டியிருந்தது. ‘அவனோ இவ்வளவு காலமும் நான் உங்களுக்கு உறுதுணையாக இருந்துள்ளேன். தோட்ட வேலையெல்லாம் செய்து வருகிறேன் ஒரு நாளாவது கொழுத்த ஆடு வெட்டி எனக்கு விருந்து போடவில்லையே’ என்று வருத்தத்துடன் சொன்னான்.

அது மட்டுமல்ல ‘தம்பி சொத்தெல்லாம் தொலைத்துவிட்டு வந்திருக்கிறான், அவனுக்கு விருந்தா’ என்று மனம் வருந்தினான்.

இதனைக் கேட்ட தந்தை ‘மகனே, நீ எப்பொழுதும் என்னுடன் இருந்தாய்; என்னிடம் உள்ளதெல்லாம் உனக்கே. ஆனால், இப்போது உன்தம்பி செத்துப் பிழைத்து வந்திருக்கிறான். அவன் தன் சுயபுத்தி இழந்து, வீண்செலவு செய்து, இப்போது திருந்தி வந்திருக்கிறான், அவனை மன்னிப்பது தான் தர்மம்’ என்றார்.

இந்த அறிவுரையைக் கேட்ட மூத்தமகன் தகப்பனார் சொல்வது சரிதான் என்று ஆமோதித்து தம்பியுடன் சந்தோசமாக இருந்தான். குடும்பம் பெருமையடைந்தது.

புத்தியுள்ள பறவைகள்

இப்பொழுது தானிய அறுவடைக் காலம். பறவை ஒன்று வயலின் நடுவில் கூட்டை அமைத்து, அங்கு நான்கு முட்டைகளை இட்டுவிட்டது. சில நாட்கள் அடைகாத்தது, குஞ்சுகள் பொரித்து விட்டன.

குஞ்சுகளை வளர்ப்பதற்காக ஒவ்வொரு நாளும் வயலிலுள்ள குஞ்சுகளுக்கேற்ற உணவுகளை வாயில் கொண்டு வந்து கொடுத்து வளர்த்தது. இறகுகள் வளராதிருந்ததால் குஞ்சுகள் கூட்டுக்குள்ளே இருக்க தாய் இரைகளைத் தேடிக் கொண்டு வந்து கொடுக்கும்.

வயலிலுள்ள தானியங்களும் அறுவடைக்கு தயாராகி- விட்டன. குஞ்சுகளுக்கு இறக்கைகள் வளர்ந்து அவை

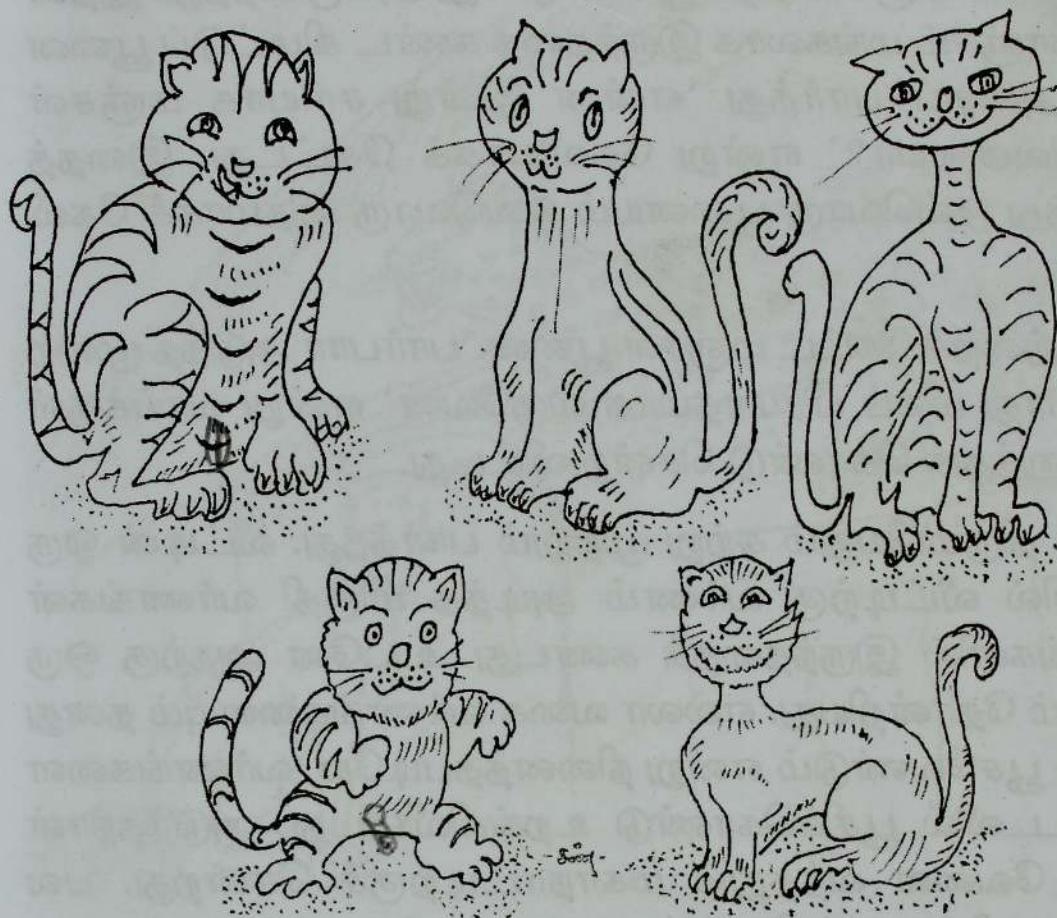
பறப்பதற்கு முன் அறுவடை செய்து விடுவார்களோ என்று தாய்ப்பறவை பயந்து கொண்டிருந்தது.

வெளியே இரைதேடிச் செல்லுமுன் தாய்ப்பறவை குஞ்சுகளிடம் கவனமாக இருக்கும்படியும் அன்று என்ன நடந்தது என்று தான் வந்ததும் சொல்ல வேண்டும் என்று கூறியிருந்தது.

அன்று தாய்ப்பறவை இரையைக் கொண்டு வந்த பொழுது குஞ்சுகள் நான்கும் பயந்து கொண்டிருந்தன. தாய் வந்ததும் விசாரித்த பொழுது ‘வயற்காரனும் மகனும் இன்று வந்து வயலைப் பார்த்தார்கள். இனி அறுவடை செய்யலாம் என்றும் நாளைக் காலை நண்பர்களுடன் அறுவடை செய்ய வருவதாகவும் பேசிக் கொண்டார்கள்’ என்றன.

முழுவதையும் கேட்ட தாய்ப்பறவை ‘நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம். இப்பொழுது அறுவடைக்காலம். நண்பர்களுக்கும் அறுவடை இருக்கும். நாளை வரமாட்டார்கள்’ என்று சொல்லியது. அடுத்த நாள் அறுவடைக்கு நண்பர்கள் வரவில்லை. தாய்ப்பறவையும் இரைதேடப் போய்விட்டது. மாலையிலே வந்த தாய்ப்பறவையிடம் குஞ்சுகள் கூறத் தொடங்கின. ‘விவசாயியும் மகனும் வந்தார்கள்; சொந்தக்காரரைக் கொண்டு நாளை அறுவடை செய்வோம்’ என்று சென்று விட்டனர் என்றன.

அடுத்தநாள் தாய்ப்பறவை இரைதேடப் போகும் பொழுது இன்றைக்கும் சொந்தக்காரர்கள் வரமாட்டார்கள். அவர்களுக்கும் வேலை இருக்கும் என்று சொல்லிக் கவனமாக இருக்கும்படி சொல்லிச் சென்றது. அப்படியே சொந்தங்கள் வரவில்லை. தகப்பனும் மகனும் மட்டும் வந்தார்கள். அடுத்தநாள் தாங்களே அறுவடை செய்ய வேண்டும்; ஆயுதங்களைத் தயார்படுத்த வேண்டும்; மற்றவர்கள் உதவமாட்டார்கள்; எங்கள் வேலையை நாங்கள் செய்ய வேண்டும் என்று உறுதி பூண்டனர். இந்தச் செய்தியை தாயிடம் குஞ்சுகள் கூறின. இப்பொழுது குஞ்சுகளுக்கு இறகுகளும் வளர்ந்துவிட்டன. அடுத்தநாள் தாய் வழிகாட்ட குஞ்சுகள் அதன் பின்னால் பறந்து சென்றன.

மஞ்சள் நீற்பு புனை

அந்த இடத்தில் புதிய வீட்டுத் திட்டம் வரப் போவதாக மக்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். மரங்கள் வெட்டப்பட்டன. சிறிய குடிசைகள் அகற்றப்பட்டன. சாலைகள் போடப்பட்டன. வேலிகள் அமைக்கும் வேலைகளும் முழுமூரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

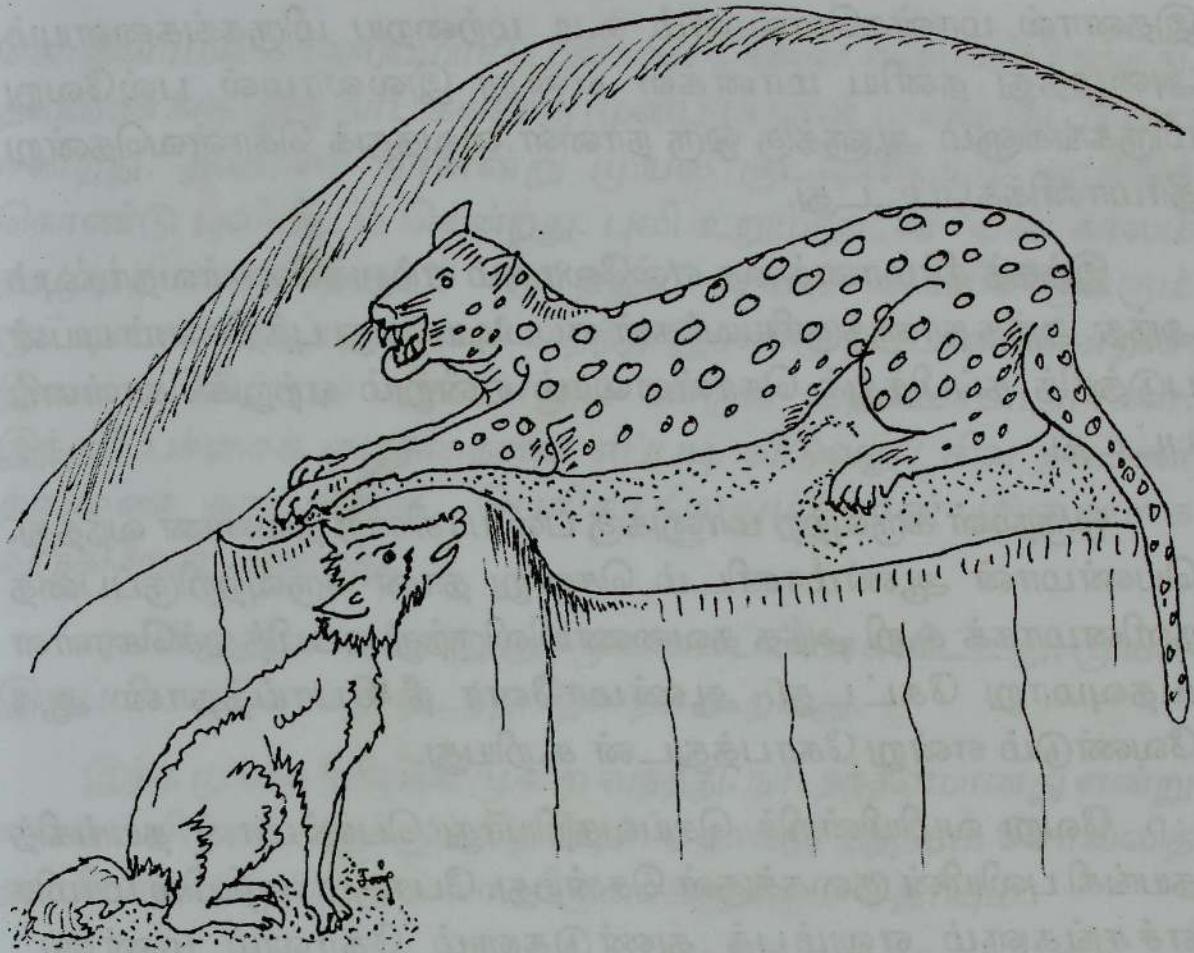
விசாலமான இடப்பரப்பில் ஓர் ஒதுக்குப் புறத்தில் ஒரு பாதி இடிபாட்டைந்த வீடு மட்டும் எஞ்சியிருந்தது. இது அக்கம் பக்கத்தில் இருந்த பூனைகளுக்கு மகாநாட்டு மண்டபமாகியது. இங்கு கருப்புப் பூனை, வெள்ளைப்பூனை, மண்ணிறப்பூனை என்ற எல்லா வகைப் பூனைகளும் தினமும் மாலையில் ஒன்று கூடிவிடும்.

ஓருநாள் மஞ்சள் நிறப்பூனை ஒன்று அங்கு வந்தது. இதன் நிறம் கொஞ்சம் மங்கலாக இருந்ததை கண்ட கிழட்டுப் பூனை ஒன்று அதைப் பார்த்து ‘என்ன இன்று சரியாக மஞ்சள் நீராடவில்லையா?’ என்று கேவியாகக் கேட்டது. இதைத் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு பூனையும் ஒவ்வொரு விதமாகக் கேவி செய்தன.

இவற்றைக் கேட்ட மஞ்சள் பூனை ‘பார்பார் அடுத்த முறை வரும்போது மிகப் பிரமாதமாக வருவேன்’ என்று வாய்க்குள் முனுமுனுத்துக் கொண்டு சென்றுவிட்டது.

வீடு திரும்பியதும் சுற்று முற்றும் பார்த்தது. வீட்டின் ஒரு மூலையில் வீட்டிற்கு வர்ணம் அடித்த மிகுதி வர்ணங்கள் பாத்திரங்களில் இருந்ததைக் கண்டது. உடனே அதற்கு ஒரு எண்ணம் தோன்றியது. எல்லா வகை வர்ணங்களையும் தனது உடலில் பூசவேண்டும் என்று நினைத்தபடியே வர்ணங்களை தனது உடலில் பூசிக்கொண்டு உறங்கிவிட்டது. அடுத்தநாள் மாலை வேளை வந்ததும் மகாநாட்டிற்குச் சென்றது. பல வர்ணங்களில் காட்சி தந்த பூனையைப் பார்த்த மற்றைய பூனைகள் அபிப்பிராயங்கள் சொல்லத் தொடங்கின. ஒன்று இதனைப் ‘பஞ்ச வர்ணப் பூனை’ என்றது மற்றைய பூனை ‘இதன் வர்ணங்களைச் சொல்ல அகராதிதான் வேண்டும்’ என்றது. இன்னொரு பூனை ‘இன்றெந்றில் போட வேண்டும்’ என்றது. அடுத்த பூனை ‘கின்னர்ஸ் புத்தகத்தில் போட வேண்டும்’ என்றது. எல்லோரது கிண்டலான அபிப்பிராயங்களையும் கேட்ட பூனை இரகசியமாக அவ்விடத்தைவிட்டு நழுவியது.

★ ★ ★

நரியின் தந்தீரு

பல வருடங்களுக்கு முன் அந்த நாட்டின் கிழக்கு மேற்காக நீண்ட ஆறு பாய்ந்தது. ஆற்றுக்கு வடக்கே கதிரமலை மலைத்தொடர் பரந்து கிடக்கிறது. மலைத்தொடரின் மத்தியிலே பெரிய குகை இருந்தது. அதிலிருந்து ஒரு கிழட்டுப் புலி ஆட்சி செய்து வந்தது. அந்தக் குகைக்குக் கிட்ட எந்த மிருகம் போனாலும் புலியின் பசிக்குத் தப்பாமல் போக முடியாது. நாளாந்தம் ஒன்றோ இரண்டோ மிருகங்கள் இரையாகியே தீரும். அதுவும் மான் என்றால் புலிக்கு மிகவும் பிடித்த உணவாகும்.

மான்களையே குறிவைத்து புலி கொன்று உண்பதால் மான்களிடையே அச்சத்தையும் வெறுப்பையும் உண்டாக்கியது.

இதனால் மான்களைல்லாம் கூடி மற்றைய மிருகங்களையும் அழைத்து தனிய மான்கள் என்று இல்லாமல் பல்வேறு மிருகங்களும் ஆளுக்கு ஒரு நாளை வைத்துக் கொள்வதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இந்தத் தீர்மானத்தை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்வதாகவும் அந்த அந்த நாளுக்குரியவர்கள் எப்படியாவது புத்தியைப் பயன் படுத்தித் தப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்றும் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டது.

ஒருநாள் கருவற்ற மானுக்கு பலியாகின்ற தவணை வந்தது. பெண்மான் ஆண்மானிடம் சென்று தான் கருவற்றிருப்பதை நளினமாகக் கூறி அந்த தவணையிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள உதவுமாறு கேட்டது. ஆண்மானோ நீ போய்த்தான் ஆக வேண்டும் என்று கோபத்துடன் கூறியது.

வேறு வழியின்றிச் செய்வதறியாது பெண்மான் தயங்கித் தயங்கி புலியின் குகைக்குள் சென்றது. போகும் வழியில் மாமிச எச்சங்களும் எலும்புத் துண்டுகளும் தோலும் மண்டை ஓடுகளும் சிதறிக் கிடப்பதைக் கண்டது. தன் தலைவிதியை எண்ணிக் கவலைப்பட்டது.

மெல்ல மெல்லப் புலிக்குக் கிட்டச் சென்ற பெண்மானைப் பார்த்த புலி ‘உன் குல தெய்வத்தை வேண்டிக் கொள்’ என்றது. இதற்கு மான் ‘எனது குலதெய்வம் கைவிட்டு விட்டதே இனிமேல் நான் யாரிடம் போவேன்’ என்றது. அதற்குப் புலி ‘என்னவானாலும் என்னிடம் கூறு, இயலுமானால் உதவுவேன்’ என்றது. இதுதான் சரியான தருணம் என்று எண்ணிய பெண்மான் தான் கருவற்றிருப்பதாகவும் ‘நான் தனியாக இருந்தால் தங்களுக்கு இரையாவேன். ஆனால் ஒரு உயிருக்குப் பதிலாக இரு உயிரையல்லவா அழிக்கப் போகிறோம், தவணை தந்தால் குட்டி போட்ட பின் தனியாக வருவேன்’ என்றது இதனைக் கேட்ட புலிக்கும் மானின் மேல் இரக்கம் ஏற்பட்டது மானைப் போக விடைகொடுத்தது.

சில நாட்களின் பின் முயலொன்று புலிக்கு இரையாகப் போகும் தவணை வந்தது. முயல் எதற்கும் அலட்டிக்

கொள்ளாமல் சாதுரியமாகப் புலியை வெல்ல எண்ணியிருந்தது. தவணைக்கு இரு நாட்களுக்கு முன்பாகதான் முயல் குட்டியை ஈன்றது. தவணை நாளன்று முயல் குட்டியையும் தூக்கிக் கொண்டு புலியிடம் சென்றது. புலி உறுமலுடன் ‘ஏன் காலம் தாழ்த்தி வருகிறாய்?’ என்றதும் முயல் கையிலிருக்கும் குட்டியைக் காட்டி ‘இவன் பிறந்து இரண்டு நாட்களாகின்றன. இவனை வீட்டில் விட்டாலும் யாரும் உதவமாட்டார்கள். இந்தப் பச்சைக் குழந்தையை எப்படி விடுவது? சில நாட்கள் தவணை தாருங்கள், பெரிதாகியதும் நான் இரையாக வருகிறேன்’ என்றது.

புலிக்கு இரக்கம் வந்தது, முயலைப் போகவிட்டது. முயல் இருப்பிடம் சென்று நடந்தவற்றைக் கூறியது.

இந்த முறை நாரியின் முறை வந்தது. நாரி தந்திரமானது என்று எல்லா மிருகங்களுக்கும் தெரியும். ஏதாவது தந்திரம் சொல்லித் தப்பிவிடும் என்று எல்லா மிருகங்களுக்கும் தெரியும்.

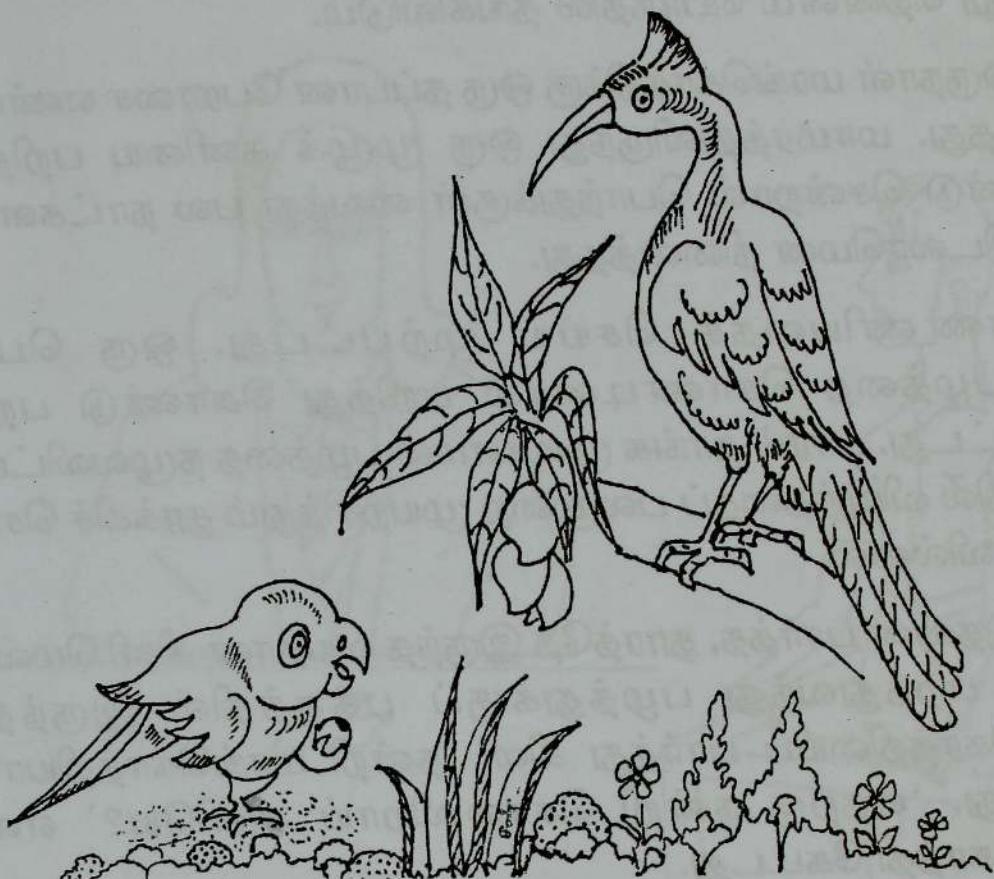
வழிமைக்கு மாறாக நாரி காலம் தாழ்த்தியே புலியிடம் சென்றது. நாரியைக் கண்டதும் புலி பல்லை நெருடி பலமாக உறுமியது. ‘ஏய் குள்ள நாரியே ஏன் காலதாமதம்?’ என்றது. ‘வரும் வழியிலே வேட்டை ஆடுபவர்கள் பாரிய குழி வெட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுள்ளே சண்டைப் பிடிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த படியால் உங்களிடம் வருவதற்கு காலதாமதமாகிவிட்டது’ என்று நாரி கூறியது. ஆச்சரியத்துடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த புலி ‘மிருகங்கள் சண்டை பிடித்திருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால், மனிதர்கள் சண்டை பிடித்ததைப் பார்க்கவில்லையே!’ சண்டையைப் போய்ப் பார்ப்போமா?’ என்று புலி நாரியிடம் கேட்டது.

நாரி சம்மதம் தெரிவிக்க இருவரும் குழி வெட்டும் இடத்திற்குச் சென்றார்கள். அங்கிருந்தவர்கள் மறைந்துக் கொண்டார்கள்.

குழிக்குக் கிட்டச் சென்ற நாரியும் புலியும் மிக அண்மித்தவர்களாய் குழியின் அடிப்பாகத்தை எட்டி எட்டிப்

பார்த்தனர். புலி மிக மிக எட்டி எட்டிப் பார்க்க நரி சந்தர்ப்பம் பார்த்து, புலியை குழிக்குள் தள்ளிவிட்டது. புலி மேலே வருவதற்கு எத்தனை முறைபாய்ந்தும் வெளியே வராது படுத்தது, நரி ஓடிவிட்டது.

★ ★ ★

கிளியும் மரங் கொத்தியும்

கிராமத்தின் ஒதுக்குப் புறமாக பெரிய தோட்டம் இருந்தது. அதன் நடுவிலே ஆங்காங்கு சிறியதும் பெரியதுமான மாமரங்கள் நின்றன. தோட்டத்தின் நாலாபக்கமும் தென்னை மரங்கள் வளர்ந்திருந்தன.

நடுவிலுள்ள மாமரத்தில் கிளி ஒன்று வாழ்ந்து வந்தது. நீண்ட காலம் வாழ்ந்ததால் அதற்கு வயதும் போய்விட்டது. அது தூர இடங்களுக்குச் சென்று இரைதேட முடியாதநிலை, கடவுளே என்று பலநாட்கள் பட்டினி கிடந்தது.

ஒங்கி வளர்ந்த தென்னை ஒன்றில் மரங்கொத்திப் பறவையொன்று, பொந்து அமைத்து அங்கே தங்கிவிட்டது.

இரைக்காக மாமரத்துக்கு வந்து கணிகளை உண்டு விட்டு சென்று தென்னம் பொந்தில் தங்கிவிடும்.

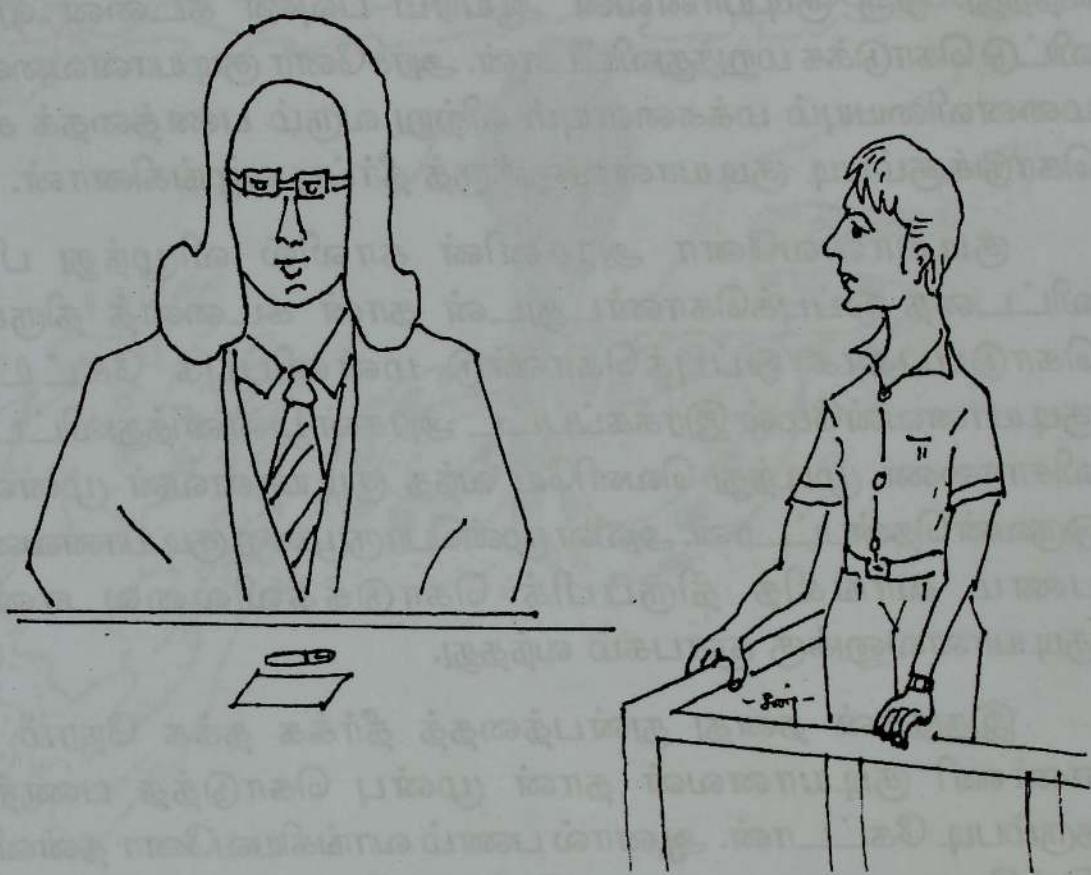
ஓருநாள் மரங்கொத்திக்கு ஒரு தப்பான பேராசை எண்ணம் உதித்தது. மாமரத்திலிருந்து ஒரு முழுக் கனியை பறித்துக் கொண்டு சென்றால் பொந்துக்குள் வைத்து பல நாட்களாகச் சாப்பிடலாமென நினைத்தது.

எண் ணியதைச் செய்ய முற்பட்டது. ஒரு பெரிய மாம்பழத்தை சொண்டினால் பறித்து கொண்டு பறக்க முற்பட்டது. பாரம் தாங்க முடியாமல் பழத்தை நழுவவிட்டது. நிலத்தில் விழுந்ததைப் பலமுறை முயற்சித்தும் தூக்கிச் செல்ல முடியவில்லை.

இதனை பார்த்த, தூரத்தே இருந்த வயதான கிளி மெல்லக் கீழே பறந்துவந்து பழத்துக்குப் பக்கத்தில் இருந்தது. மரங்கொத்தியைப் பார்த்து கிளி ‘நன்றி மரங்கொத்தியாரே’ என்றது. ‘எதற்கு நன்றி சொல்லிறாய் கிளியே?’ என்று மரங்கொத்தி கேட்டது.

அதற்குக் கிளி, ‘வெகு நாட்களாக இப்பழத்தைப் பறிக்க முயன்றேன் ஆனால் முடியவில்லை. ஆனால் இன்று உனது உதவியால் எனக்குப் பழம் கிடைத்தது. நீயும் சாப்பிடு நானும் சாப்பிடுகிறேன்’ என்று உண்ணத் தொடங்கியது. அன்று தொடக்கம் ஒருவருக்கொருவர் உதவியாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

★★★

உஞ்சன ஒங்சிப்பதுபோல் அயலவுறையும் ஒங்சி

மிகப் பழைய காலத்தில் ரோமாபுரியை புகழ்மிக்க அரசன் ஆண்டு வந்தான். அவனிடம் வழக்கு விசாரணைக்காக நாளாந்தம் வழக்குகள் வந்து கொண்டிருந்தன. அயல் நாடுகளிலிருந்தும் விசாரணைக்காக வழக்குகள் வருவதுண்டு.

ஒருநாள் வழக்கு விசாரணை ஆரம்பமானது. வழக்காளி ‘அரசே எனது சகோதரன் எனக்கு கொடுமை செய்துவிட்டான். அவனுக்கு தண்டனை கொடுக்க வேண்டும். தீர்ப்புச் சொல்லுங்கள்’ என்று கேட்டுக் கொண்டான். அதற்கு அரசனோ அவனுக்கு ‘எழுபது மடங்கு தண்டனை கொடுக்க வேண்டும்’ என்று தீர்ப்பளித்தார்.

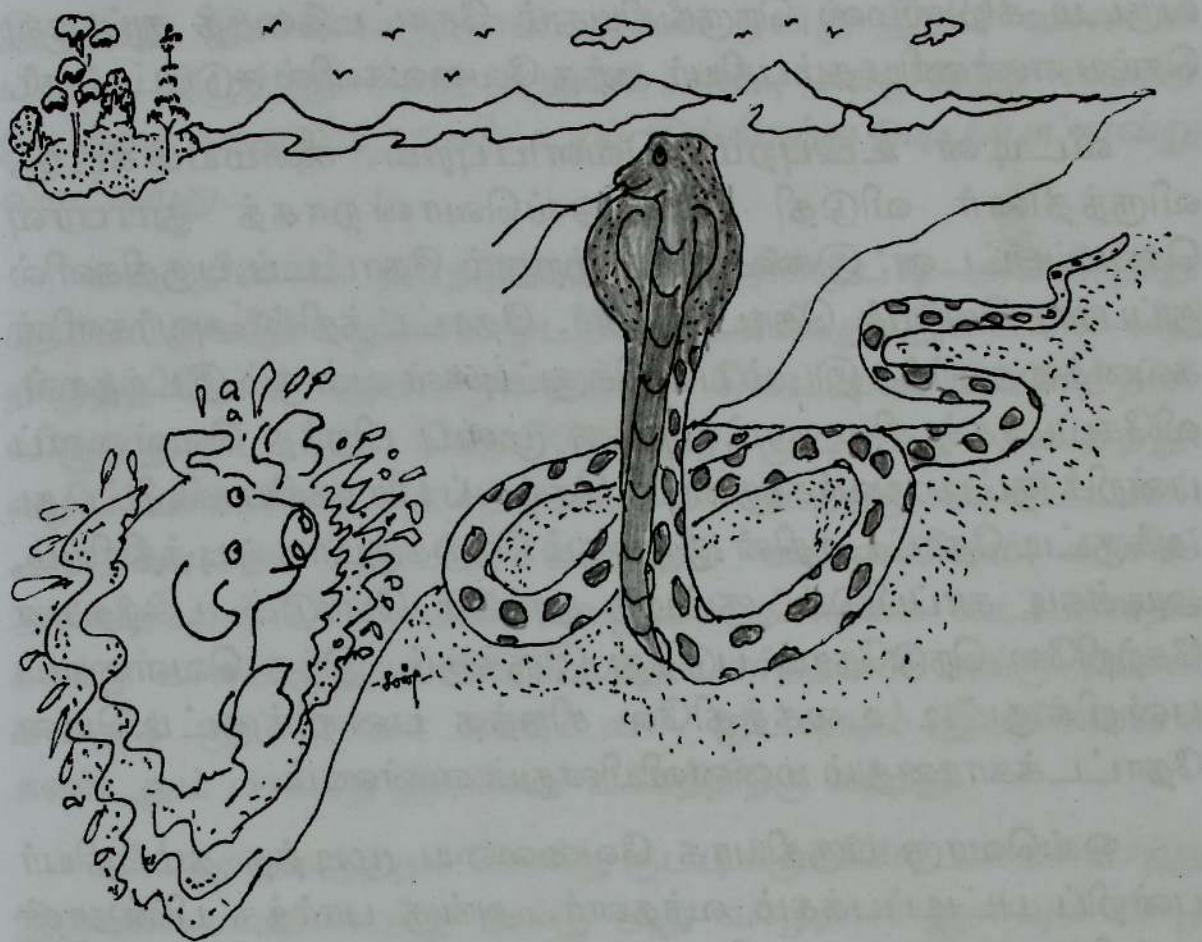
இதனைத் தொடர்ந்து இன்னொரு வழக்கு விசாரணைக்கு வந்தது. ஒரு குடியானவன் ஆயிரம் பவண் கடனை வாங்கி விட்டு கொடுக்க மறுத்துவிட்டான். அரசனோ குடியானவனையும் மனைவியையும் மக்களையும் விற்று வரும் பணத்தைக் கடன் கொடுக்கும்படி குடியானவனுக்குத் தீர்ப்பு வழங்கினான்.

குடியானவனோ அரசனின் காலில் விழுந்து பிழை விட்டதை ஒப்புக்கொண்டதுடன் தான் கடனைத் திருப்பிக் கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டு மன்னிப்புக் கேட்டான். குடியானவன்மேல் இரக்கப்பட்ட அரசன் மன்னித்துவிட்டான். விசாரணை முடிந்து வெளியே வந்த குடியானவன் முன்னால் ஒருவன் தென்பட்டான். அவன் முன்பொருமுறை குடியானவனிடம் பணம் வாங்கித் திருப்பிக் கொடுக்கவில்லை என்பது குடியானவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

இதுதான் தனது துன்பத்தைத் தீர்க்க தக்க நேரம் என எண்ணி குடியானவன் தான் முன்பு கொடுத்த பணத்தை தரும்படி கேட்டான். ஆனால் பணம் வாங்கியவனோ தன்னிடம் இப்பொழுது தருவதற்கு இல்லையென்றும் சிலநாட்கள் கழித்துத் தருவதாகவும் சொன்னான், அதற்குப் பணம் கொடுத்த குடியானவன் சம்மதிக்கவில்லை. வழக்குப் போட்டான். அதன்படி மறியலில் வைக்கப்பட்டான்.

இந்தச் செய்தி ஊரெங்கும் பரவி பெரும் பதபதைப்பை ஏற்படுத்தியதுடன் செய்தி அரசனின் காதுகளுக்கும் எட்டியது. உடனே அரசன் தனது ஏவலாளர்களை அனுப்பி அந்தத் தூர்க்குண குடியானவனை அரண்மனைக்கு அழைத்தான்.

அரண்மனைக்கு அழைக்கப்பட்ட குடியானவன் கூனிக்குறுகி அரசன் முன் நின்றான். அரசன் குடியானவனைப் பார்த்து ‘நீ முன்பு பிழையை ஒப்புக்கொண்டு மன்னிப்புக் கேட்டபடியால் பணமும் கட்டத்தேவையில்லையென்று தீர்ப்பளித்தேன். நீயும் மற்றவர்களிடம் இரக்கம் காட்ட வேண்டியதுதானே நீ அதைசெய்யாத படியால் உனது முன்னைய கடனைத் தீர்க்கும் வரை சிறையில் இருக்க வேண்டும்’ என்று தீர்ப்பு வழங்கினான்.

வெள்ளைப் பஞ்சிக்ரடி

ஊருக்குச் சற்று தள்ளி ஒதுக்குப்புறமான இடத்தில் அமைந்திருந்தது அந்தத் தோட்டம். தோட்டமோ பெரியது; குதிரைகள் வளர்க்கவென ஒருபகுதி; பன்றி வளர்ப்புக்கென வேறுபகுதி; ஆடுமாடுகளுக்குத் தனித்தனிப் பகுதி; இன்னும் கோழி, வாத்து வளர்ப்புக்கென தனி இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. தோட்டச் சொந்தக்காரனும் மனைவியும் காலை தொடக்கம் இரவுவரை தோட்டத்தில் வேலை செய்வது வழக்கம்.

கிறிஸ்மஸ் விடுமுறைக்கு ஊரிலிருந்து பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள், வருவதும் கொண்டாடுவதும் பின் ஊர் திரும்புவதும் வருடத்தில் வழமையான ஒன்றாகும். அந்த

வருடம் கிறிஸ்மஸ் நெருங்கியதும் தோட்டத்தைத் துப்பரவு செய்ய எண்ணிய தம்பதியர் அந்த வேலைகளில் ஈடுபட்டனர்.

வீட்டின் உட்புறம், வெளிப்புறம், சமையல்கட்டு, விருந்தினர் விடுதி என ஒவ்வொன்றாகத் துப்பரவு செய்யப்பட்டன. இவை முடிவுற்றதும் தோட்டப் பகுதிகளில் துப்பரவு செய்யத் தொடங்கினர். தோட்டத்தில் அவர்களின் கவனத்தை ஈர்ந்த இடம் பன்றிக்குட்டிகள் வளரும் இடந்தான். விசேடமாகச் சில நாட்களுக்கு முன்பு பிறந்த வெள்ளைப் பன்றிக் குட்டி அவர்களுடைய செல்லப் பிராணியாகிவிட்டது. அக்குட்டி தோட்டத்தின் குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடித்திரியும், அடிக்கடி சாப்பிடும், குட்டித் தூக்கம் போடும், பசந்தான சேற்றிலே நெடுநேரம் படுத்து இருக்கும். இந்த வெள்ளைப் பன்றிக்குட்டி உலகத்திலே சிறந்த பன்றிக்குட்டியென தோட்டக்காரனதும் மனைவியினதும் எண்ணம்.

ஒவ்வொரு பகுதியாக வேலையை முடித்த தம்பதியர் பன்றிப் பட்டிப்பக்கம் வந்தனர். அங்கு பார்த்த பின்தான் பன்றிப்பட்டி அழுக்கு நிறைந்த இடமாக இருந்தது தெரிந்தது. திகைத்துப் போன அவர்கள் விரைவாகப் பன்றிப் பட்டியைத் துப்பரவு செய்தனர். வெள்ளைப் பன்றிக் குட்டியையும் கழுவி சுத்தம் செய்தனர்.

வெள்ளைப் பன்றிக் குட்டி தோட்டக்காரனைப் பார்த்து ‘எனது விளையாட்டு இடம் எங்கே; சேறும் சகதியுமான இடம் எங்கே;’ என்று கேட்டது. ‘அந்த இடத்தைத் துப்பரவு செய்து விட்டோம். அந்த இடத்தை மறைத்து விட்டோம்’ என்றனர். விருப்பமான இடங்கள் போய்விட்டனவே என்று கவலையும் கோபமும் பன்றிக்குட்டிக்கு ஏற்பட்டது. இனிமேல் இங்கு இருக்க முடியாது என்று எண்ணிய பன்றிக்குட்டி இரவோடு இரவாக தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேறிவிட்டது.

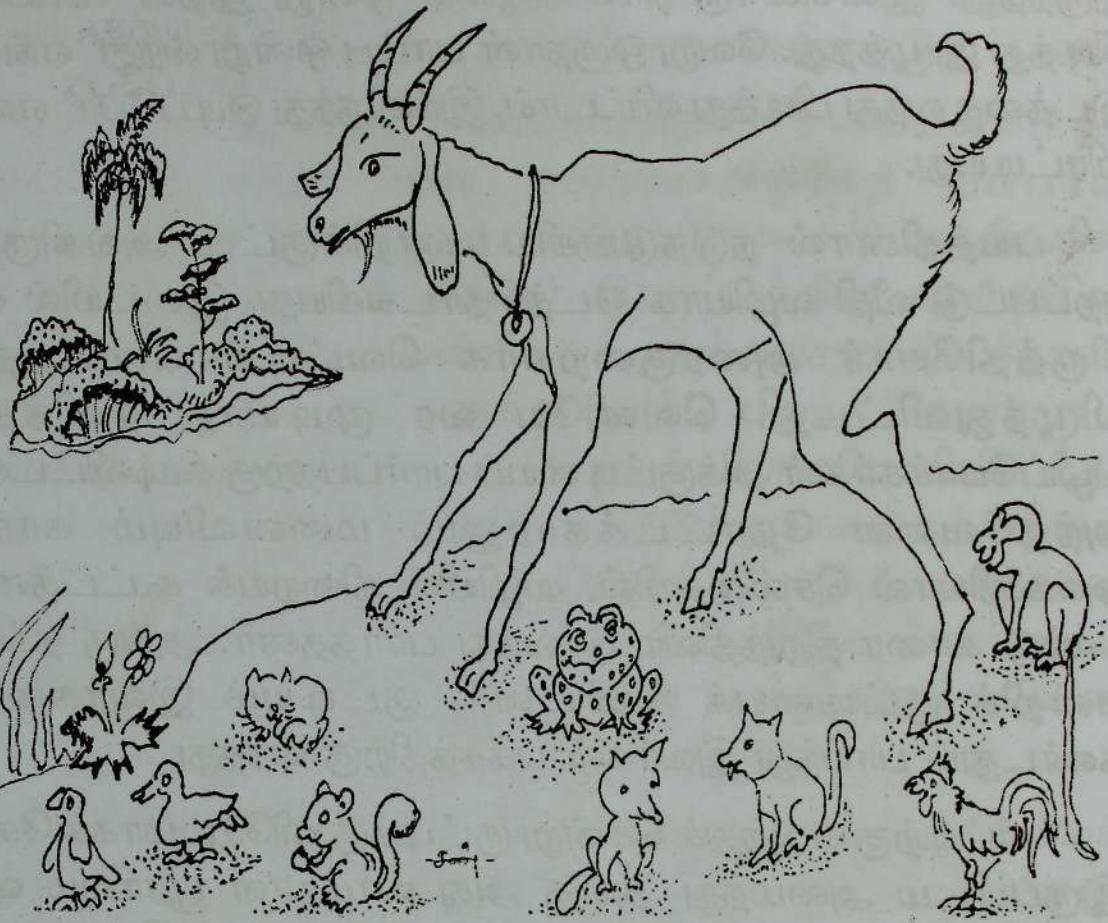
விரைவில் நீர் நிறைந்த சேற்று நிலத்தை பன்றிக்குட்டி கண்டது. பகல் முழுவதும் சேற்றில் புரண்டு புரண்டு விளையாடுவதும் இரவில் தூங்கப் போவதுமாக இருந்தது. ஒருநாள் தவளைக்குஞ்சு குட்டியின் தலைமேல் பாய்ந்து

இருந்தது. இன்னொரு நாள் ஆமை ஒன்று இதன் வாலைப் பிடித்து இழுத்தது. வேறு ஒருநாள் பாம்பு ஒன்று வந்து ‘எங்கள் இடத்தை வந்து பிடித்து விட்டாய், இங்கிருந்து ஓடிப்போ’ என்று விரட்டியது.

பயத்தினால் நடுநடுங்கிய பன்றிக்குட்டி அங்கிருந்து புறப்பட்டு வீதி வழியாக ஓடத்தொடங்கியது. இடையில் வீதி திருத்தியோர் அரைகுறையாக வெட்டிய பள்ளத்தில் விழுந்துவிட்டது. வெளியே வர முடியாது தவித்தது. வழிப்போக்கர்கள் அக்குட்டியைப் பார்ப்பதற்கு கூடிவிட்டனர். அந்தவேளை தோட்டக்காரனும் மனைவியும் காரில் அவ்வீதியால் செல்கையில், வழியில் நிறையக் கூட்டத்தைக் கண்டு காரை நிறுத்திவிட்டு வந்து பார்த்தனர். அங்கு தங்கள் பன்றிக் குட்டியைக் கண்டனர். குட்டியும் இவர்களைக் கண்டதும் பாய்ந்து இவர்கள் பக்கத்திற்கு வந்தது.

வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று குட்டிக்கு விசேடமாகச் சேற்று இருப்பிடம் அமைத்து அங்கு அது வாழ்நாள் பூராவும் வாழ வழிசெய்தனர். பன்றிக்குட்டி மீண்டும் தம்மிடம் வந்து சேர்ந்ததில் தோட்டக்காரனும் மனைவியும் மகிழ்ந்து இருந்தனர்.

வெள்ளத்தீற்குத் தப்பிய வெள்ளாட்டுக்குட்டி

அவுஸ்திரேலியாவில் குயின்ஸ்லாந்து என்னும் மாநிலம் இருக்கிறது. அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் தண்ணீர்த் தட்டுப் பாட்டை அனுபவித்தது இல்லை. அந்த வருடமும் வருணபகவான் தாராளமாக நடந்து கொண்டான். மழை கொட்டோ கொட்டெனக் கொட்டியது. இதனால் சில பகுதிகளில் வெள்ளம் நிறைந்து ஓடியது. அதுவும் முக்கியமாகப் பள்ளமான இடங்கள் வெள்ளத்தில் மூழ்கின. அதனால் மக்களோடு ஆடு மாடுகள் போன்ற மிருகங்களும் அவதிக்குள்ளாயின.

வெள்ள நிலமை மோசமடைய மக்கள் செய்வதறியாது தடுமாறினர். எங்கே போவது, தங்களோடு இருக்கும் செல்லப் பிராணிகளை எங்கே தங்கவைப்பது என்று குழம்பிப் போயிருந்தனர்.

தாயும் மகனுமாக வாழ்ந்து வந்த நொபினுக்கும் தாய்க்கும் பெரிய பிரச்சினையாக இருந்தது. நேரம் செல்லச் செல்ல கவலை அதிகமானது. அவர்கள் இருந்த வீட்டில் வெள்ளம் புகுந்தது. நொபினால் வளர்க்கப்பட்ட வெள்ளாட்டுக் குட்டியை என்ன செய்வது, எப்படிக் காப்பாற்றப் போகிறோம் என்ற கவலை கூடியது.

தாயின் ஆலோசனைப்படி நொபின் வெள்ளாட்டுக்குட்டி கட்டப்பட்டிருந்த கயிறைத் தளர்த்தி விட்டான். குட்டி சுதந்திரம் கிடைத்த மகிழ்ச்சியில் நீந்தி விளையாடியது. பின்னும் நீந்திச் சென்று அருகில் இருந்த மலையில் ஏறிவிட்டது. அங்கு சென்ற குட்டி தனக்கு முன்னதாகவே பல மிருகங்கள் நின்றதைக் கண்டது.

மலையின் நடுப்பகுதியில் காட்டு மிருகங்கள், தோட்ட மிருகங்கள், வீட்டு மிருகங்கள் எல்லாம் வெள்ளாட்டுக் குட்டியைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டன. காட்டு மிருகங்களில் சில தங்களுக்கு நல்ல உணவு வந்திருக்கிறது என்று எண்ணி நான்றின.

தோட்ட மிருகங்களோ தங்களோடு ஒத்துப் போகக்கூடிய ஒருவர் கிடைத்திருக்கிறார் என்று மகிழ்ந்தன. வீட்டு மிருகங்களோ சினேகிதம் வைத்துக் கொள்ள நல்ல ஆள்கிடைத்திருக்கிறது என்று மகிழ்ந்தன.

மலையில் ஏறிய வெள்ளாட்டுக்குட்டி மற்றைய மிருகங்கள் எல்லாவற்றையும் பார்த்து அவர்கள் கதைப்பதையும் அறிந்து ஒரு ஒதுக்குப் புறத்தில் கூனிக்குறுகித் தன்னந்தனியே இருந்தது. தன் எஜமானையும் அவர் தாயையும் நினைத்துக்கொண்டு எப்பொழுது நீர் வற்றும் என்று சிந்தனையில் இருந்து நித்திரையாகிவிட்டது.

மறுநாள் காலை சூரியன் உதிக்க வெள்ளமும் வற்றிவிட்டது. அப்பொழுதுதான் கண்திறந்த ஆட்டுக்குட்டி மற்றைய மிருகங்கள் எல்லாம் சென்று விட்டன என்பதை அறிந்து பக்கத்தில் திரும்பிய பொழுது ஒநாய்கள் இரண்டும்

தன்னைக் கொல்வதற்குக் காத்திருப்பதை அறிந்தது. ஆட்டுக்குட்டி தன்னுடைய உயிர் போகப் போகுதே என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவ்வேளை இரண்டு ஒனாய்களுக்குமிடையில் சண்டையேற்பட்டது. இதுதான் தப்புவதற்கு தக்க தருணம் என்று எண்ணிய ஆட்டுக்குட்டி பாய்ந்து பாய்ந்து மலையடிவாரத்தை அடைந்தது. என்ன ஆச்சரியம் தனது எஜமான் மலை அடிவாரத்தில் நிற்பதைக் கண்டு அவன் கைகளில் தஞ்சம் அடைந்தது.

★★★

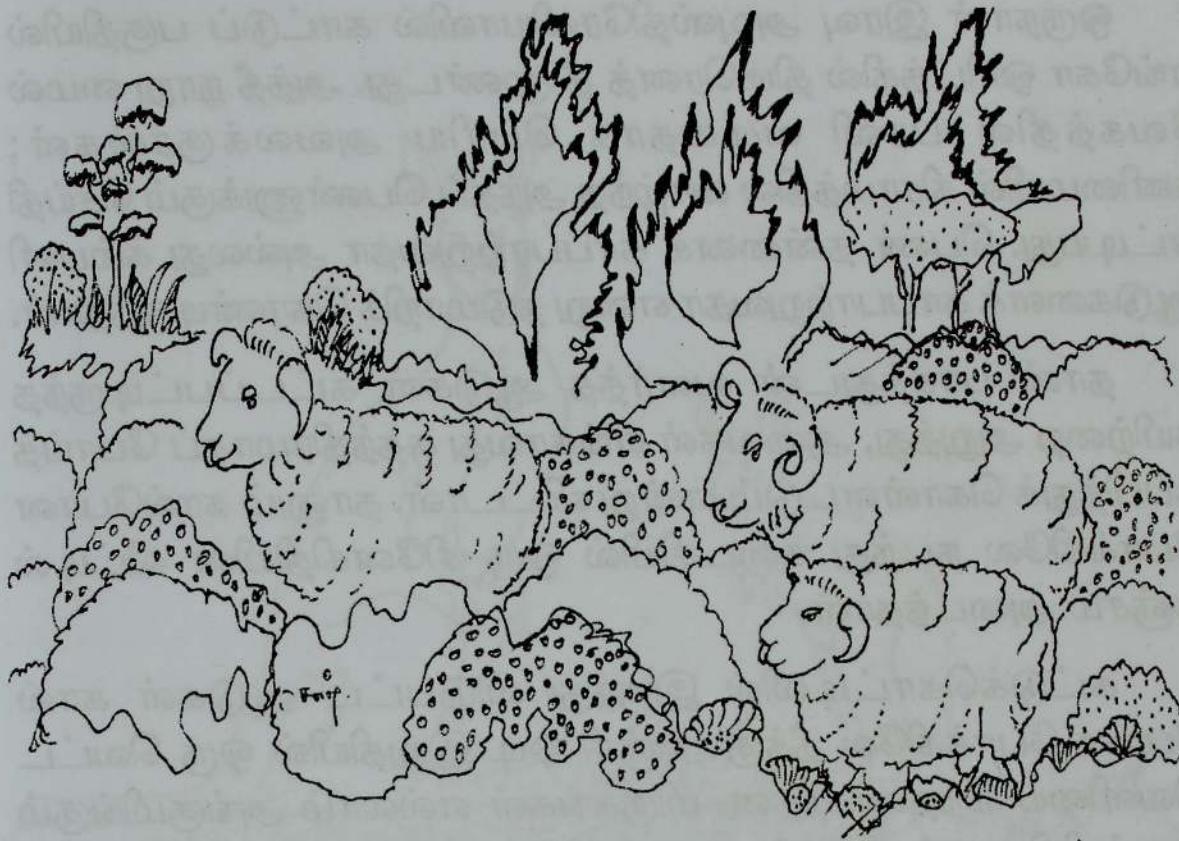
ஏனும் கூட அடிவாரத்தை அடைந்து வருவது என்று அவன் கொண்டிருந்து வருகிறார்களா? அதை அவன் கொண்டிருந்து வருகிறார்களா?

ஏனும் கூட அடிவாரத்தை அடைந்து வருவது என்று அவன் கொண்டிருந்து வருகிறார்களா? அதை அவன் கொண்டிருந்து வருகிறார்களா?

ஏனும் கூட அடிவாரத்தை அடைந்து வருவது என்று அவன் கொண்டிருந்து வருகிறார்களா? அதை அவன் கொண்டிருந்து வருகிறார்களா?

ஏனும் கூட அடிவாரத்தை அடைந்து வருவது என்று அவன் கொண்டிருந்து வருகிறார்களா? அதை அவன் கொண்டிருந்து வருகிறார்களா?

ஏனும் கூட அடிவாரத்தை அடைந்து வருவது என்று அவன் கொண்டிருந்து வருகிறார்களா? அதை அவன் கொண்டிருந்து வருகிறார்களா?

காட்டுத் தீக்குத் தப்பிய கம்பளி ஆருகள்

கடந்த பதினெண்து வருடங்களுக்கு முன் அவஸ்திரேலியா வில் கடும் வெப்பம் ஏற்பட்டது. அதேபோன்று இந்த வருடமும் கடும் வெப்பம் ஏற்பட்டது. எப்பொழுது தீ பற்றுமோ என்று பயந்து கொண்டிருந்தனர்.

நாட்டுப் புறத்தில் உள்ள தோட்டத்தில் ஒரு பெண் தனிமையில் வாழ்ந்து வந்தாள். அவள் தனது வாழ்க்கைக்காக இரண்டு கம்பளி ஆடுகளை வளர்த்து வந்தாள். காலத்துக்குக் காலம் அந்த ஆடுகளின் உரோமங்களை வெட்டி விற்று அதன் மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தில் வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தாள்.

ஓருநாள் இரவு அவஸ்திரேலியாவில் காட்டுப் பகுதியில் எங்கோ ஓரிடத்தில் திடீரெனத் தீ மூண்டது. அத்தீநாறு மைல் வேகத்தில் பரவி வருவதாக பெரிய அவலக்குரல்கள்; தனிமையில் கிராமத்தில் வாழ்ந்த அந்தப் பெண்ணுக்கும் செய்தி எட்டியது. பெண் தன்னைக் காப்பாற்றுவதா அல்லது கம்பளி ஆடுகளைக் காப்பாற்றுவதா என்று தடுமாறிக் கொண்டிருந்தாள்.

தான் பாசத்துடன் வளர்த்த ஆடுகள் கட்டப்பட்டிருந்த கயிற்றை அறுத்து, அவைகள் எங்காவது சுதந்திரமாகப் போய்த் தப்பித்துக் கொள்ளட்டும் என்று விட்டாள். தானும் கால்போன போக்கிலே நடந்து கடைசியில் ஒரு சினேகிதியின் வீட்டில் தஞ்சம் அடைந்தாள்.

கட்டுக்கொட்டிலில் இருந்து விடுபட்ட ஆடுகள் கால் போன போக்கிலே தீக்கு அஞ்சி ஓடி இறுதியில் ஒரு வெட்ட வெளியை வந்தடைந்தன. மிருகங்கள் எல்லாம் அங்குமிங்கும் ஓடித்திரிய ஓர் ஒநாய் ஊழையிட்டுக் கொண்டு ஆடுகளை நோக்கி வந்தது. இடையில் நரியைக் கண்டு ஆடுகளைக் கொல்லலாம் என இரகசியம் பேசியது. ஒநாயின் ஆசையும் நரியின் குள்ளத் தனமும் கைகூடும் முன் காட்டுத்தீகிட்ட வந்து விட்டது. மிருகங்கள் எல்லாம் அங்குமிங்கும் ஓடின. ஆடுகளும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஓடின. தாங்கள் தப்புவதாயின் எங்காயினும், நீருக்குள் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணியவாறு ஓடின. முன்னே ஓடிய கம்பளி ஆடு ஒரு பாழடைந்த கிணற்றுக்குள் குதித்து விட்டது. பின்னுக்கு ஓடிய கம்பளியாடும், ஒன்றாகத்தானே வளர்ந்தோம் என்று அந்தக் கிணற்றுள் பாய்ந்தது. கம்பளி ஆடுகளின் உரோமங்களில் தண்ணீர் நிறைந்தன. நீந்துவதற்குச் சிரமப்பட்டன. விடிந்ததும் மனிதர்களின் சத்தம் கேட்டன. இவைகளும் தங்கள் குரலைக் கொடுத்தன. மீட்பாளர்கள் பிரப்பம் கூடையை கிணற்றுள் விட்டு ஆடுகளை அதன் மூலம் வெளியே தூக்கி விட்டனர். இரு ஆடுகளும் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு அந்த வீட்டிற்கே சென்றன.

தாயும் ரிள்ளையும்

ஓரு சிறிய பற்றைக்காடு, அங்கே ஐந்து மாதங்களாக தாய்க் கங்காரு குட்டியைத் தன்மடிப் பையிலே வளர்த்து வந்தது. எங்கு சென்றாலும் தாய்க் கங்காரு குட்டியை தன்மடிப் பையிலே இருத்திக் கொண்டு செல்லும்.

தாயின் மடிப்பையில் இருக்கும் குட்டி இடையிடை தலையை வெளியே நீட்டிப் பார்க்கும். அப்போதெல்லாம் வெளியிலே நல்ல காட்சிகளெல்லாம் இருப்பதைக் கண்டு வெளியே போக மனம் ஆசைப்படும்.

சில மாதங்கள் சென்ற பின் கங்காருவின் குட்டி தன்னை வெளியே இறக்கிவிடும்படி கேட்டது. அதற்கு தாய்க் கங்காரும்

‘நீ சிறிய பிள்ளை; வெளியிலே அபாயங்கள் இருக்கின்றன; கொடிய பூச்சி புழுக்கள் உன்னைக் கடித்து விடும்; உனக்கு நோய் வந்துவிடும்’ என்று தட்டிக் கழித்தது.

அன்றொருநாள் காலை தொடக்கம் தனக்கு இந்தப் பையுள் இருக்க சூடாயிருக்கிறது; மூச்சவிட முடியாமலிருக்கிறது; பெரும் வியர்வையாக இருக்கிறது; என்னைச் சிறிது நேரம் இறக்கி விடுங்கள்’ என்று மன்றாடியது.

குட்டியின் தொந்தரவு தாங்க முடியாத தாய்க் கங்காரும் குட்டியை இறக்கிவிட்டுப் பின்தொடர்ந்தது. குட்டி புல்தரையைக் கண்டதும் துள்ளிக் குதித்து ஓடியது, தாயை காணாது திரும்பி வந்தது, தாயுடன் அணைத்து சென்றது. தாயும் குட்டியை மிகவும் கண்ணும் கருத்துமாக பார்த்து வந்தது. களைத்த குட்டி மடிப்பையில் வந்து ஏறிக்கொள்ளும்.

அன்றும் தாயின் மடிப்பையில் இருந்துகொண்டு சென்றது. சிறிது நேரத்தில் இறக்கி விடும்படி கேட்டது. தாயும் இறக்கிவிட்டது. குட்டி துள்ளித் துள்ளி வெகுதூரம் சென்று விட்டது. தாயும் இரைதேடித் தேடி குட்டியைப் பார்த்தபோது அது கண்ணுக்குத் தெரியாத தூரம் சென்றுவிட்டது. தாயும் விரைவாகத் தேடிக்கொண்டு முன்னே சென்றது. சிறிது நேரத்தில் குட்டி விரைவாகப் பாய்ந்து பாய்ந்து பயந்த நிலையில் வந்தது. தாய் ‘என்ன நடந்தது, பயந்து கொண்டு வருகிறாயே?’ என்று கேட்டது. அதற்கு குட்டி சொன்னது ‘மான்குட்டி ஒன்றை மலைப்பாம்பு விழுங்கிக்கொண்டிருந்தது; அதுதான் பயத்துடன் வந்தேன்’ என்றது.

அணிறும் குரங்கும்

மலைச்சாரலான இடம், அங்கு ஒரு சிறிய ஆறு சலசலத்து ஓடிக் கொண்டிருக்கும். ஆற்றுக்கு இருபக்கமும் உயர்ந்த மரங்கள். அவைகளில் சிலமரங்கள் நெல்லி. நெல்லி மரங்கள் பருவத்துக்கு நன்றாகக் காய்த்துக் குலுங்கும். அக்கனிகளை உண்பதற்காகக் குரங்குகள், அணில்கள், பறவைகளெனக் கூடிவிடும். ஒரே கலகலப்புத்தான். வருவன் வெல்லாம் மரத்தில் நிரந்தரமாகத் தங்கிவிடுவதில்லை.

ஒரு பருவத்திற்கு எங்கிருந்தோ வந்த குரங்கு நிரந்தரமாக நெல்லி மரத்தில் தங்கிவிட்டது. நெல்லி மரத்தின் அடியில் இருந்த பொந்து குரங்கு குளிர் காலத்தில் தங்கும் இடமாகிவிட்டது.

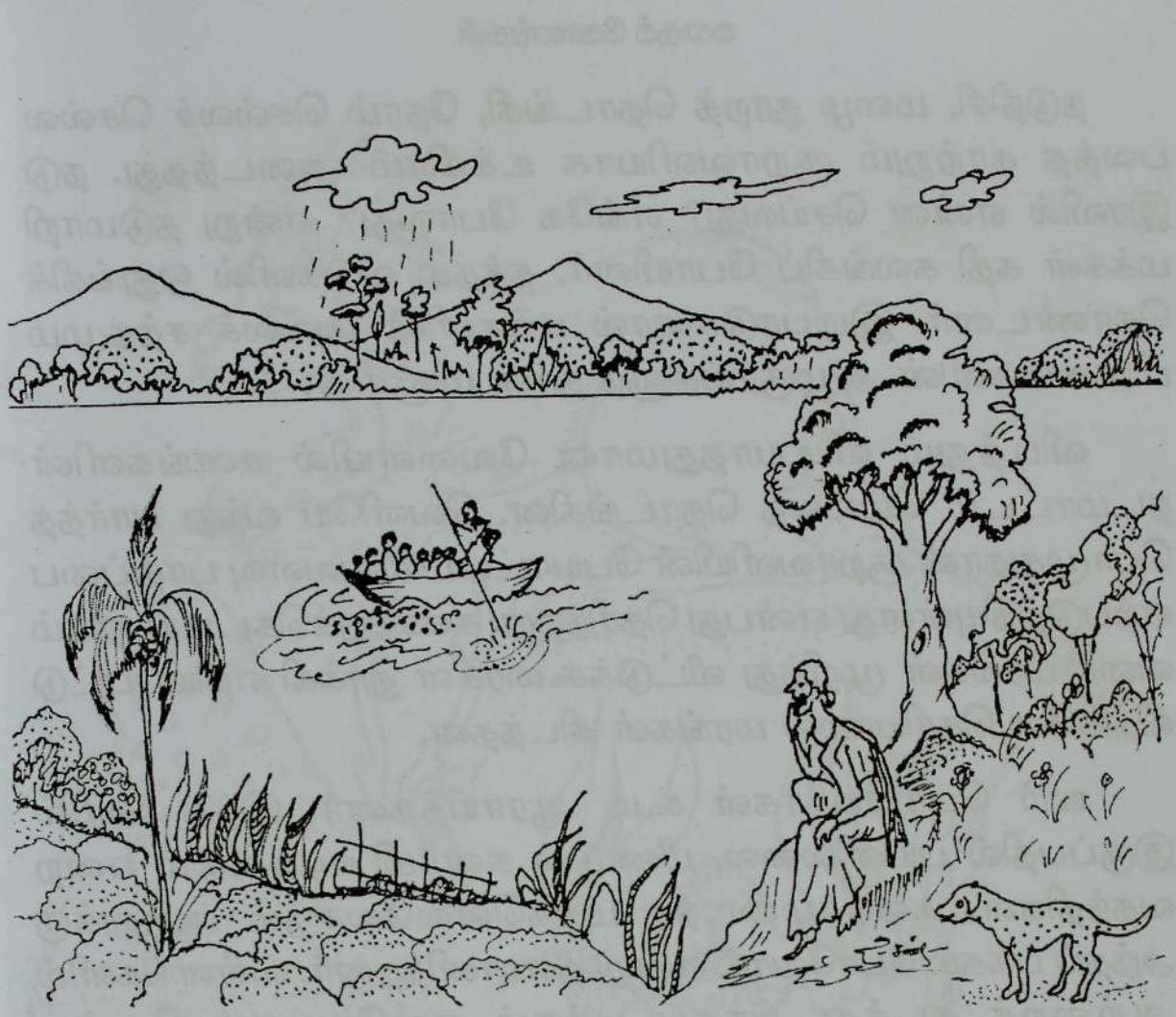
இதே போன்று நெல்லி காய்க்கும் காலத்தில் அணில் ஒன்றும் வந்து தங்கிவிட்டது. அணில் நெல்லி மரத்தின் மேற்பாகத்தில் தங்கிவிட்டது.

நெல்லிக்கனி காய்க்கும் காலத்தில் மரத்தின் மேல்பாகத்தில் உள்ள நெல்லிக்கனிகளை அணிலும் கீழ்ப்பாகத்தில் காய்க்கும் கனிகளைக் குரங்கும் சாப்பிட்டு வந்தன. ஒருவருடம் கனிகள் குறைவாகவே இருந்தன. குரங்கு மரத்தின் கீழ்ப் பக்கங்களில் உள்ளவற்றை உண்டுவிட்டது. அணிலின் பங்கில் நிறையக் கனிகள் இருந்தன.

குரங்கு தனது பங்கு முடிந்ததால் அணிலிடம் சென்று ‘எனது பங்குக்குரிய கனிகள் முடிந்துவிட்டன. நான் மூன்று நாட்களாகப் பட்டினி, உனது பங்கின் கனியைப் பறித்துச் சாப்பிட்டுமா?’ என்று குரங்கு கேட்டது. ‘தாராளமாகப் பறிக்கலாம்’ என்று அணில் கூறியது.

‘மேல் மரத்திலுள்ள கனிகள் எல்லாவற்றையும் ஒருகை பார்ப்போம்’ என்று எண்ணிய குரங்கு மரத்தின் மேல் கிளைகளில் பாய்ந்து பாய்ந்து பறிக்க ஆரம்பித்தது. அவ்வேளை திடீரென புயல்காற்றும் மழையும் வந்து காய்கள் உள்ள கிளைகளை முறித்தன. குரங்கும் கிளைகளுடன் விழுந்து காயப்பட்டது. “கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டவில்லையே!” என்று எங்கி வருத்தப்பட்டது குரங்கு.

★ ★ ★

உயிர்காப்பான் தோழன்

அது ஒரு சிறிய கிராமம்; அங்கு வாழ்வோரில் பெரும்பான்மையோர் விவசாயிகள்; அவர்களில் சிலர் சொந்த பந்தங்களின் காணிகளில் விவசாயம் செய்வோர். சிலர் பண்ணையாரின் காணிகளில் கூலிக்கு வேலை செய்வோர், என்றாலும் எல்லோரும் அன்றாடம் காய்ச்சிகள் தான்.

வானம் பார்த்த பூமியில் வாழ்ந்தாலும் ஒற்றுமையாகவும் சந்தோசமாகவும் வாழ்ந்தார்கள். ஊர்க் கோயிலில் பொங்கல் பூசை திருவிழா நடந்தால் ஊரே கூடிவிடும். அன்றும் அப்படித்தான், காளிகோயில் திருவிழா முடிந்து எல்லோரும் வீடு சென்று விட்டனர். அன்றைய பொழுது நன்றாகக் கழிந்தது என்று உறங்கி விட்டனர்.

நடுநிசி, மழை தூறத் தொடங்கி, நேரம் செல்லச் செல்ல பலத்த காற்றும் சூறாவளியாக உக்கிரம் அடைந்தது. நடு இரவில் என்ன செய்வது? எங்கே போவது? என்று தடுமாறி மக்கள் கதி கலங்கிப் போயினர். தத்தம் வீடுகளில் ஒதுங்கிக் கொண்டனர். இடிபாடுகளால் மக்களின் அவலச் சத்தமும் பிள்ளைகளின் அழுகுரல்களுந் தான் மிஞ்சின.

விடிந்தும் விடியாததுமான வேளையில் சனங்களின் நடமாட்டம் மெல்லத் தொடங்கின. வெளியே வந்து பார்த்த பொழுதான் சூறாவளியின் பேயாட்டம் எவ்வளவு பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது என்பது தெரிந்தது. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை மரங்கள் முறிந்து வீட்டுக்கூரைகள் தூக்கி ஏறியப்பட்டு வீதிகளே தெரியாமல் மரங்கள் கிடந்தன.

ஊர் பெரியோர்கள் கூடி ஆராய்ந்தனர். இந்த ஊரில் இருப்பதில் பயனில்லை, மீண்டும் சனாமி வரக்கூடும் என்ற வதந்திகள், கலக்கமடைந்த மக்களைல்லோரும் ஆற்றுக்கு அந்தப் பக்கம் போவோம் என்று தீர்மானித்தனர். வள்ளங்களில் ஆற்றைக் கடந்து அந்தப் பக்கம் எல்லோரும் சென்று விட்டார்கள்.

கடைசி வள்ளமொன்றில் நின்றவர்கள் எல்லாம் ஏறிவிட்டார்கள். பூர்த்தி என்பவள் தன் வளர்ப்பு நாடுடன் வள்ளத்தில் ஏறவந்தாள். வள்ளக்காரனோ ‘நீ மாத்திரம் ஏறு நாயை ஏற்ற முடியாது’ என்றார். பூர்த்தியும் சின்ன வயதிலிருந்து வளர்த்தது என்று மன்றாடினாள். வள்ளக்காரன் மறுத்தான். வள்ளம் புறப்பட்டது. பூர்த்தி நாடுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பிவிட்டாள். அன்றுமாலை வானொலிச் செய்தி ‘ஆற்றைக் கடந்த கடைசி வள்ளம் கரைக்குக்கிட்டச் செல்கையில் நீரில் மூழ்கியது. ஆனால் எல்லோரும் உயிர் தப்பிவிட்டனர்’ என்று கூறியது.

மான்குட்டியும் சிங்கமும்

‘ஆனை விழுந்தான்’ ஆறு என்று பெயர் எப்படியோ நிலைத்து விட்டது. ஆற்றின் இருபக்கமும் சில இடங்களில் பெரிய காடுகளும் சில இடங்களில் பற்றைக் காடுகளுமாக இருந்தன. காட்டின் மத்தியிலே ஒரு பெரிய குளம், அதற்குப் பக்கத்தில் ஒரு மானும் குட்டியும் வசித்து வந்தன.

ஒருநாள் குட்டிமான் தாயைப் பார்த்து ‘நான் வெளியே கொஞ்சம் விளையாடப் போகிறேன் அனுமதி தாருங்கள்’ என்று கேட்டது. அதற்குத் தாய் ‘உனக்கு கொம்பு இன்னும் பெரிதாக வளரவில்லை. நீ எப்படிப் பகைவர்களைச் சமாளிப்பாய்’ என்றது. ‘சரி அம்மா’ என்று குட்டி அமைதியானது.

சில மாதங்கள் கடந்தன. குட்டி மானுக்கு மீண்டும் அந்த எண்ணம் வந்தது. தாயிடம் கூறியது. தாய் மகனின் கொம்பைத் தடவிப் பார்த்து விட்டுச், ‘சரி இனிமேல் நீ தனியாகப் போய்வரலாம்’ என்று அனுமதி கொடுத்தது.

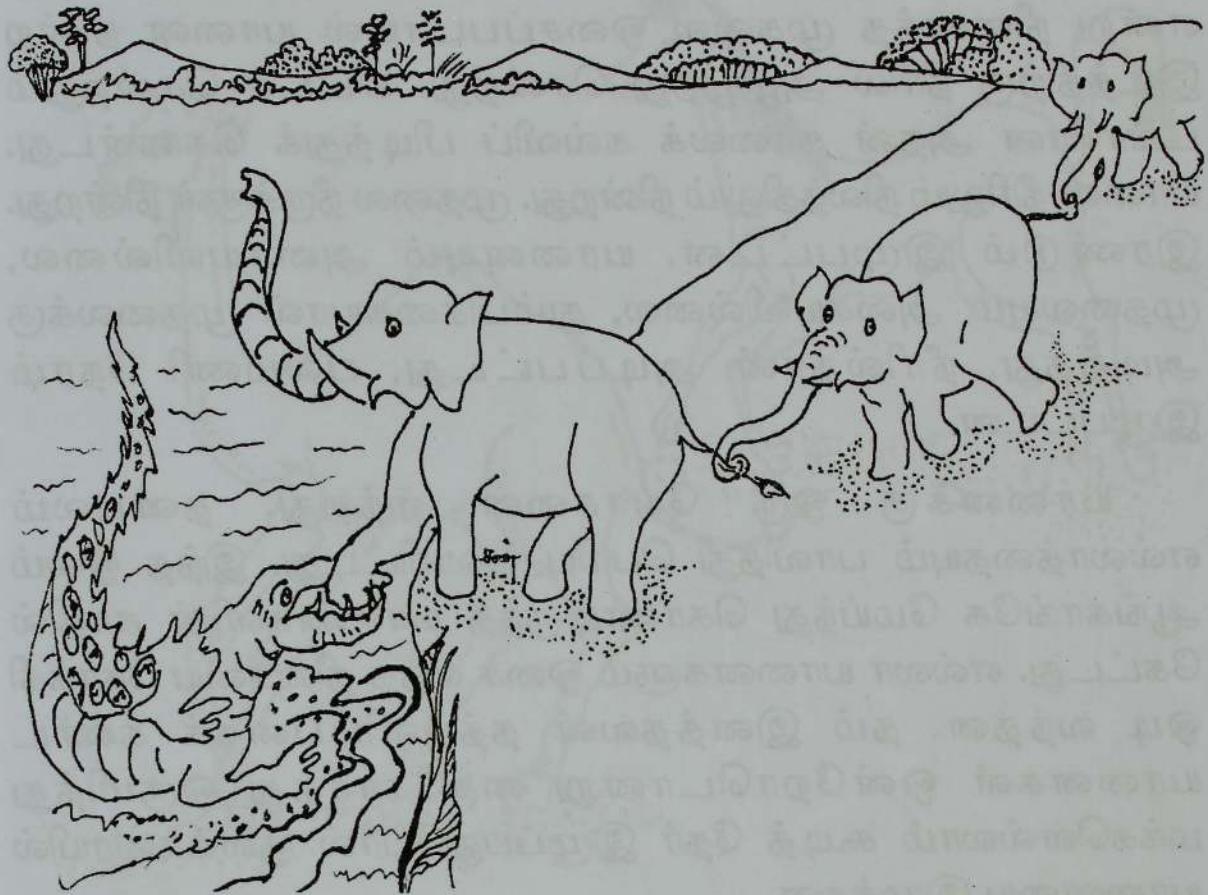
தாயின் அனுமதி கிடைத்ததில் குட்டிக்கு மிகுந்த சந்தோசம். அடுத்த நாள் விடிந்ததும் சூரிய ஒளி பரவியது. தாயிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு கிளம்பியது. சிறிது தூரம் சென்றதும் நல்ல பசும்புல்வெளியை அடைந்தது.

அங்கே சிறிது தூரத்தில் குகையொன்று தெரிந்தது. அதன் வாசலில் சிங்கம் ஒன்று படுத்திருந்தது. மான் குட்டி சிங்கத்தைக் காண்பதற்கு முன் சிங்கம் மான்குட்டியைக் கண்டுவிட்டது. சிங்கம் படுத்திருந்தவாறே மான்குட்டியைப் பார்த்து ‘குட்டி மானே எனக்கு ஒரு உதவி செய்வாயா?’ என்று கேட்டது. அதற்கு மான்குட்டி ‘நீதான் எங்களைக் கொண்று விடுவாயே எப்படி என்னிடம் உதவியைக் கேட்கிறாய்’ என்றது. அதற்கு சிங்கம் அதெல்லாம் மறந்து பலகாலமாகிவிட்டது. நான் இப்பொழுது சாது. ‘இப்போ எனக்கு அவசரமாக உதவியைச் செய்வாயா’ என்று சிங்கம் கேட்டது.

‘சரி என்ன செய்ய வேண்டும்?’ என்று முயல் கேட்டது. அதற்குச் சிங்கம் ‘எனது முதுகில் புன் ஒன்று வெகுநாட்களாக இருந்தது. ஆனால் அது இப்போது மாறிக்கொண்டு வருகிறது. ஆனாலும் ஏரிவு அந்த இடத்தில் இருக்கிறது. கொஞ்சம் உனது கொம்பினால் தடவிவிடமாட்டாயா?’ என்றது.

‘சரி’ என்று தன் கொம்பினால் சிங்கத்தின் முதுகில் உரசி விட்டது. உரசலினால் கண்மூடிச் சுகம் அனுபவித்த சிங்கம் நித்திரையாகிவிட்டது. குறட்டையும் விட்டது. இதுதான் சிங்கத்திடமிருந்து தப்புவதற்கு வழி என்று நினைத்த மான்குட்டி அந்த இடத்தைவிட்டு ஓட்டம் பிடித்தது.

யானைகள் வெற்றன

சுற்றி வரக் காடு. நடுவில் பெரிய சூளம். குளத்தில் சிறிய பெரிய மீன்களும், ஒரு பெரிய முதலையும் வாழ்ந்து வந்தன.

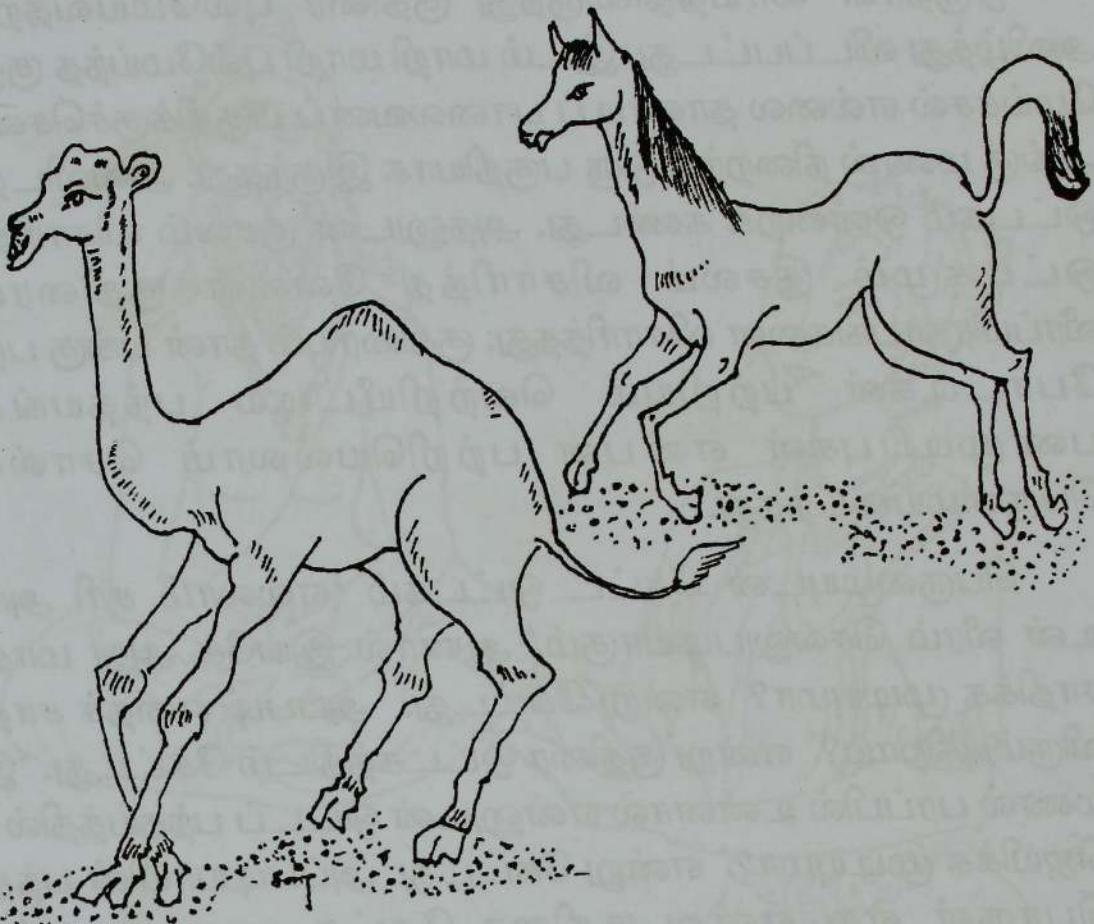
குளத்திற்கு நீர் அருந்தவரும் மிருகம் ஏதாவது ஒன்று முதலைக்கு உணவாகக் கிட்டும். சில நாட்களில் பட்டினி கிடக்க வேண்டிவரும். சிலசமயம் நான்கு ஐந்து நாட்களுக்கு ஒரு மிருகமும் அகப்படாமல் பசி கிடக்கவும் நேரிடும். இப்படி ஒருநாள் பசியினால் வாடி வதங்கியிருந்த பொழுது நீரில் சலசலப்புச் சத்தம் கேட்டது. முதலை தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தது. அவ்வேளை யானை ஒன்று கரையில் நின்று தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டிருந்தது.

சரியான நேரத்தில் சரியான உணவு கிடைத்திருக்கிறது என்று நினைத்த முதலை ஓசைப்படாமல் யானை நின்ற இடத்திற்கு நீரில் அழிழ்ந்து சென்றது. கிட்டச் சென்றதும் பாரென அதன் காலைக் கவ்விப் பிடித்துக் கொண்டது. யானை நீரிலும் நிலத்திலும் நின்றது. முதலை நீருக்குள் நின்றது. இரண்டும் இழுபட்டன. யானையும் அசையவில்லை, முதலையும் அசையவில்லை, தும்பிக்கையால் முதலைக்கு அடித்தது. நீரில்தான் அடிப்பட்டது, பலமனி நேரம் இழுபட்டன.

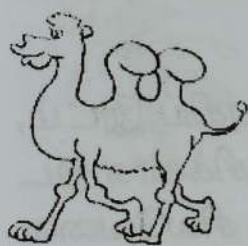
யானைக்கு ஒரு யோசனை வந்தது. தன்பலம் எல்லாத்தையும் பாவித்து பெரிய ஓலமிட்டது. இந்த ஓலம் ஆங்காங்கே மேய்ந்து கொண்டிருந்த யானைகளின் காதில் கேட்டது. எல்லா யானைகளும் ஓசை வந்த திசையை நோக்கி ஒடி வந்தன. தம் இனத்தவன் தத்தளிப்பதைக் கண்ட யானைகள் ஒன்றோடொன்று கைகோர்த்து ஒருமித்து மக்களெல்லாம் கூடித் தேர் இழுப்பதுபோல் குளக்கரையில் யானையை இழுத்தன.

ஒரு கிழட்டு யானை ‘ஆதிமூலமே’ என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்க எல்லா யானைகளும் சேர்ந்து சப்தமிட்டு இழுத்தன. இனித்தாங்க முடியாது என நினைத்த முதலையும் யானையின் காலைவிட யானை வெளியே வந்தது. கூட்டத்தில் நின்ற குட்டி யானை ஒன்று மகிழ்ச்சியில் ‘வெற்றி வெற்றி’ என்றது.

★ ★ ★

பந்தயக்குதிரையும் ஓட்டகழும்

ஓரு மனிதன் பலநாட்களாகக் குதிரை ஒன்றை வளர்த்து வந்தான். ஓருநாள் அவனின் நண்பன் இவன் வீட்டிற்கு வந்தான். அந்தக் குதிரையைக் கண்டுவிட்டான். வந்தவன் ‘குதிரையை நல்ல வாட்ட சாட்டமாக வளர்த்திருக்கிறாய். இக்குதிரையை பந்தயத்திற்கு விட்டால் முதலாவதாக வரும்’ என்று கூறிச் சென்றான். குதிரையின் சொந்தக்காரனாகிய அந்த மனிதனுக்கு ஆசை வந்துவிட்டது. குதிரையைப் பந்தயத்துக்கு ஓடவிட்டான். வெற்றி பெற்றது. அதனால் நிறையைப் பணமும் கிடைத்தது. பந்தயக்காலம் முடிந்ததும் குதிரைக்கு சிலகாலம் ஒய்வு கிடைத்தது.

ஓருநாள் லாயத்திலிருந்து குதிரை புல்மேய்வதற்காக அவிழ்த்து விடப்பட்டது. இடம் மாறி மாறி புல்மேய்ந்த குதிரை மேய்ச்சல் எல்லை தாண்டிப் பாலைவனப் பகுதிக்குச்சென்றது. அங்கு மணல் நிறைந்த ஒரு பகுதியாக இருந்தது. அவ்விடத்தில் ஒட்டகம் ஒன்றைக் கண்டது. அதனுடன் குசலம் விசாரித்தது. ஒட்டகமும் குசலம் விசாரித்த வேளை குதிரையின் வீரப்பிரதாபங்களை விசாரித்தது. குதிரையும் தான் பங்கு பற்றிய போட்டிகள் பற்றியும் வெற்றியீட்டிய பந்தயங்கள், பணமுடிப்புகள் என்பன பற்றியெல்லாம் சொல்லிப் பெருமையடைந்தது.

பெருமையுடன் கேட்ட ஒட்டகம் ‘எல்லாம் சரி அங்கே உன் வீரம் செல்லுபடியாகும். ஆனால் இங்கே அது மாதிரிச் சாதிக்க முடியுமா?’ என்று கேட்டது. ‘அப்படி எதைச் சாதிக்க விரும்புகிறாய்?’ என்று குதிரை ஒட்டகத்திடம் கேட்டது. ‘இந்த மணல் பரப்பில் உன்னால் என்னுடன் ஒட்டப் பந்தயத்தில் ஓடி ஜெயிக்க முடியுமா?’ என்று கேட்டது. அப்படியாயின் பந்தயப் பொருள் எது என்று குதிரை கேட்க பாலைவனத்தில் ஒன்றுமில்லையே என்றது.

குதிரை சிறிது நேரம் யோசித்து விட்டு ‘இது புதிய இடம், அதுவும் மணல், உனக்காக சிநேகபூர்வமாக பயிற்சிக்காக ஓட வருகிறேன்’ என்றது. இரண்டும் ஒடத் தொடங்கின. சிலவேளை குதிரை முன்னே வரும் சிலவேளை ஒட்டகம் முன்னே வரும், இறுதியில் ஒட்டகமே முந்திவிட்டது. மணலில் ஓடுவதற்கேற்ற முறையில் ஒட்டகத்தின் கால்பாதங்கள் அமைந்திருந்ததால் அது இலகுவாக முன்னே ஓடியது.

மாஸழற்

காந்தனும் மனைவி காந்திமதியும் கடவுள் பக்தி மிக்க நல்லதோரு குடும்பம். காந்திமதி வீட்டு வேலைகளைச் செய்ய காந்தன் வெளிவேலைகளைச் செய்வான். காந்தன் ஒருநாள் சந்தைக்குச் சென்றவேளை இரு மாம்பழங்களை வாங்கி வந்தான். ஒன்று தனக்கென்றும் மற்றையது உனக்கென்றும் மனைவியிடம் சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றான்.

காந்திமதி வீட்டில் சமையல் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவேளை முனிவர் ஒருவர் அங்கு வந்தார். உண்பதற்குக் கொடுப்பதற்கு ஒன்றும் ஆயத்தம் இல்லையே என்று நினைந்த காந்திமதி முனிவரை வெறுங்கையுடன்

அனுப்புவது சரியில்லை என்று எண்ணி கணவன் வாங்கி வந்த மாம்பழங்களைக் கொடுத்து அனுப்பினாள்.

முனிவர் கொண்டு சென்ற மாம்பழத்தை வைத்துத் தியானத்தில் ஆழந்தார். அப்போது மாம்பழத்தின் மகா சக்தி பற்றிய செய்தி அசரீரியாகக் கேட்டது. மாம்பழத்தைச் சாப்பிடுவர் நீண்டநாட்கள் வாழுக்கூடும் என்பதுவே அந்தச் செய்தி.

முனிவர் தான் இதைச் சாப்பிட்டு நீண்ட நாட்கள் வாழ்வதிலும் பார்க்க அரசனுக்கு கொடுப்பது நல்லது என்று அவனிடம் கொண்டு சென்று கொடுத்தார். அரசனோ பிரியமான மனைவியிடம் கொடுத்தார். மனைவியோ பிரியமான மகளிடம் கொடுத்தாள் அவனும் இளரசனும் அதனை உண்டனர்.

வீடு திரும்பிய காந்தன் மாம்பழத்தை உண்பதற்கு காந்திமதியிடம் கேட்க, குற்றம் செய்துவிட்டவள்போல் முனிவருக்குக் கொடுத்தசெய்தியைச் சொன்னாள். முனிவருக்குக் கொடுத்த செய்தி அறிந்து காந்தன் ஆறுதல் அடைந்தான்.

வினாக்களன் போட்டி

தேவலோகத்தில் சிவனின் தலைமையில் அரசசபை கூடியது. விஷ்ணு, இந்திரன், சந்திரன், சூரியன், வாயு மற்றும் நாரதர் கூடியிருந்தனர்.

சூரிய பகவான் முதலிலே ஒரு விண்ணப்பத்தை சபையிலே வைத்தான். அதாவது தானோ வாயு பகவானோ யார் பலசாலி என்பதை அறிய வேண்டும் என்றது. அதேவேளை வாயுபகவான் பலப்பரீட்சைக்கு நான் தயார் என்பதுதான் அது. நடுவிலே புகுந்த நாரதர் ‘தேவலோகத்தில் பலப்பரீட்சை வேண்டாம். பூவுலகத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள வனாந்தரத்தில் நடத்துங்கள்’ என்று ஆலோசனைக் கூறினார்.

அதனை ஏற்றுக்கொண்ட வாயுவும் சூரியனும் அங்கு சென்று ஆளுக்கு ஆள் தாம் தாம் பெரியவர்கள், வல்லவர்கள்

என்று வாதிட்டனர். சூரியன் வாயுவைப்பார்த்து, ‘நான் உன்னைவிடப் பெரியவன்’ என்றது. அதற்கு வாயுவோ ‘நான் உன்னைவிட வேகமானவன்’ என்றது. சூரியன் ‘நான் உன்னை விட வெப்பானவன்’ என்றது. நான் கப்பல்களை தகர்ப்பேன், வீடுகள் மரங்கள் யாவற்றையும் வீழ்த்துவேன், அதுமட்டுமல்ல கடலில் பெரிய அலைகளை உண்டாக்குவேன். அதனால் நான் தான் பலசாலி’ என்று வாயு கர்வங் கொண்டது.

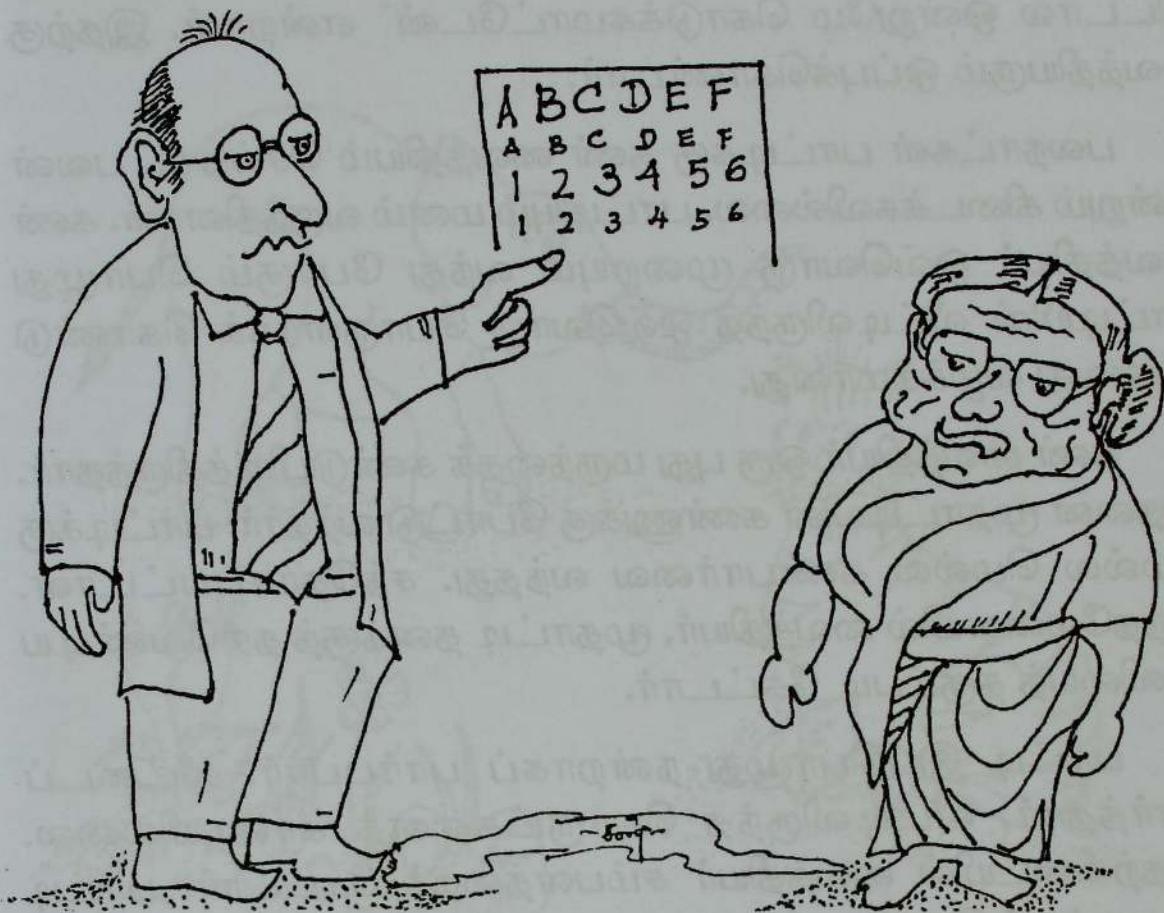
அதற்கு சூரியன் ‘மரங்களை வீழ்த்தலாம்; வீடுகளை அழிக்கலாம். ஆனால் மரங்கள்; தானியங்கள்; புல்பூண்டு செடி என்பவற்றை ஆக்குபவன் நானே’ என்றது. வாயுவுக்கு வெட்கம் தாங்க முடியாமல் ‘நீ சாமர்த்தியசாலி ஆனால் நான்தான் உலகிலே பலசாலி’ என்று கூறி வழிப்போக்கன் ஒருவனைக் காட்டி ‘அவன் அணிந்துள்ள தொப்பியையும் மேல் சட்டையையும் கழட்டச் செய்பவன் யாரோ அவரே வெற்றியடைந்தவர் என முடிவு செய்யலாம்’ என்றது.

இருவரும் ஒப்புக் கொண்டதும் போட்டி ஆரம்பமாகியது. சூரியன் வாயுவையே போட்டியை ஆரம்பிக்குமாறு கூறியது. சம்மதித்த வாயு தன் பலம் முழுவதையும் பாவித்து மேல் சட்டையை அகற்றும் முறையில் வீசியது. வழிப்போக்கன் காற்றின் குளிர் தாங்க முடியாது சட்டையின் பொத்தான்களை இருக்கமாகப்பூட்டிக் கொண்டான். வாயு தன்னால் ஆன மட்டும் முயன்றும் சட்டையை அகற்ற முடியவில்லை.

இயலாத நிலையில் வாயு சூரியனைப் பார்த்து போட்டியைத் தொடரச் சொன்னது. இதுவரையும் முகில்களுக்குள் மறைந்திருந்த சூரியன் கொடிய வெப்பத்தைக் கொடுக்கத் தொடங்கியது, ஆரம்பத்தில் சுகமாக இருந்தாலும் நேரம் செல்லச் செல்ல ‘தாங்க முடியாத வெப்பமாக இருக்கிறதே’ என்று சட்டையைக் குறைத்து விட்டு பாறாங்கல்லில் அந்த வழிப்போக்கன் அமர்ந்தான். சூரியன் வெப்பத்தையும் குறைத்துக் கொண்டான். ‘இப்பொழுது யார் வென்றது? யார் பெரியவன்’ என்று வாயுவைப் பார்த்துச் சூரியன் கேட்டது. வாயு தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டு பக்கத்திலுள்ள காட்டுக்குள் சென்று மறைந்தது.

A	B	C	D	E	F
A	B	C	D	E	F
1	2	3	4	5	6
1	2	3	4	5	6

முதாட்டியும் கண்வைத்தியரும்

அந்த இடம் முதியோருக்கான குடியிருப்புப் பகுதி. அங்கே முதாட்டி ஒருவர் தனியாக வாழ்ந்தார். அவளின் தூரத்து உறவுக்காரனான பேராண்டி என்பவன் அடிக்கடி வந்து முதாட்டிக்கு உதவிகள் செய்து விட்டுப் போவது வழக்கம்.

சிறிது காலம் கண் நோயினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்த முதாட்டிக்கு படிப்படியாகக் கண் பார்வை குறைந்து வந்தது. அவ்வேளைகளில் தனது வேலைகளைத்தானே தட்டுத் தடுமாறிச் செய்து கொண்டு வந்தாள். இப்பொழுது முற்றாகக் கண்பார்வை அற்றுவிட்டது.

வீட்டுக்குக் கிட்ட உள்ள கண்வைத்தியரிடம் சென்றாள். வைத்தியரிடம் ‘எனது கண்ணைக் குணப்படுத்தினால் உமக்கு

நிறையவே கொடுப்பேன். ஆனால் கண்ணென்க் குணப்படுத்தாது விட்டால் ஒன்றுமே கொடுக்கமாட்டேன்' என்றாள். இதற்கு வைத்தியரும் ஒப்புக்கொண்டார்.

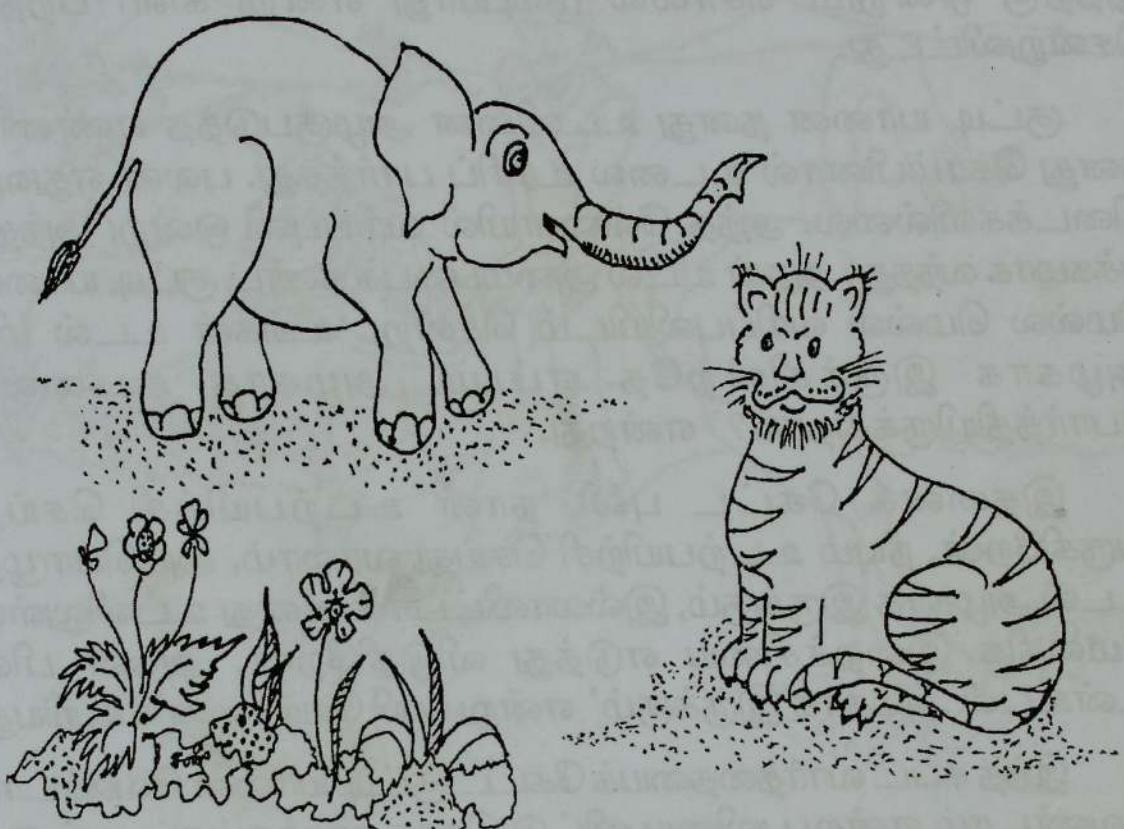
பலநாட்கள் பாட்டிக்கு கண் வைத்தியம் செய்தார். பலன் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. பாட்டியும் மனம் வருந்தினாள். கண் வைத்தியர் ஒவ்வொரு முறையும் வந்து போகும் பொழுது பாட்டியின் வீட்டிலிருந்த ஒவ்வொரு பொருளாகக் கொண்டு செல்வது வழக்கமானது.

கண் வைத்தியர் ஒரு புது மருந்தைக் கண்டுபிடித்திருந்தார். அதனை மூதாட்டியின் கண்ணுக்கு போட்டு வந்தார். பாட்டிக்கு மெல்ல மெல்ல கண்பார்வை வந்தது. சந்தோசப்பட்டாள். இந்தவேளையில் வைத்தியர், மூதாட்டி தனக்குத் தர வேண்டிய கூலியைத் தரும்படி கேட்டார்.

பாட்டி இப்பொழுது நன்றாகப் பார்ப்பார். வீட்டைப் பார்த்தார், வீட்டிலிருந்த பொருட்களைக் காணவில்லை. இதற்கிடையில் வைத்தியர் சம்பளத்தைக் கேட்டார். பாட்டி பொறுத்துக் கொள்ளும்படி பலமுறை சொன்னார். மூதாட்டிக்கு வைத்தியரின் கபட நாடகம் புரிந்துவிட்டது.

கண் வைத்தியர் மூதாட்டி மேல் வழக்குத் தொடர்ந்தார். மூதாட்டியிடம் பணம் பெற்றுத் தருமாறு நீதிபதியிடம் கேட்டார் வழக்கின்போது மூதாட்டி 'கண் குணமடைந்தால் நான் வைத்தியருக்குத் தாராளமாகத் தருவதாகக் கூறியது உண்மை. வைத்தியம் பலனளிக்காவிட்டால் ஒன்றும் கொடுக்க மாட்டேன் என்று கூறினேன். ஆனால் இப்பொழுது அவர் என்னென்க் குணப்படுத்தி விட்டேன் என்கிறார். ஆனால் இப்பவும் என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. காரணம் கண்பார்வை உள்ள போது வீட்டில் நான் பார்த்த மேசை கதிரை மற்றும் பொருட்களை இப்பொழுது என்னால் பார்க்க முடியவில்லையே! அப்படியாயின் எப்படி எனக்குக் கண்பார்வை வந்ததென்று கூற முடியும்? ஆதலால் வைத்தியருக்கு முன்பு கூறியபடி எதுவும் கொடுக்க முடியாது' என்று நீதிபதியிடம் கூறினார்.

குட்டியானை

ஓரு குட்டி யானை காட்டில் சந்தோசமாகத் துள்ளிக்குதித்து ஓடியது. அது துள்ளிக்குதித்து மகிழ்ச்சியால் ஒடும் போது நிலம் அதிர்ந்தது. மரங்களில் மோதியது, பற்றைகளில் இடறியது. இவ்வாறு துள்ளிக்குதித்து ஓடிய குட்டி யானையை கிளி ஒன்று கண்டுவிட்டது. பெரிய மரத்திலிருந்த கிளி குட்டி யானையைப் பார்த்து ‘ஏன் காட்டை அழிக்கிறாய் நீ என்ன மிருகம் என்ன உடல்’ என்று கேட்டது.

அதனைக் கேட்ட குட்டி யானை கிளியைப் பார்த்து ‘உனக்குப் பிடித்ததோ இல்லையோ ‘எனக்கு உன் உடம்புப் பிடித்திருக்கிறது. எனக்கு இது பொருத்தமாக இருக்கிறது’ என்றது. அதற்குக் கிளியோ இருக்கலாம். ‘காது பெரிதாகவும் மூக்கு நீண்டதாகவும் போர்த்திருக்கும் உடை அளவில்லாமல் சாக்குப் போல் இருக்கிறதே’ என்றது. ‘உண்மைதான் உடலைத் திருத்திக்

கொள்ள விருப்பம்தான். ஆனால் எப்படித் திருத்திக் கொள்வது என்பதுதான் புரியவில்லையே?' என்று கிளியிடம் சொன்னதும், இதற்கு ஒன்றும் சொல்ல முடியாது என்று கிளி பறந்து சென்றுவிட்டது.

குட்டி யானை தனது உடலினை அழகுபடுத்த எண்ணித் தனது கொம்பினால் உடலை உரசிப் பார்த்தது. பலன் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. அந்த வேளையில் வரிப்புலி ஒன்று அந்தப் பக்கமாக வந்தது. அதன் உடல் அமைப்பைக் கண்ட குட்டி யானை மெல்ல மெல்ல வரிப்புலியிடம் சென்று 'உங்கள் உடல் மிக அழகாக இருக்கின்றதே எப்படி அழகாக உடலைப் போர்த்தியிருக்கிறாய்?' என்றது.

இதனைக் கேட்ட புலி 'நான் உடற்பயிற்சி செய்து வருகிறேன், நீயும் உடற்பயிற்சி செய்து வரலாம், அப்பொழுது உடல் அழகாக இருக்கும், இல்லாவிட்டால் உனது உடலிலுள்ள மேலதிக இறைச்சியை எடுத்து விடுகிறேன். அதன் பின் உன்உடல் அழகாக இருக்கும்' என்று புலி யோசனைக் கூறியது.

இந்த கபட வார்த்தையைக் கேட்ட குட்டி யானை வேண்டாம் வேண்டாம் என்று புலியை விட்டு வெகு தூரத்துக்கப்பால் ஓடி மறைந்தது. வழியில் ஒரு கிளி வந்தது. அதனை மறித்து 'நான் களைத்துப் போனேன்' என்றதும் கிளி கூறியது. 'குளத்தில் முதலைகள் குளிப்பது போலக் குளித்தால் நல்லது' என்றது.

குளத்திற்குச் சென்ற குட்டியானை குளித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. அவ்வேளை முதலை ஒன்று வாயைப் பிளந்து கொண்டு யானையை நோக்கி வந்தது. தப்பினேன் பிழைத்தேன் என்று அவசரம் அவசரமாக வெளியேவந்து ஓடியது.

எதிரிலே குகை ஒன்றைக் கண்ட குட்டி யானை அதற்குள் புகுந்தது. அங்கு மூலையிலே சில நாட்கள் சாப்பாடு இன்றி படுத்திருந்த சிங்கம் கர்ச்சித்தது. அவ்வேளை பயத்தினால் குட்டியானை பலமாகச் சத்தமிட்டது. குரல் கேட்டு காட்டிலுள்ள யானைகள் எல்லாம் குகைக்கு கிட்ட வந்தன. பயமடைந்த சிங்கம் துள்ளிப்பாய்ந்து வெளியே ஓட்டம் பிடித்தது.

குட்டி யானையை கண்ட தாய் யானை குட்டியை அணைத்து இனிமேல் தனியாக ஒரு இடமும் செல்லக் கூடாது என்று புத்தி கூறியது.

அரசனும் பறவையும்

சீன அரசன் ஜென்சின்கான் பெரிய சாம்ராச்சியத்தை ஆண்டு வந்தான். இவன் பெரிய போர் வீரனுமாவான். போர் முடிந்துவிட்டது. ஒருநாள் வேட்டையாட எண்ணினான். நண்பர்களுடன் காட்டுக்குச் சென்றான். அம்புவில்லுடனும் வேட்டை நாய்களுடனும் வேலையாட்கள் பின் தொடரச் சென்றான்.

அரசன் வழிமையாகக் கொண்டு செல்லும் வேட்டைப் பறவை கையில் இருந்தது. வேட்டைப் பறவைக்கு வேலை நாலா பக்கமும் பறந்து திரிந்து ஏதாவது இரைகிடைக்குமா? என்று வேவுபார்ப்பது. ஏதாவது கண்டுவிட்டால் அம்பு செல்வது போலப் பாய்ந்து இரையைப் பிடித்துவிடும்.

அன்று நாள் முழுவதும் அலைந்து திரிந்தும் போதுமான வேட்டை கிடைக்கவில்லை. மாலையானதும் யாவரும் வீடு திரும்ப எண்ணினர். அரசன் காட்டின் மூலை முடுக்கெல்லாம் சென்று பழகியவன். ஏனையவர்கள் குறுக்கு வழியே திரும்ப அரசன் இருமலைகளுக்கும் இடையில் செல்லும் வழியால் திரும்பினான்.

அங்கு சரியான வெப்பமாக இருந்தது; அரசனுக்குத் தாகம் ஏற்பட்டது. அரசன் வீடு வந்து சேருவான் என்ற நம்பிக்கையில் பறவை திரும்பியது. அரசன் அவ்வழியாக முன்பு ஒருமுறை சென்றது ஞாபகம் வந்தது. மெதுவாகச் சென்றான். கடைசியில் பாறையின் இடுக்கு வழியாக சொட்டுச் சொட்டாகத் தண்ணீர் வந்தது. அரசன் வேட்டைப் பையிலே வைத்திருந்த ஒரு குவளையை எடுத்து குதிரையில் இருந்தவாறே நீரை ஏந்தினான். குவளை நிரம்ப நேரம் சென்றது. அரசனுக்கோ தாகம் பொறுக்க முடியவில்லை. குவளை நீரைக் குடிப்பதற்காக குவளையை வாய்ருகில் கொண்டு போனான். அப்பொழுது வானத்தில் வினோதச் சத்தம் கேட்டது. கையில் இருந்த குவளை தட்டி விடப்பட்டது. தண்ணீர் முழுவதும் நிலத்தில் சிந்தியது. அரசன் அண்ணார்ந்து பார்த்தான். அங்கே தனது வளர்ப்புப் பறவையைக் கண்டான். பறவை அங்கும் இங்கும் பறந்துவிட்டு பற்றைக்குள் மறைந்துவிட்டது. அரசன் மீண்டும் குவளையை எடுத்து நீரை ஏந்திக் குடிக்க முற்பட்டான். பறவை மீண்டும் குவளையைத் தட்டிவிட்டது.

இதுதான் கடைசி முறை என்று குவளையை எடுத்து நீரை ஏந்தி இனித் தடுத்தால் வெட்டி விடுவேன் என்று வாளை எடுத்துக்கையில் வைத்துக் கொண்டு குடிக்க முற்பட்டான். மின்னல் வேகத்தில் வந்த பறவை குவளையைத் தட்டிவிட்டது. அரசனும் பறவையை வாளால் வெட்டி விட்டான். காலடியில் வீழ்ந்தது. மீண்டும் குவளையைத் தேடினான். அது எடுக்க முடியாதபடி பாறை இடுக்குகளில் அகப்பட்டது. நீரில் நச்சுத் தன்மை இருந்தது பறவைக்கு மட்டும் தெரிந்ததேயொழிய அரசனுக்குத் தெரியவில்லை. நல்ல நண்பனை இழந்துவிட்டேனே என்று காலடியில் இரத்தத்தில் கிடந்த பறவையை நோக்கினான். “கோபத்துக்கு ஆளாகாதே”

தொட்டத்தில் ஆடு

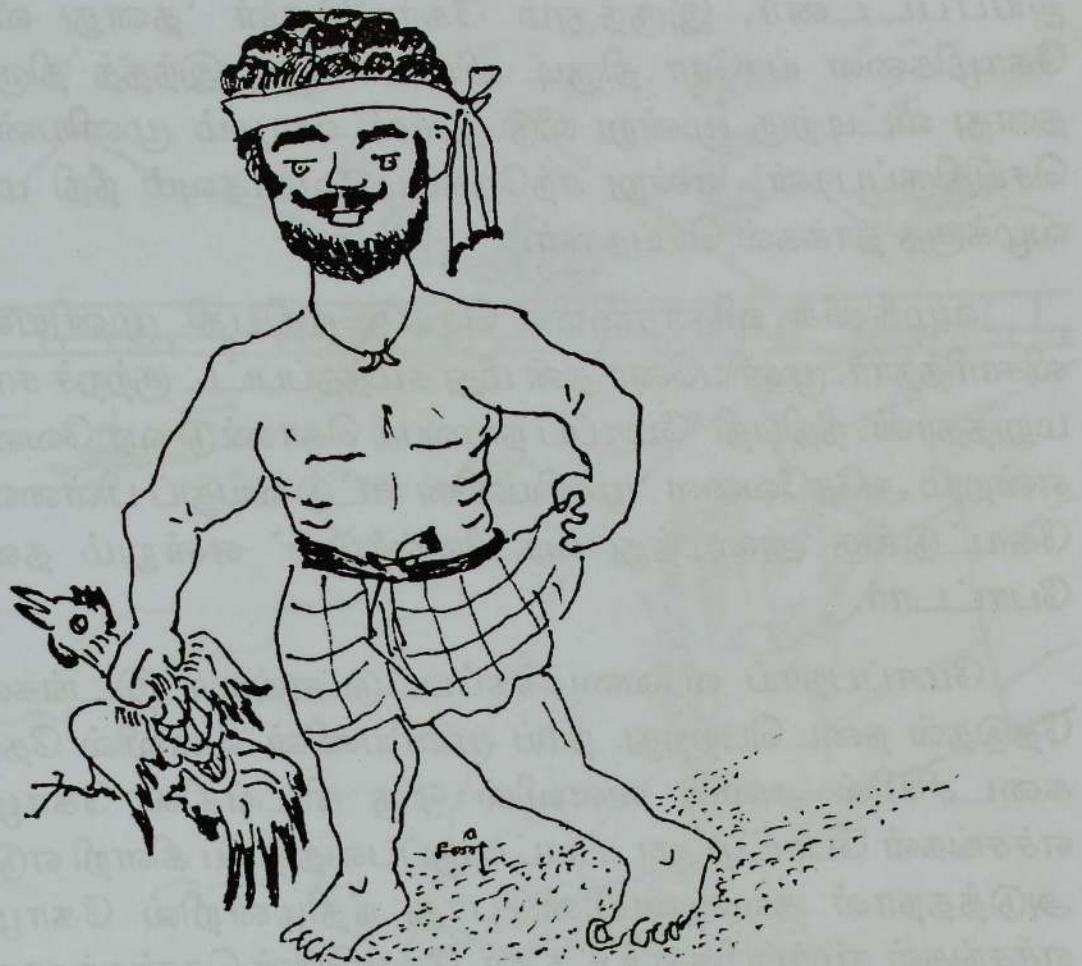
அவனும் அவளும் கலை ஆர்வம் மிக்கவர்கள் ; இளவயதினர். கலை நிகழ்ச்சிகளின் போது சந்திப்பதுண்டு. அவ்வேளையில் இருவரும் மனம்விட்டு கலைகள் பற்றிப் பேசிக்கொள்வார்கள். இது பாசமாக, அன்புவளர்ந்து, இருவரும் மனம் செய்து கொண்டனர்.

அவர்களின் வாழ்வில் மாலை வேளைகளில் மகிழ்வுடன் காணப்படுவர். இருவரும் எல்லா வேலைகளையும் முடித்த பின் விறாந்தையில் கணவன் இருந்து பாடுவார். மனைவி அதற்கேற்ப ஆடுவாள். ஒருநாள் நல்ல பாடலொன்றைக் கணவன் பாடத் தொடங்கினார். பாட்டில் மெய்மறந்திருந்தாள் மனைவி. இவ்வேளை முற்றத்தில் ஆடு வந்து பூக்கன்றை

உண்டது. கணவன் ‘ஆடடி ஆடடி’ என்றான். மனைவியும் விறாந்தையில் ஆடினாள். கணவனுக்கு கோபம் வந்தது. ‘முற்றத்தில் ஆடடி’ என்று சத்தமிட்டுவிட்டுப் பாடினார். மனைவியும், முற்றத்தில் இறங்கி ஆடினாள். அவ்வேளை ஆடு தோட்டத்துக்குள் புகுந்துவிட்டது. இதனைக் கண்ட கணவன் ‘தோட்டத்தில் ஆடடி, தோட்டத்தில் ஆடடி’ என்று கத்தினார்.

கணவனின் கடும் கோபம் தாங்கமுடியாத மனைவி தோட்டத்திலே இறங்கி ஆடினாள். பொறுமையை இழந்த கணவன் தோட்டத்தில் இறங்கி ஆட்டினைக் கலைத்தான். மனைவியும் ஆட்டத்தை நிறுத்தினாள். விறாந்தைக்கு வந்த இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துச் சிரித்தனர்.

கோழித்திருடு

சுனாமி வந்தது வந்ததுதான், கரையோரப் பகுதி மக்கள் எல்லாம் இழந்த நிலைக்கு ஆளானார்கள். வீடுகள் வயல்கள் ஆடுமாடுகள் கோழி என்பனவெல்லாம் இழந்தவர்கள் ஆனார்கள்.

இவற்றை இழந்தவர்களுக்கு நிவாரணங்கள் கிடைத்தன. மக்கள் மெல்ல மெல்ல இயல்பு வாழ்க்கைக்குத் திரும்பினர். சிலருக்கு ஆடுகள், சிலருக்கு மாடுகள், சிலருக்கு கோழிகளென நிவாரணங்கள் கிடைத்தன.

சிலருக்கு கோழிகள் கிடைத்தனவல்லவா? ஆனால் அவர்களின் கோழிகள் நாளுக்குநாள் குறைந்து கொண்டே போயின. ‘ஓநாய்ப் பிடித்திருக்குமோ?’ என்று பலர்

ஜயப்பட்டனர். இருந்தும் கோவிந்தன் ‘தனது வீட்டுக் கோழிகளை யாரோ திருடி விட்டார்கள், இந்தத் திருட்டை தனது வீட்டிற்கு மூன்று வீடு தள்ளி வாழும் முனியன் தான் செய்திருப்பான்’ என்று சந்தேகப்படுவதாகவும் நீதி மன்றில் வழக்குத் தாக்கல் செய்தான்.

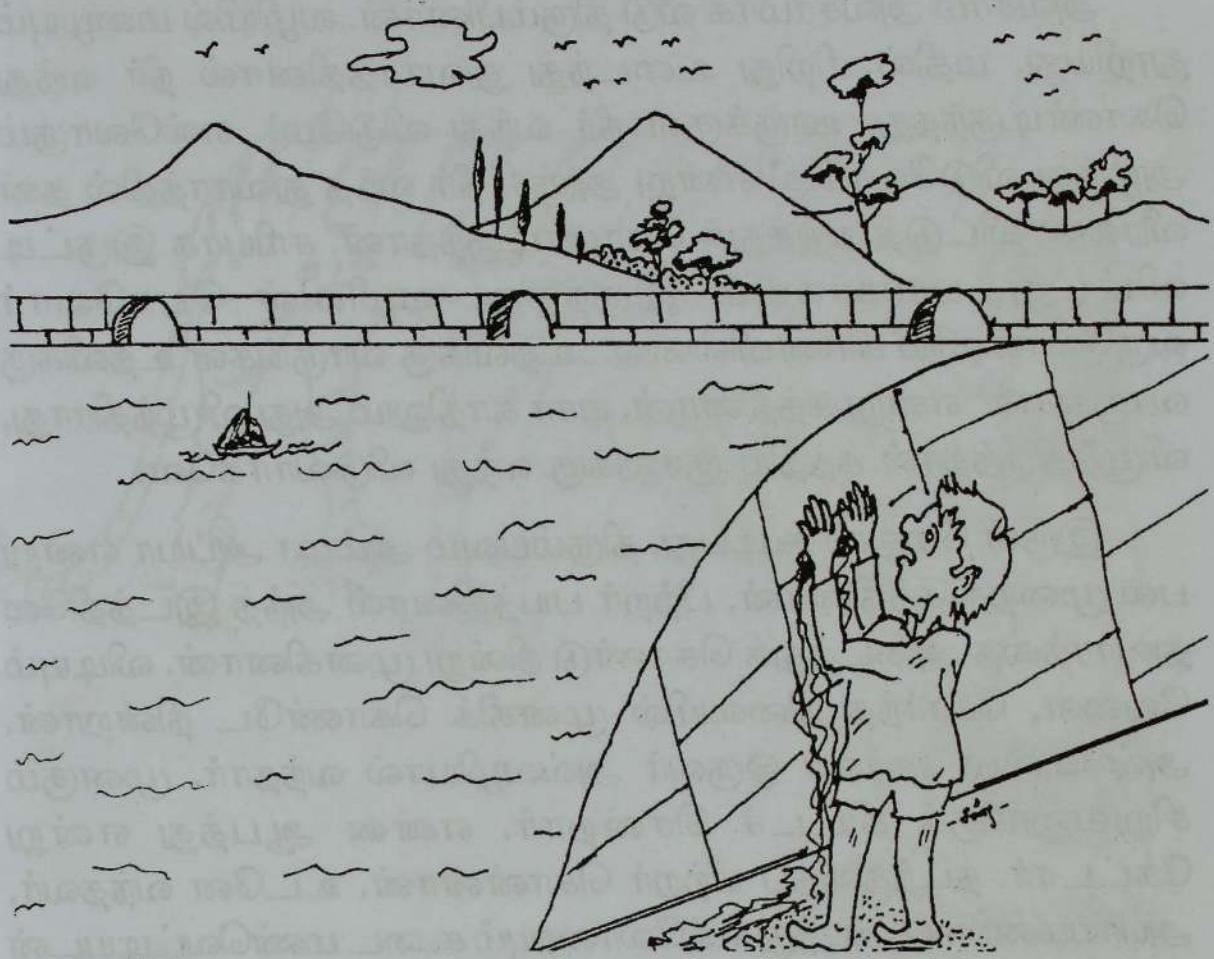
வழக்கை விசாரணை செய்த நீதிபதி முனியனிடம் விசாரித்தார். முனியனோ தன் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச் சாட்டை மறுத்தான். நீதிபதி ‘மோப்ப நாயைக் கொண்டு வர வேண்டும்’ என்றும் அதேவேளை ‘முனியனின் எட்டு வயதுப் பிள்ளையைக் கோட்டுக்கு அழைத்து வர வேண்டும்’ என்றும் தவணை போட்டார்.

மோப்பநாய் வரவழைக்கப்பட்டு எல்லா இடங்களிலும் தேடுதல் நடைபெற்றது. நாய் முனியனின் வளவில் தேடியது. கடைசியில் அவன் வளவில் ஒரு கிடங்கில் கோழியின் எச்சங்கள் போட்டு மூடப்பட்டிருப்பதை நாய் கிளறி எடுத்தது. அடுத்தநாள் தவணையின்போது நீதிமன்றில் கோழியின் எச்சங்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. கோழியின் சொந்தக்காரனான கோவிந்தன் அந்த கோழியின் எச்சங்கள் தன் ஞுடைய கோழியினது என்று உறுதிப்படுத்தினான்.

சாட்சிக்கு வரவழைக்கப்பட்ட சிறுமியிடம் நீதிபதி கேட்ட பொழுது, அவள் இரண்டு நாட்களுக்கு முன் தங்கள் வீட்டில் கோழி இறைச்சி சாப்பிட்டதாகக் கூறினாள்.

நீதிமன்றில் மோப்ப நாயைக் கண்ட முனியன் இனி தான் தப்ப முடியாது, மோப்பநாய் தன்னைக் கடித்துக் குதறி விடும் என்று எண்ணி ‘நீதிபதி அவர்களே நானே கோழியைத் திருடனேன். பசியின் கொடுமையைல் தான் இதனைச் செய்தேன் என்ன மன்னித்து விடுங்கள்’ என்று மன்றாடினான்.

நீதிபதி தனது தீர்ப்பில் ‘பசி யாரைத்தான் விட்டது, பசி வந்தால் பத்தும் பறந்துபோகும். எல்லோருக்கும் பசி ஒரே மாதிரித்தான்’ என்று கூறி முனியனுக்கு மன்னிப்பு வழங்கி வழக்கைத் தள்ளுபடி செய்தார்.

உத்தம புத்திரன்

பல வருடங்களுக்கு முன் ஒல்லாந்து தேசத்தில் பீற்றர் என்ற சிறுவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவனின் தந்தைக்கு கடல்நீர் உட்புகாது கட்டப்பட்ட மதிலைக் காப்பதுதான் வேலை. வேண்டிய பொழுது கப்பல் களின் போக்குவரத்துக்கு மதிலிலுள்ள கதவுகளைத் திறந்துவிடுவான்.

பீற்றர் எட்டு வயதாக இருக்கும் பொழுது, ஒரு மாலை வேலை, தாயாரின் வேண்டுகோட்படி வலுவிழந்த தன் நன்பனுக்கு சிற்றுண்டி கொண்டு சென்றான். வாய்க்காலுக்கு அப்பாலுள்ள தன் நன்பனுக்கு சிற்றுண்டி கொடுத்துவிட்டு கதைத்துக் கொண்டிருந்தான். இருட்டி விட்டது. தாயார் நேரத்துடன் வரும்படி கூறியதும் ஞாபகம் வந்தது.

அவசரம் அவசரமாக வீடு திரும்பினான். வழியில் மழையும் தூறியது. மதில் சிறிது உடைந்து துவாரத்தினால் நீர் வந்து கொண்டிருந்தது. ஊருக்குள் நீர் வந்து விடுமே! எல்லோரும் அழிந்து விடுவோமே! என்று அஞ்சி நீர் வந்த துவாரத்தில் தன் விரலை விட்டுத் தடுத்துக் கொண்டிருந்தான். சரியாக இருட்டி விட்டது. பயமாகவும் இருந்தது. வழியில் போவோர் வருவோரையே காணவில்லை. ‘உதவிக்கு வாருங்கள் உதவிக்கு வாருங்கள்’ என்று கத்தினான். யார் காதிலும் அது விழுந்திராது, விழுந்திருந்தால் கத்திய குரலுக்கு வந்து விடுவார்களே.

இருள் மேலும் கூடியது. திரும்பவும் அம்மா அப்பா என்று பல முறைக் கத்தினான். பீற்றர் பயத்தினால் அந்த இடத்திலே துவாரத்தை அடைத்துக் கொண்டு நின்று முனகினான். விடியும் வேளை, சோர்ந்த நிலையில் முனகிக் கொண்டே நின்றான். அவ்வேளை ஊரவர் ஒருவர் அவ்வழியால் வந்தார். முனகும் சிறுவனுக்குக் கிட்டச் சென்றார். என்ன ஆபத்து என்று கேட்டார். நடந்ததைப் பீற்றர் சொன்னான். உடனே வந்தவர், அபாயமணியை அடித்து எல்லோரையும் கூடை மண்வெட்டியுடன் வரும்படி கேட்டார், வந்தவர்கள் கூடை மண் வெட்டி என்பவற்றை எடுத்து வந்து அந்தத் துவாரத்தை அடைத்தனர். நாடு காப்பாற்றப்பட்டது. எல்லோரும் பீற்றரை மெச்சிப் பாராட்டினர்.

புலி நகர்

புலிக்கு கால்களில் உள்ள நகங்கள் மரம் ஏறுவதற்கும் பிற மிருகங்களைப் பிடித்து கொலை செய்வதற்கும் மிருகங்களின் இறைச்சியை தனது வாயில் போடுவதற்கும் உதவியாக இருக்கிறது. புலி இறந்து விட்டாலோ மனிதன் காணும் வரை அவை உதவாப் பொருட்களாகவே இருக்கும்.

மனிதன் இறந்த புலிகளைக் கண்டால் அதன் தோல், பல், நகம் என்பவற்றை பேணிப் பாதுகாத்து நல்ல பணம் சம்பாதிப்பான். மனிதர்கள் புலிகளின் பல்லையும் நகத்தையும் தாங்கள் அணியும் ஆபரணங்களில் வைத்து இணைத்துப் போடுவார்கள். அவ்வளவு மதிப்பு இவைகளுக்கு மனிதரிடையே உண்டு.

தனிமையிலே வாழ்ந்த ஒரு வேடன் வேட்டைக்குச் செல்ல முடியாதிருந்தான். அதனால் சாப்பாட்டிற்கு மிகவும் துன்பப்பட்டான். ஒருநாள் அவனுக்கு ஒரு எண்ணம் உதித்தது. தன்னிடம் இருக்கும் புலி நகங்களைக் கடைத்தெருவில் விற்று வாழலாம் என நினைத்தான். புலி நகங்களுடன் அவ்வூர் பெரிய கடைத் தெருவிற்குச் சென்றான். தெருவிலே பெரிய பெரிய கடைகள் இருந்தன. ஒவ்வொன்றையும் சென்று பார்த்துப் பார்த்துப் பிரமித்துப் போயிருந்தான். ஒரு பெரிய கடைக்கு முன் வேடன் நின்றான். உள்ளே போகலாமா விடலாமா என்று தயக்கத்துடன் எண்ணினான். தயக்கத்தை அறிந்த கடைக்காரன் உள்ளே வருமாறு வேடனை அழைத்தான்.

உள்ளே சென்ற வேடன் தனது கைப்பையில் இருந்த புலி நகங்கள் இரண்டினை எடுத்துக்கொடுத்துப் பணம் கேட்டான். சில்லறைக் காசே இவ்வளவு காலமும் கையில் வைத்திருந்தவன் கைகளிலே பல நூறு ரூபா நோட்டுகளைக் கொடுத்தார் கடைக்காரர்.

மிகவும் சந்தோசத்துடன் புலிநகங்களை விற்ற பணத்தில் தனக்குத் தேவையான உணவு மற்றும் பொருட்களை வாங்கி வந்தான். அன்றிரவு முழுவதும் வேடனுக்கு தூக்கமே வரவில்லை. சந்தோச மிகுதியால் மகிழ்வுடன் இருந்தான். அடுத்தநாள் தொடக்கம் புலிநகங்களைச் சேகரிக்க வேண்டும் என்று எண்ணினான்.

அடுத்த நாள் வழமையாக வேட்டைக்குச் செல்லும் பகுதியைவிட்டு வேறு பகுதியில் புலி நகங்களைத் தேடும் முயற்சியில் ஈடேட்றான் வெகு தூரம் அலைந்தும் ஒரு நகங்களும் கிடைக்கவில்லை. இறுதியாக ஒரு குகையை அடைந்தான். குகைக்குள் ஒரு மூலையில் பலநாட்கள் பட்டினியுடன் ஒரு கிழிட்டுப் புலி படுத்திருந்தது. வழமையாக ஆளரவும் கேட்டதும் புலி உசாராகிவிடும். இன்றோ படுத்த படுக்கையாகவே கிடந்தது. ஆனால் முன்காலை மட்டும் தூக்கி நாக்கினால் நக்கியது. இதனை உற்றுக் கவனித்த வேடன், கால் முறிந்து

தொங்கியதைக் கண்டான். கால் முறிந்த நிலையில் இருக்கும் புலிக்கு பலம் குறைவாகவேயிருக்கும் என்று எண்ணிய வேடன், அவதானமாகக் கிட்ட நெருங்கி ‘புலியாரே புலியாரே என்ன அடிபலமாகப் பட்டுவிட்டதா?’ என்று கேட்டான். அரைத் தூக்கத்தில் இருந்த புலி ‘ஆம் ஆம் அடி கொஞ்சம் பலமாகப் பட்டுவிட்டது’ அதற்கு உன்னால் என்ன செய்ய முடியும்? என்றது. அதற்கு வேடன் ‘நான் மூலிகை வைத்தியம் செய்வேன். அதனால் முறிந்த காலை பழைய படி நன்றாக ஆக்கி விட முடியும். சிறிது நாட்களில் பழையபடி நடக்கலாம்’ என்றான்.

வேடனின் வார்த்தைகளில் கவரப்பட்ட புலி சம்மதம் தெரிவித்தது. வைத்தியம் செய்ய வாய்த்த வாய்ப்பை சரியாகப் பயன்படுத்தினான் வேடன். அவசரம் அவசரமாக மூலிகைகளைத் தேடிக் கொண்டு வந்து, காலுக்குக் கட்டுப்போட்டான்.

சுகங் கண்ட புலி ‘மூலிகை வைத்தியம் செய்ததற்காக கூலி என்ன வேண்டும்’ என்றது. மேலும் ‘எமது பரம்பரையில் நன்றி கெட்ட செயல் செய்வதில்லை அதனால் என்ன வேண்டும் கேள்?’ என்றது புலி. வேடனோ ‘உன் கால்களில் இருக்கும் நகங்களை எனக்குத் தரவேண்டும் தருவாயா?’ என்றான்.

நகங்களா அவை நான் உயிர் வாழும் வரை தேவைப்படுமே. அவை இல்லாமல் என்னால் எப்படி மிருகங்களைக் கொன்று தின்ன முடியும். அடுத்த கணம் யோசித்து விட்டுப் புலி கூறியது. ‘உபகாரமாக முறிந்த காலில் இருக்கும் நகங்களை எடுத்துக்கொள்’ என்றது. முறிந்தகால் இனிப் பயன்படாது என்று எண்ணிய புலி அவ்வாறு கூறியது.

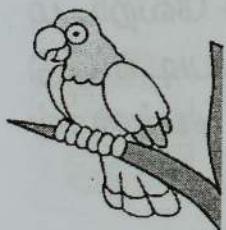
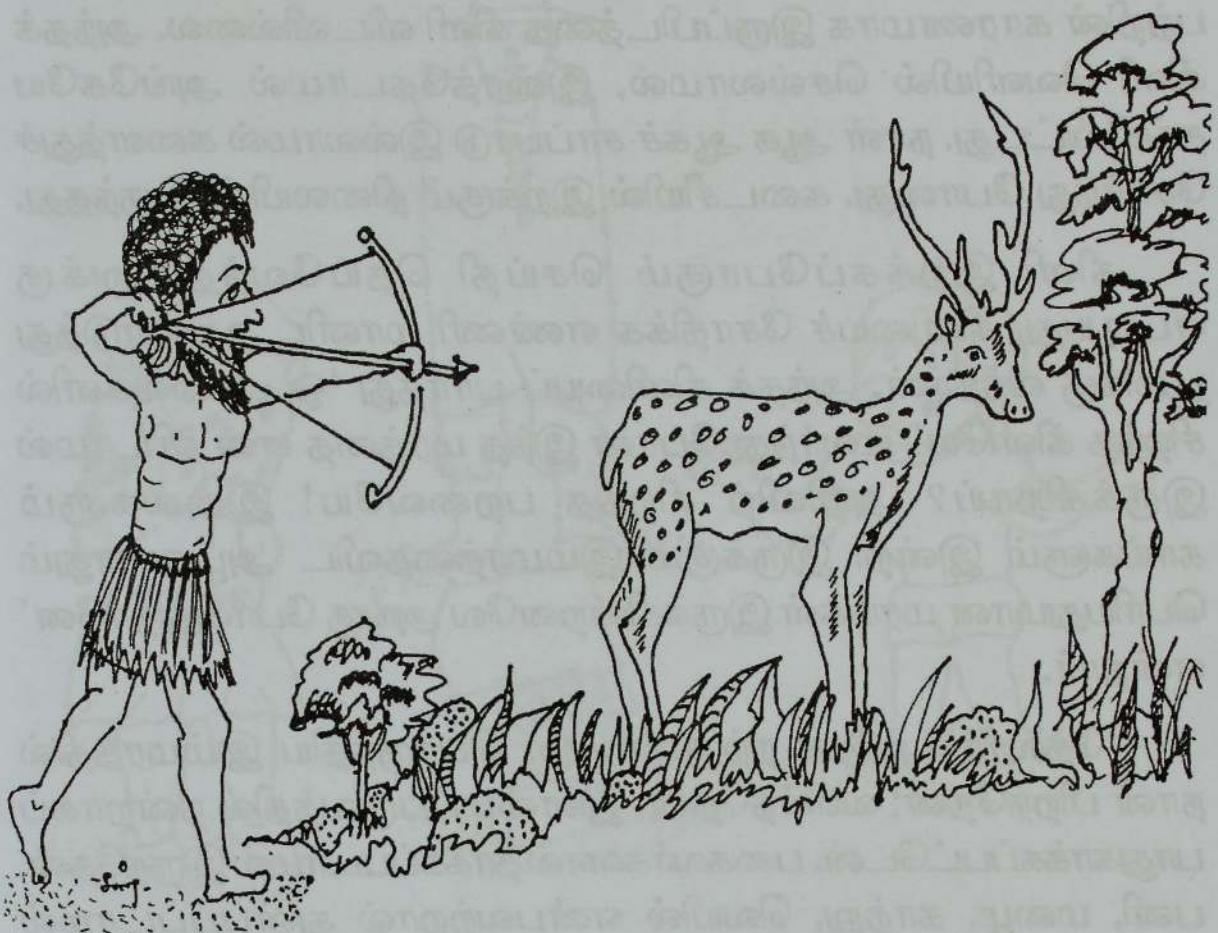
வேடன் இனிமேல் தாமதிக்கக் கூடாது என்று எண்ணி அவசரம் அவசரமாக தயாராக வைத்திருந்த குறட்டினால் நகங்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு புலிக்கு நன்றி கூறிப் புறப்பட்டான்.

வீட்டுக்குச் சென்று உணவருந்திய வேடன் தனக்குக் கிடைத்த நகங்களைப் பரிசோதிக்கத் தொடங்கினான்.

கதைக் கோலங்கள்

கிழப்புலி நகமென்பதால் சில முறிந்தும் சில கீறுகள் விழுந்தும் சில நகங்கள் வெடித்தும் காணப்பட்டன. இதனால் தான் ஏமாந்து போனதை எண்ணியும் அன்றைய பொழுது பலன்தரவில்லையென்றும் வருந்தினான்.

★ ★ ★

பறவையின் பற்று

இந்தியாவில் கங்கை நதிக்கரையில் காசிப்பட்டணம் அமைந்திருந்தது. பட்டணத்துக்கு வெகு தூரத்தில் அடர்ந்த காடு. காட்டிற்கு வேடர்கள் வேட்டையாட வருவார். ஒரு நாள் மான்வேட்டைக்காக ஒரு வேடன் அங்கு வந்தான். மான் ஒன்றைக் கண்டான், அதனைக் கொல்லக்குறி வைத்தான். கூரிய அம்பை எடுத்து விட்டான். குறிதவறியதால் மான் காட்டிற்குள் ஓடித்தப்பியது. ஆயினும் அம்பு அங்குள்ள பெரிய தழைத்த மரத்தின்மீது பாய்ந்தது. கொடிய விஷம் தடவிய அம்பு ஆனதால் மரம் கருகிப் பட்டுவிட்டது.

அந்த மரத்தில் நீண்ட நாட்களாக கிளி ஒன்று வசித்து வந்தது. மரம் பட்டுப் போனாலும் மரத்தின்மேல் கொண்ட

பற்றின் காரணமாக இருப்பிடத்தை கிளி விடவில்லை. அந்தக் கிளி வெளியில் செல்லாமல், இரைத்தோமல் அங்கேயே தங்கிவிட்டது. நாள் ஆக ஆகச் சாப்பாடு இல்லாமல் களைத்துச் சோர்ந்து போனது. கடைசியில் இறக்கும் நிலையில் இருந்தது.

கிளி இறக்கப்போகும் செய்தி தெய்வேந்திரனுக்கு எட்டியது. கிளியைச் சோதிக்க எண்ணி மானிட உரு எடுத்து பூமிக்கு வந்தான். அந்தக் கிளியைப் பார்த்து ‘ஓ பறவைகளில் சிறந்த கிளியே! உலர்ந்து போன இந்த மரத்தை ஏன் விடாமல் இருக்கிறாய்? அறிவிற் சிறந்த பறவையே! இலைகளும் காய்களும் இன்றி இருக்கும் இம்மரத்தைவிட அழகானதும் பெரியதுமான மரங்கள் இருக்கின்றனவே அங்கு போவதுதானே’ என்றார்.

‘தேவர்! அநேக நற்குணங்கள் பொருந்திய இம்மரத்தில் நான் பிறந்தேன்; வளர்ந்தேன்; இளமைப்பருவத்தில் நன்றாகப் பாதுகாக்கப்பட்டேன். பகைவர்களால் தாக்கப்படாமல் இருந்தேன். பனி, மழை, காற்று, வெயில் என்பவற்றால் துன்பப்படாமல் இருந்தேன். வெகுகாலமாக இருந்த மரத்தை விட்டு வேறிடம் எப்படிப் போவது? நல்வாழ்வு தந்த இந்த மரத்தை எப்படி விட்டு விட்டுப் போவது? மரம் கெட்டுவிட்டது என்பதால் என்னால் மரத்தை விட்டுப் போக முடியாது’ என்றது.

மரத்தின் மேல் இவ்வளவு பற்றுடைய கிளியைப் பார்த்து இந்திரன் ‘கிளியே! உனக்கு என்னவரம் வேண்டும் கேள் தருகிறேன்’ என்றான். அதற்குக் கிளி ‘ஓ தேவர் சோமானே! இம்மரமானது நன்றாகச் செழித்து தழைத்தோங்கி வளர வேண்டும்’ என்றது. பறவையின் உறுதியான மரப்பற்றினை மெச்சிய இந்திரன் அம்மரத்தின் மீது அமிர்தம் பொழிந்தான். உடனே அம்மரம் மீண்டும் இலைகளும் கிளைகளும் வளர்ந்து கணிகளுடன் உரு மாறியது. இது எல்லோருக்கும் பயனுடையதாயிற்று. கிளியும் அம்மரத்தில் இனிது நீண்டகாலம் வாழ்ந்து இந்திரலோகம் சென்றது.

கடற்கரையில் கிடைத்து புதையல்

அன்றும் வழிமைபோல் பாட்டி கதை சொல்லத் தொடங்கினாள். பல வருடங்களுக்கு முன் கடற் கொள்ளையர்கள் கப்பலைக் கொள்ள அடித்தனர், கொள்ள அடித்த திரவியங்கள் நிரம்பிய பெட்டியை கடற்கரையில் உள்ள தென்னந் தோட்டத்தில் புதைத்து வைத்தார்கள் என்ற கதையைச் சொல்ல கேட்டிருந்த பாலனும் கீதாவும் உறங்கிவிட்டார்கள்.

இருவரும் அடுத்தநாள் புதையலைத் தேடுவதற்காகக் கடற்கரைக்குச் சென்றனர். போகும்போதே கையில் மண்வெட்டி கூடை சகிதம் சென்றனர். தென்னந் தோப்பை அடைந்ததும் புதையலைத் தேடுவதற்காக நிலத்தைத் தோண்டிப் பார்த்தனர். பலமணி நேரம் நிலம் முழுவதையும் தோண்டிப் பார்த்தும்

திரவியப் பெட்டி கிடைக்கவில்லை. ஆனால் பழைய பொருட்கள் மட்டும் கிடைத்தன.

இருவரும் சலிப்படையாமல் ஆழமாகத் தோண்டிப் பார்த்தனர். திடீரென பாலனின் மண்வெட்டியில் அடிப்பட்டது. மேலும் அதனை தோண்டினர். என்ன அதிசயம் அங்கே கறள் பிடித்த பெட்டி ஒன்று காணப்பட்டது. பெட்டியைத் திறந்து பார்ப்போமா அல்லது அப்படியே விடுவோமா என்று சிந்தித்து விட்டு முடிவில் பெட்டியை பாலன் திறந்தான். திறந்ததுதான் தாமதம், எங்கிருந்தோ பயங்கர ஒலியுடன் அதிமிக உயரத்துடன் சிவப்பு மேலங்கி, கறுப்புத் தொப்பி, மேலாடை, காலனி சகிதம் ஓர் உருவம் தோன்றியது, அது ‘நிறுத்து நிறுத்து’ என்று கூறியது.

தொடர்ந்து அந்த உருவம் பின்வருமாறு கூறத் தொடங்கியது. ‘இது என்னுடைய புதையல்; பல வருடங்களுக்கு முன் இங்கே இதைப் புதைத்து வைத்தேன். இதைத் திறந்து, இதில் முன்பு வைத்த பொருட்களைல்லாம் சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்ப்போம்’ என்று கூறித் திறந்தது. பொருட்களைப் பார்த்த அந்த உருவம் எல்லாம் சரியாக இருக்கின்றன என்றது.

பாலனும் கீதாவும் குனிந்து திறந்திருந்த பெட்டியைப் பார்த்தனர். அதற்குள் ஜொலிக்கும் பொன் நாணயங்கள் ஆபரணங்கள் அத்துடன் அவர்களுக்கு மிகவும் விருப்பமான விளையாட்டுப் பொருட்களும் இருந்தன. விளையாட்டுப் பொருட்களைக் கண்ட பாலனும் கீதாவும் அவற்றை எடுத்து விளையாடத் தொடங்கினர். இவர்கள் விளையாடுவதைக் கண்ட அந்த உருவம் தானும் சேர்ந்து விளையாடுவதாகக் கூறி விளையாடியது.

நேரம் போவது தெரியாமல் விளையாடியதால் இருவரும் வீடு திரும்ப எண்ணினர். அந்த உருவம் கூறியது, ‘இப்புதையலை இப்படியே விட்டு விட்டுப் போவது கூடாது, திரும்பவும் இதனைப் புதைத்து விட்டுப் போவோம்’ என்று கூற மூவரும் புதையலைத் திரும்பவும் புதைத்தனர்.

அந்த உருவம் பாலனதும் கீதாவினதும் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கி ‘மறுபடியும் உங்களைச் சந்திப்பேனா தெரியாது’ என்று கூறி விடைபெற்றுச் சென்றது.

சிங்கராசாவின் வாரிசு

உலக இயக்கம் தொடங்கிய காலத்தில் சூரியன் எவ்வாறு பிரகாசமாகவும் சூடாகவும் பவனி வந்ததோ அதுபோல் அன்றோரு நாள் காலைச் சூரியன் மிக ரம்மியமாக இருந்தது.

பெருமை மிக்க நிலப்பரப்பினாடாக ஒரே திசையை நோக்கி மிருகங்கள் கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்று கொண்டிருந்தன. யானைகள் முன்றியடித்தன. கவரிமான்கள் புற்றிரையூடாகச் சென்றன. ஒட்டகச் சிவிங்கிகள் பாய்ந்து பாய்ந்து சென்றன. ஏறும்புகள் கொடிவிட்டு ஊர்ந்தன. பறவைகள் கூட்டம் கூட்டமாகப் பறந்தன.

எல்லா உயிரினங்களும் அந்தப் பெருமைமிக்க பாறையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தன. அங்குதான் சிங்கராசாவின்

வாரிசான இளம் சிங்கத்துக்குப் பிறந்தநாள். இந்தப் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டத்தில் கலந்து கொள்வதற்காகவே எல்லாம் வந்து சேர்ந்தன.

மலை அடிவாரத்திலே கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. சிங்கராசாவின் பிரதம ஆலோசகரான நரி, இராசா இராணியை அணுகி இளம் சிங்கத்தைக் கையில் எடுத்து தயாராக வைத்திருந்த சிறிய சிமிளை எடுத்து அதனுள் இருந்த திரவத்தில் தொட்டு குழந்தைச் சிங்கத்தின் நெற்றியிலே திலகமிட்டது. சிங்கக் குட்டியை எல்லோரும் பார்க்கும் வண்ணம் உயரத்துருக்கிக் காட்டியது.

மலையடி வாரத்தில் கூடியிருந்தோரெல்லாம் பெரும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தனர். யானைகள் தாளம் போட்டன. குரங்குகள் கீச்சிட்டு ஆரவாரித்தன. குதிரைகள், வரிக்குதிரைகள் குழம்புகளால் ஓசை எழுப்பின. எல்லா மிருகங்களும் பறவைகளும் புதிய இளவரசனுக்கு வாழ்த்துத் தெரிவித்த பின் கலைந்து போயின.

விழா முடிந்து நாட்கள் பலவாயின. வாரங்கள் மாதங்களாயின. பல ஆண்டுகளும் சென்றுவிட்டன. சிங்க இளவரசன் வாலிபப் பருவத்தை அடைந்துவிட்டான். இளவரசன் முதன்மை மெய்காப்பாளருடன் வெளியே செல்லப் புறப்பட்டான். இருவரும் பெருமை மிக்க மலைப் பாறையை அடைந்தனர். இளவரசனைப் பார்த்து நாலு திசைகளையும் காட்டி, ‘குரிய ஒளிபடும் இடமெல்லாம் உமது ஆட்சிக்குட்பட்ட இடமே, எல்லாம் எங்களுக்குச் சொந்தம்’ என்று பெருமைபடக் கூறியது. ‘குரியன் உதிப்பதும் ஒளி கொடுப்பதும் மறைவதும் போலவே அரசர்களின் ஆட்சியும் உயர்ச்சியடையும் வீழ்ச்சியடையும்’ என்று கூறியது.

இளம் சிங்கம் மலை முகட்டிலிருந்து நாலா பக்கமும் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டதுடன் ‘அதற்கு அப்பால் போக முடியாதா’ என்று பிரதம மெய்காப்பாளரான நரியிடம் கேட்டது. அங்கு செல்லக்கூடாது என்று நரி கூறியவேளை நேரமாகியதால் இருப்பிடம் திரும்பிவிட்டன.

சிங்க இளவரசனுக்கு மலைக்கு அப்பால் என்ன இருக்கிறது என்று அறிய ஆவலாயிருந்தது. மாதத்தில் இருநாட்கள் பெரிய அரசன் திக்கு விஜயத்திற்குப் புறப்படுவது வழக்கம். அந்த நாட்களில் தான் செல்ல வேண்டிய இடத்துக்குச் செல்லத் திட்டமிட்டான்.

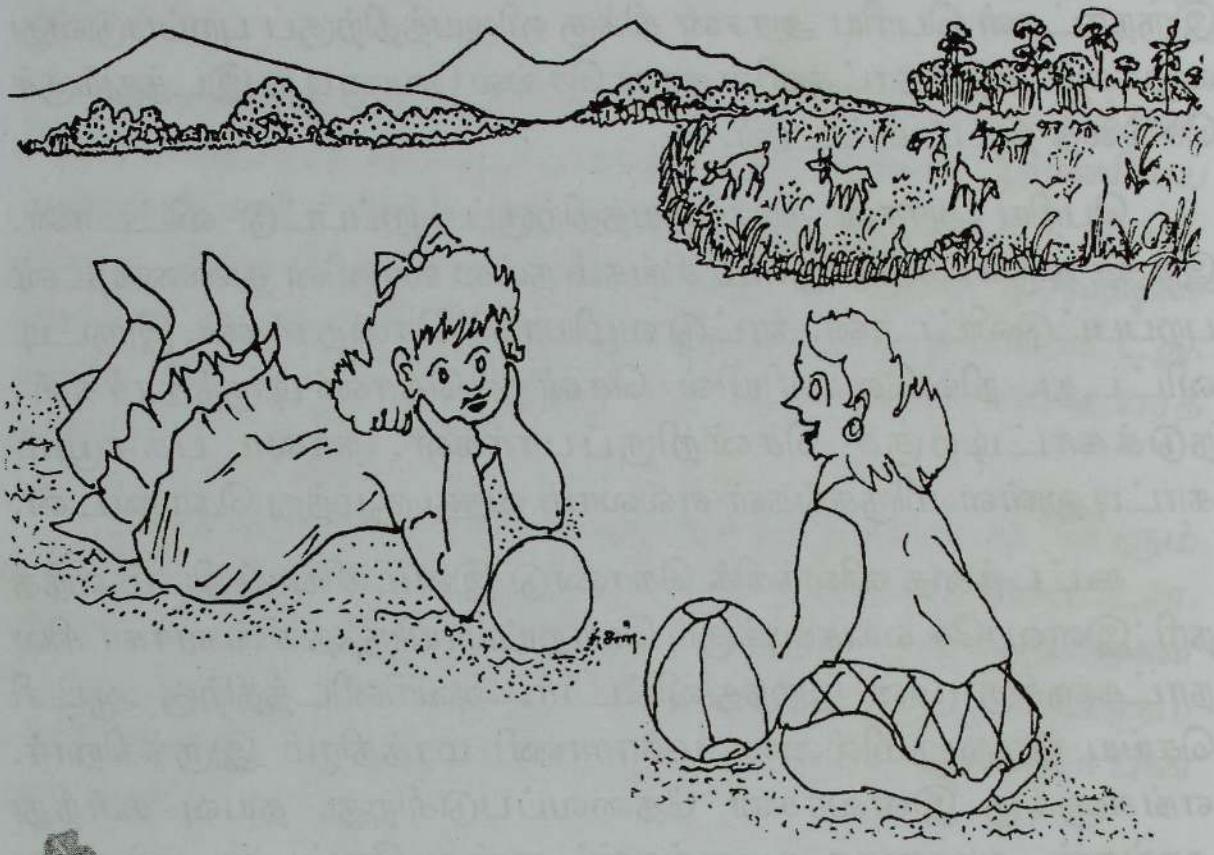
பெரிய அரசன் திக்விஜயத்திற்குப் புறப்பட்டு விட்டான். இந்தத் தருணத்தில் இளம் சிங்கம் நல்ல வீரனின் துணையுடன் புறப்பட்டுவிட்டான். காட்டு வழியாகச் சென்றார்கள், இருட்டி விட்டது. நிலவொளியில் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். நடுக்காட்டிற்குச் சென்றிருப்பார்கள். நாலா பக்கமும் காட்டிலுள்ள மிருகங்கள் எல்லாம் வந்து சூழ்ந்து கொண்டன.

கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு இளம் சிங்கத்திடம் வந்த நரி ‘இளவரசே எங்களுக்குப் பொறுப்பாயிருந்த சிங்கராசா சில நாட்களுக்கு முன் இறந்துவிட்டார். அவரினிடத்திற்கு ஆட்சி செய்ய ஒருவருமில்லை, மகாராணி மாத்திரம் இருக்கிறார். எங்களுக்கு இளவரசன் தேவைப்படுகிறது. தயவு கூர்ந்து தாங்கள் அரசனாக வாருங்கள்’ என்று கேட்டது. மற்றைய மிருகங்கள் எல்லாம் ‘ஆமாம் இளவரசே வாருங்கள்’ என்று ஆமோதித்தன.

இந்த வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்ட இளவரசன் தாய்தந்தையரிடம் அனுமதி பெற்று வந்து ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்பதாகக் கூறிச் சென்றான்.

சில நாட்களின் பின் தாய் தந்தையர் அனுமதியுடன் இங்கு வந்து முடிகுட்டி, மணம் முடித்து, ஆட்சியை நடத்தினான். எல்லா மிருகங்களும் வரவேற்று மகிழ்ந்தன.

★ ★ ★

மல்லிகாவும் மானிரீயும்

மல்லிகா, அதுதான் அவளின் பெயர்; அவளுக்கு தாயும் இல்லை, தந்தையும் இல்லை. அவள் சிறிய தாயாரின் பராமரிப்பில் வளர்ந்து வந்தாள். சிறிய தாயார் பெயர் மாதவி. இவளே குடும்பத்தின் தலைவியும் கூட.

இருநாள் சிறிய தாயார் மல்லிகாவைப் பார்த்து ‘நாங்கள் இருவரும் மலையடிவாரத்தில் இருக்கும் தாத்தாவைப் பார்க்கப் போவோம்’ என்றாள். மேலும் ‘நீ தாத்தாவோடு சிலகாலம் தங்க வேண்டிவரும். நானும் பட்டணத்துக்கு வேலைக்குப் போக வேண்டும்’ என்று சொன்னாள். அன்றே இருவரும் மலையடிவாரத்தில் இருக்கும் தாத்தாவின் வீட்டுக்குச் சென்று கொண்டிருக்கையில் ஆடுகள் மேய்த்துக் கொண்டிருக்கும் முத்து என்பவனைக் கண்டனர். அவன் தாத்தாவின் வீட்டிற்கு

பாதையைக்காட்டி கூட்டிக்கொண்டு வந்து சேர்த்தான். மாலை வேளையானபடியால் முத்து தனது வீட்டிற்குச் சென்று விட்டான்.

அன்று இரவு மல்லிகா தாத்தாவின் உபசரிப்பில் அதிகம் சந்தோசப்பட்டாள். இரவு இருவரும் நன்றாகத் தூங்கினர். அடுத்தநாள் காலையில் முத்து வந்துவிட்டான். வந்தவன் ஆடுகளை மலைஅடிவாரத்தில் மேய்ப்பதற்கு கொண்டு செல்ல ஆயத்தமானான். மல்லிகாவையும் தன்னுடன் வரும்படி கேட்டான். தாத்தாவின் அனுமதியுடன் மல்லிகாவும் சென்றாள். அன்று தொடக்கம் முத்துவும் மல்லிகாவும் மலை அடிவாரத்தில் ஆடுகளை மேய்க்கச் செல்வது வழக்கமாகியது. இதற்கிடையில் விடுமுறை தொடங்கியபடியால் முத்து பாடசாலைக்குப் போய்வரத் தொடங்கினான்.

ஓருநாள் திடீரென சிறியதாயார் மாதவி மல்லிகாவை தம்முடன் கூட்டிச் செல்ல வந்திருந்தாள். பலமுறை வற்புறுத்தி மாதவி கேட்டும் மல்லிகா மறுத்துவிட்டாள். இவர்களுடைய வீட்டிற்குச் சமீபமாக ஒரு வீட்டில் மாலினி என்ற சிறுமி சுகயீனமுற்றிருந்தாள். அவளைப் பார்ப்பதற்காகச் சென்றார்கள். மாலினி உதவியாளர்கள் அருகில் இருக்க இருந்தாள். அவர்களுடன் மல்லிகாவும் சேர்ந்து கொண்டாள். இதனால் எல்லாருக்கும் சிறிது சந்தோசம்.

மாலினியால் சரிவர நடக்க இயலாது. காலில் சிறு ஊனம் இருந்தது. இதன் காரணமாக நாள் முழுவதும் கதிரையில் இருப்பாள். மாலினிக்கு புதிதாக மல்லிகா சினேகிதியாகக் கிடைத்தத்தில் மகிழ்ச்சி மாலினி நண்பர்களுடன் கதைத்து விளையாடிக் கொண்டிருப்பாள். மல்லிகாவிற்கு மாலினியைப் பிடித்தது. அனால், புதிய இடந்தான் பிடிக்கவில்லை. காரணம் அங்கு மரங்கள் பூக்கள் கிடையாது. எங்கு பார்த்தாலும் கடைகளும் கட்டிடங்களும் தான் தெரிந்தன. வீட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்ற எண்ணம் மல்லிகாவின் மனதில் வளர்ந்தது.

சிலநாட்களில் மல்லிகாவின் சிறிய தாயார் வந்து அழைத்தார். மல்லிகாவிற்கும் மாலினியை விட்டுப் போக மனமில்லை, மாலினிக்கு மல்லிகா போவது விருப்பமில்லை. இருந்தாலும் மாலினியின் அப்பாவின் வற்புறுத்தலால்

சென்றாள். மல்லிகா மலை அடிவாரத்துக்குச் சென்றாள். அங்கு முதலில் முத்துவின் பாட்டன் பாட்டியுடன் உரையாடி விட்டு தன் தாத்தாவின் வீட்டுக்குச் சென்றாள். அங்கு அவரின் உபசரிப்பில் மகிழ்ந்து இருந்தாள்.

அடுத்த நாள் தொடக்கம் மல்லிகாவும் முத்துவும் மலை அடிவாரத்தில் ஆடு மேய்க்கச் சென்றார்கள். ஒருநாள் மாலினி மல்லிகாவைப் பார்க்க வருவதாகத் தகவல் கொடுத்திருந்தாள். மாலினியை எதிர்பார்த்திருந்தபடியால் முத்துவுடன் மலையடி வாரத்திற்கு செல்லவில்லை.

தூரத்திலே மாலினியை கதிரையில் இருத்தி இருவர் தூக்கி வருவதைக் கண்ட மல்லிகா வரவேற்றாள். அன்போடு அவளை அரவணைத்து உபசரித்தாள். இருவரும் இரவு நெடுநேரம் கதைத்துக் கொண்டிருந்து விட்டு நித்திரையாகிவிட்டார்கள்.

காலையிலே வந்து முத்து மல்லிகாவை ஆடுகளைக் கொண்டு போக வரும்படி அழைத்தான். மல்லிகா தான் மாலினியுடன் இருக்க வேண்டும் வரமுடியாது என்று கூறிவிட்டாள். முத்துவுக்கு கோபமும் பொறாமையும் ஏற்பட்டது.

அடுத்தநாள் வழிமைபோல் முத்துவந்தான், அங்கு ஒருவருமில்லை. பொறாமையால் மாலினியின் கதிரையைத் தூக்கிமலையிலிருந்து தள்ளிவிட்டான். தாத்தாவும் சினேகிதிகளும் வந்து பார்த்தபொழுது கதிரையைக் காணாது திகைத்தனர். மாலினியை தாத்தா தூக்கிச் சென்று பூந்தோட்டம் எல்லாம் காட்டினார். அவர்கள் சந்தோசப்பட்டார்கள். இவர்களுடன் முத்துவும் சென்றிருந்தான். முகம் அவ்வளவு சந்தோசமாகத் தெரியவில்லை.

முத்துவின் மனநிலையை அறிந்துகொண்ட தாத்தா நேரடியாகவே முத்துவிடம் கதிரை விடயத்தைக் கேட்டு விட்டார். முத்து எதுவும் சொல்ல முடியாமல் தடுமாறினான். சிறிது நேரம் கழித்து முத்து சொன்னான், ‘மன்னிக்கவும் நான் தான் மிகவும் அருவருக்கத்தக்க செயலைச் செய்து விட்டேன், என்று மனம் வருந்தினான். தாத்தா சொன்னார் ‘எது எப்படி இருந்தாலும் இப்போது நன்மை ஏற்பட்டிருக்கிறது. மாலினி நடக்க ஆரம்பித்திருக்கிறாள்’ என்று கூறி மகிழ்ந்தார்.

★ ★ ★

உண்மை பேசியோன்

ஜோர்ச் வாசிங்டன் சிறுவனாக இருந்தபோது வெர்சினியாவில் ஒரு தோட்டத்தில் வசித்து வந்தான். தந்தையார் இவனுக்கு குதிரைச் சவாரி கற்றுக்கொடுத்தார். வாசிங்டன் பெரியவனாக வளர்ந்தால் தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்க்க வசதியாக இருக்கும் என்று எண்ணினார். மகனைத் தன்னுடன் தினமும் தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்க்க அழைத்துச் செல்வார்.

தோட்டத்திலே பல அருமையான மரங்களை நட்டு வைத்தான் ஜோர்ஜின் அப்பா. கனிகள்தரும் அத்தோட்டத்தை வேலையாட்களைக் கொண்டு மிகவும் பராமரித்து வந்தான்.

ஒருநாள் எங்கிருந்தோ ஒரு நல்ல இன ‘பியர்ஸ்’ கண்றைக் கொண்டு வந்து தோட்டத்தின் ஓரத்தில் நட்டு வளர்த்தான்.

அந்த ‘பியர்ஸ்’ மரம் நன்றாக வளர்ந்து வந்தது. ஏன் பூத்துக்கூட விட்டது. ஜோர்ச்சின் அப்பாவிற்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி இனிமேல் நல்ல பழங்கள் கிடைக்கும் என்று எண்ணினான்.

அன்று ஜோர்ச்சிற்கு ஒரு கூரிய கத்தி கிடைத்தது. அவன் தோட்டத்தின் பாதையோரங்களை அழுகுபடுத்த எண்ணினான். பாதை ஓரங்களில் வளர்ந்திருந்த மரங்களின் கிளைகளை அக்கத்தியால் வெட்டிக் கொண்டு சென்றான். அவ்வேளையில் தந்தையார் நட்டு வளர்த்த ‘பியர்ஸ்’ மரத்தை அடியோடு வெட்டி வீழ்த்திவிட்டான். பூத்திருந்த அம்மரம் நிலத்தில் வீழ்ந்தது.

மாலை வேளை அவ்வழியில் வந்த ஜோர்ச்சின் தந்தை பியர்ஸ்மரம் வெட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு வேலை ஆட்களை அழைத்து ‘அருமையாக வளர்த்த இந்தப் ‘பியர்ஸ்’ மரத்தை வெட்டி வீழ்த்தியது யார்?’ என்று மிகக் கடுமையாகக் கேட்டார். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தான் இல்லை, தான் இல்லை என்று பதில் கூறினார்கள்.

அந்தவேளை ஜோர்ச் வாசிங்டன் அவ்விடத்திற்கு வந்தான் அவனைப் பார்த்து ‘யார் இந்த மரத்தை வெட்டினார்கள் என்று தந்தை கேட்டார்’ உடனே ஜோர்ஜ் வாசிங்டன் தடுமாறிப் போனான். பின் ஒருவாறு சுதாகரித்துக் கொண்டு ‘அப்பா என்னால் பொய் சொல்ல முடியாது நான்தான் வெட்டினேன்’ என்றான். மகனைக் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு நீ வீட்டுக்குப் போகலாம் என்றார் தந்தை.

வீட்டுக்குச் சென்ற ஜோர்ச் தந்தையின் வரவுக்காகக் காத்திருந்தான். அவன் தன் செயலுக்காக மனம் வருந்திக் கொண்டும், வெட்கப்பட்டுக் கொண்டும் சோகம் நிறைந்த முகத்துடனும் இருந்தான்.

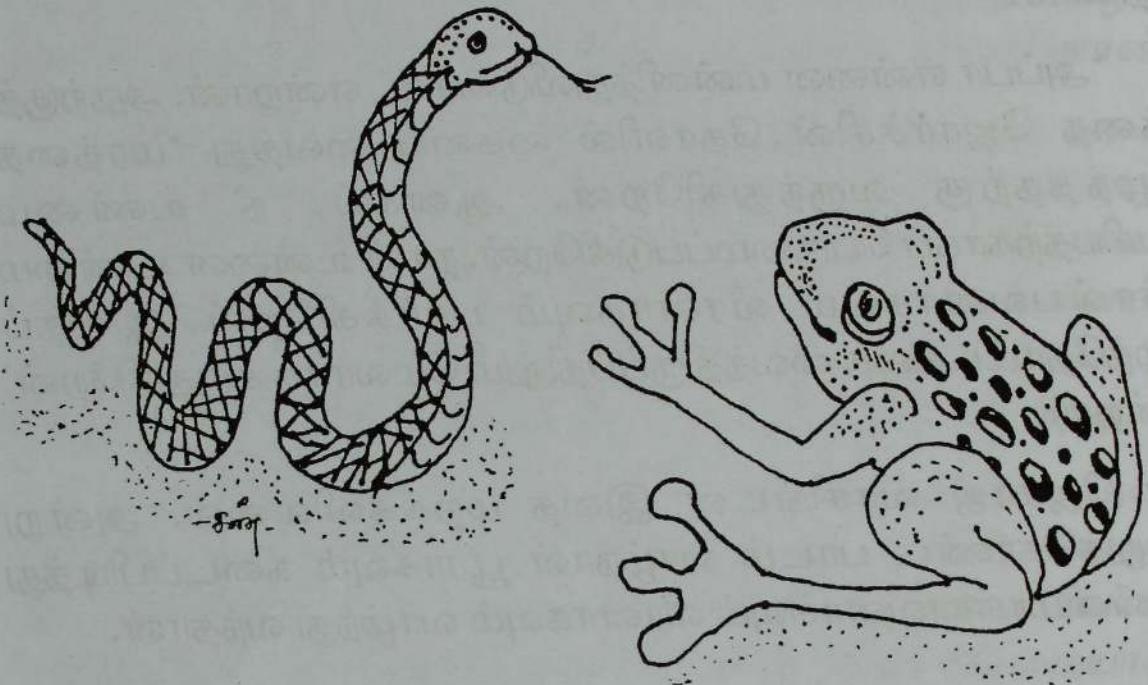
சிறிது நேரத்தில் வீட்டிற்கு வந்த தந்தை ஜோர்ச்சைப் பார்த்து ‘ஏன் அப்படிப் ‘பியர்ஸ்’ மரத்தை வெட்டினாய்?’ என்று கேட்டதும் அவன் ‘அப்பா விளையாட்டாக வெட்டிவிட்டேன்’

என்றான். அதற்குத் தந்தையோ ‘இப்போ அம்மரம் இறந்துவிட்டது. அதிலிருந்து இனிப்புப்பழம் கிடைக்காதே. பாதுகாக்க வேண்டிய மரத்தை அழித்துவிட்டாயே’ என்று கூறினார்.

‘அப்பா என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்’ என்றான். அதற்குத் தந்தை ஜோர்ச்சின் தோளில் கையை வைத்து ‘மரத்தை இழந்ததற்கு வருந்துகிறேன். ஆனால், நீ உண்மை பேசியதற்காகப் பெருமைப்படுகிறேன். நான் உன்னை உண்மை சொல்பவனாகவும் வீரனாகவும் பார்க்கிறேன். இதைப் பழுத்தோட்டத்தை வைத்திருப்பதிலும் மேலாகக் கருதுகிறேன்’ என்றார்.

ஜோர்ஜ் வாசிங்டன் இதை மறக்கவில்லை. அன்று கற்றுக்கொண்ட பாடம் வாழ்நாள் பூராகவும் கடைப்பிடித்து உண்மையானவனாகவும் வீரனாகவும் வாழ்ந்து வந்தான்.

வஞ்சகையில்லாப் பிஞ்சகன்

தவளைக்குஞ்சு ஒன்று புதர்கள் நிறைந்த வழியே கெந்திக் கெந்திச் சென்றது. போகும் வழியில் ஏதோ ஒன்று படுத்திருப்பதை மோப்பத்தால் அறிந்தது. கிட்டச் சென்றபோது, அங்கே மெலிந்த நீளமானதும் தோல் பல வர்ணங்களில் பளபளப்பாகவும் தொந்தது.

‘இங்கே வழியில் யார் குறுக்கே படுத்திருப்பது?’ என்று தவளைக் குஞ்சு கேட்டது. அதற்கு அந்த உருவம் ‘நான் வெயிலில் காய்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்’ என்றது. அது மேலும் கூறுகையில் ‘நான் பாம்புக்குட்டி ஆனால் நீ யார்?’ ‘நான் தவளைக்குஞ்சு எனக்கு விளையாட யாருமில்லை. நீ அழகாக இருக்கிறாய் என்னுடன் விளையாடுவாயா?’ என்றது.

சம்மதம் தொலிவித்த பாம்புடன் தவளைக்குஞ்சு விளையாடத் தொடங்கியது. இருவரும் மகிழ்வுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. அவ்வேளை தவளைக்குஞ்சு கேட்டது ‘என்னைப் போல உயரக் கெந்த உனக்குக் கற்றுத்தரலாம் சம்மதமா?’ என்றது. தவளையைப் போன்று பாம்பும் கெந்தத் தொடங்கியது. இருவரும் கெந்திக் கெந்தி விளையாடின.

இந்த வேளையில் பாம்புக்குட்டி சொல்லியது ‘நான் ஒன்று செய்து காட்டுகிறேன். அப்படியே பார்த்துச் செய்’ என்றது. பாம்பு உடனே மரத்திலே வயிறை வைத்து உராய்ந்து உராய்ந்து செய்தது. தவளைக்குஞ்சும் அப்படியே செய்தது. இரண்டு பேரும் தங்கள் வித்தைகளை மாறி, மாறிக் கற்றுக் கொண்டதில் பெரு மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

நெடு நேரம் விளையாடிக் கொண்டிருந்ததால் இருவருக்கும் களையும் பசியும் வந்தன. பாம்புக்குட்டியும் தவளையும் நாளைய தினம் சந்திப்போம் என்று கூறிச் சென்றுவிட்டன. இரவு வந்ததால் இருவரும் தங்கள் இருப்பிடங்களில் உண்டுவிட்டு உறங்கின.

அடுத்த நாட்காலை தவளைக்குஞ்சு தாயிடம் வயிற்றைக் காட்டி ‘இனி நான் வயிற்றுப்பக்கமாக உரசிக் கொண்டு செல்வேன்’ என்றது. ‘இந்தப் பழக்கத்தை எங்கே கற்றுக் கொண்டாய்?’ என்று குஞ்சிடம் கேட்டது. அதற்குக் குஞ்சு ‘நேற்று எனக்கு ஒரு நண்பர் கிடைத்தார். அவருக்கு கெந்தல் முறையைச் சொல்லிக் கொடுத்தேன். அவர் உராய்ந்து மரத்தில் ஏறுவதைச் சொல்லித் தந்தார். அவர்தான் பாம்புக்குட்டி’ என்றது.

உடனே தாய்த்தவளை கூறியது ‘பாம்புகள் கெட்டவை தங்கள் வாயில் நஞ்சு வைத்திருப்பவை; நீ அவைகளுடன் சிநேகம் வையாதே; அவைகளுடன் விளையாடுவதை நிறுத்திக்கொள்’ என்று கண்டித்தது.

இதேவேளை பாம்புக்குட்டி தன் தாயிடம் நேற்று புதிய சினேகம் கிடைத்ததென்று அது கற்றுக்கொடுத்த கெந்தலைச்

செய்து காட்டியது. உடனே பாம்பு கூறியது ‘அவைகள் தான் எமது எதிரிகள் நாளைய தினம் சந்திக்கும் போது அதனைப் பிடித்துத் தின்று விடு’ என்றது.

அடுத்தநாள் தவளைக்குஞ்சும் பாம்புக்குட்டியும் சந்தித்தன. தாய்த்தவளை சொன்னது தவளைக்குஞ்சுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அதே போல் பாம்புக்குட்டிக்கும் தாய்ப்பாம்பு கூறியது ஞாபகம் வந்தது. தவளைக் குஞ்சு கிட்டவரப் பிடிக்கலாமென்று பாம்புக்குட்டி எண்ணியது. முதல் நாள் நண்பர்களாகப் பழகியதையும் கெந்தல் காட்டித்தந்ததையும் நினைத்து வந்த வழியே சென்றது. தவளையும் தாயிடம் திரும்பியது. ஒருநாள் சினேகம் வாழ வைத்தது.

தாய் சொல்லைக் கேட்டால் கிணிக்கும்

நடுத்தர வர்க்கத்தினரின் வீடுகளில் அதுவும், காலை வேளையில் ஒரே அமர்க்களம்தான். தாயானவள், சமையல் வேலை செய்து முடிக்க வேண்டும். மகளுக்குத் தலை வாரிவிட வேண்டும். ‘சூபொலிஷ்’ பண்ண வேண்டும். பிள்ளைகளுக்கு சாப்பாடு ஊட்ட வேண்டும். உடுப்புகள் ‘அயேன்’ பண்ணி வைக்க வேண்டும். வேலைக்குப் போகும் கணவனுக்குரிய பணிவிடைகளைச் செய்ய வேண்டும். எல்லோரையும் அவரவர்கள் போக வேண்டிய இடங்களுக்கு அனுப்ப வேண்டும். எல்லாம் நேரம் பிந்தாமல் செய்ய வேண்டும்.

அந்தக் குடும்பத்திலும் பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குப் போக வேண்டும். மகனை முட்டை எடுத்துவரச் சொன்னால்

கூட்டுக்குள் போகமாட்டேன் என்பான். ஒருபிள்ளையிடம் பால் வாங்கிவரச் சொன்னால் கடைக்காரன் கிண்டல் செய்வான் என்று சொல்லும். இப்படியான நிலைகளில் தாயானவள் பொறுமையுடன் எல்லோரையும் அனுப்பி வைக்கப் போதும் போதுமென்றாகிவிடும். சிலவேளைகளில் எல்லோரும் வெறுந்தேனீர் குடித்துவிட்டுப் போவதுமுண்டு.

அன்று மாலை மூத்தமகன் நேரத்துடன் பாடசாலையால் வந்துவிட்டான். தாய் சாப்பாடைக் கொடுத்துவிட்டு ‘தம்பி நாளைக்கு விருந்தாளிகள் வர இருக்கிறார்கள் ‘கேக்’ அடிக்க வேண்டும். பட்டரும் சீனியும் வாங்கிக் கொண்டு வா’ என்று கேட்டாள்.

‘அம்மா காலையில் நீங்கள் முட்டை கூட்டிற்குள் எடுத்துத் தரச்சொன்னீர்கள், நான் எடுத்துத் தரவில்லை. வகுப்பிலே ஒரே மனவருத்தமாக இருந்தது’ என்றதுடன் ‘இப்பொழுது காசைத் தாருங்கள் பட்டரும் சீனியும் வாங்கி வருகிறேன்’ என்று கூறினான். தாயார் காசைக் கொடுத்தார், உடனே பட்டரும் சீனியும் வாங்கி வந்து கொடுத்தான்.

அடுத்தநாள் சனிக்கிழமை விருந்தாளிகள் வந்து விருந்துண்டு விட்டுப் போய்விட்டனர். தாய் தனது மூத்த மகனுக்காக பெரிய கேக்குண்டு வெட்டிக் கொடுத்தார். ‘என்றை அம்மா என்றால் அம்மாதான்’ என்றான் மகன்.

ஒய்ர கிரத்தும்

சிங்கார வேலன் அரசன் அரச சபைக்கு வந்தான். அரியாசனத்தில் அமர்ந்தான். அவ்வேளை வாயில் காப்போன் அங்கு வந்து அரசனை வணங்கி ‘அரசே நாடு திரும்பிய தங்கள் அபிமான புத்திரன் தங்களை வஞ்சம் தீர்க்கப் போவதாகக்கூறி வாயிலில் காத்து நிற்கிறான்’ என்றான்.

உடனே அரசன் ஆயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு குதிரையில் ஏறி மகனை எதிர்கொள்ளச் சென்றான். முதலில் இருவரும் வாய்த்தர்க்கம் புரிந்தனர். அது இருவருக்குமிடையில் குரோத்தை மேலும் வளர்த்துப் பெரும் சண்டையாக மாறியது. மகன் தந்தையைத் தோல்வியுறச் செய்யும் நேரம் நெருங்கிக்

கொண்டிருந்தது. இதைக் கண்ட அரசனின் இரண்டாவது மகன் தந்தையின் பக்கம் சேர்ந்துகொண்டான்.

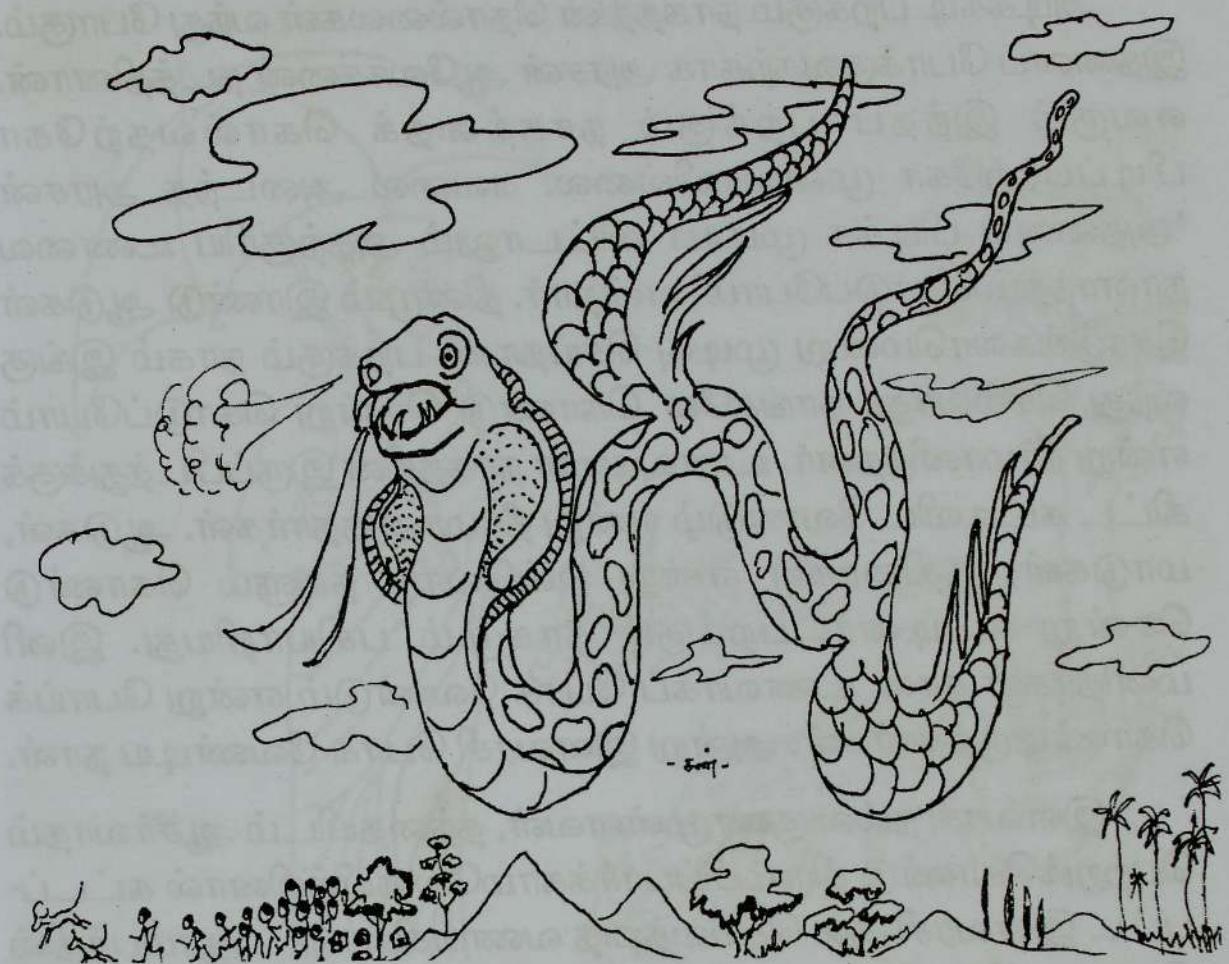
முதலாவது மகன் ‘இவர் என் தகப்பனார் அல்லர். யான் இவருக்குக் கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடுத்துவிட்டேன். இவரோ எனது ஆலயத்தை எரித்து விட்டார். அதனால் எனது பெயர் களங்கப்பட்டு விட்டது’ என்றான்.

இதைக் கேட்டதும் இரண்டாவது மகன் தகப்பனாருக்காகப் போர் புரிந்தான். அவ்வேளை ஏதோ ஒன்று அவனைப் பலமாகத் தாக்கவே அவன் மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தான். அரசன் பல மணி நேரம் போர் புரிந்ததினால் களைப்படைந்து தன்னைத் தானே கொல்ல வாளை எடுத்தான். அச்சமயம் அசரீ ஒன்று ‘எனது குகைக்கு வருவாயாக யான் உன்னைக் காப்பாற்றுவேன்’ என்று கேட்டது.

ஓசை கேட்டதே தவிர உருவம் எதுவும் வெளிப்படவில்லை. இவ்வேளை தந்தையைத் தன்னிடம் சரண் அடையுமாறு மூத்த மகன் கேட்டான். இதற்கிடையில் மறைந்திருந்து அவதானித்த அந்தக்கடவுள் சக்தி மூத்தவனிலும் பார்க்க வலிமை கொண்டதாக, அவனை அடக்கி ஆயுதங்களையும் பறித்ததுடன் கையில் விலங்கிட்டு மரத்தில் கட்டியது.

உங்கள் இருவரிலும் ஓடுவது ஒரே இரத்தம். அது மேலும் கூறியது, ‘நீயும் அப்பாவும் இரத்த உறவுக்காரர், இந்த நிலையில் நீங்கள் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் துணையாக இருங்கள். ஆட்சியைச் சிறப்பாகச் செய்யுங்கள். மற்றைய நாட்டவர்கள் யாரும் உம்மீது படையெடுக்கமாட்டார்கள்’ என்றது. இதேவேளை தந்தையை அழைத்து ‘நீ வணக்கத்தலத்தை அழித்தது பாவமான செயல்’ என்று கூறி மறைந்து விட்டது.

நகர் காத்த கிளவரசன்

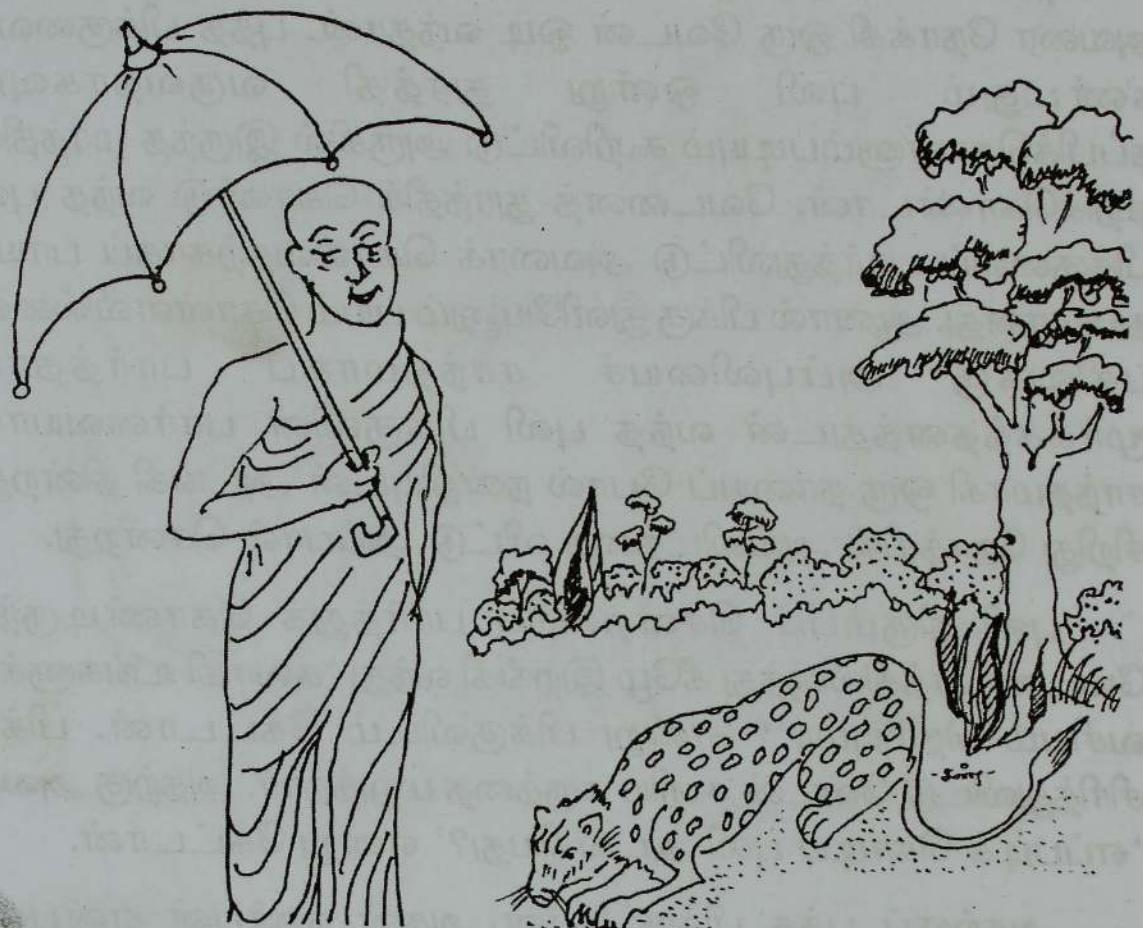
ஓரு பெரிய நகரம் இருந்தது. அதற்குத் தொலைவில் மலையொன்றும் இருந்தது. திடீரென நகரத்துக்கு மேலே பறக்கின்ற நாகம் ஒன்று தோன்றியது. இதனைக் கண்ட மக்கள் பயந்து போயினர். இந்தப் பறக்கும் நாகம் எங்கிருந்து வருகிறதோ, எப்பொழுது வருகுதோ என்று மக்கள் பயந்து கொண்டிருந்தனர்.

பறக்கும் நாகத்திற்குப் பெரிய இறகுகள், திறந்த வாயில் கோரப் பற்கள், பயங்கரமாகத் தெரியும். ஓருநாள் விடியற் காலை பெரிய இடிமுழுக்கம் கேட்டது. மக்களெல்லாம் வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்து பார்த்தனர். இதேவேளை பறவைகள் கீச்சிட்டு அலறிக் கொண்டன. மிருகங்கள் நாலா பக்கமும் சிதறியிட்டது ஒடின. மக்களும் கிலி பிடித்தவர்களாய் ஒடினர்.

அடிக்கடி பறக்கும் நாகத்தின் தொல்லைகள் வந்து போகும். இதனைப் போக்குவதற்காக அரசன் ஆலோசனை நடத்தினான். எவரும் இந்தப் பறக்கும் நாகத்தைக் கொல்வதற்கோ பிடிப்பதற்கோ முன்வரவில்லை. கவலை அடைந்த அரசன் ‘அதனைப் பிடிக்க முடியா விட்டாலும் அதற்குரிய உணவை நாளாந்தம் கொடுப்போம்’ என்றார். தினமும் இரண்டு ஆடுகள் கொடுக்கலாமென்று முடிவு செய்தான். பறக்கும் நாகம் இங்கு வந்து செல்லாது. நாங்களே கொண்டு சென்று கொடுப்போம் என்று தீர்மானித்தனர். உணவுகளை நாகத்தின் இருப்பிடத்துக்குக் கிட்ட கட்டிவிட வேண்டும் என்று தீர்மானித்தார்கள். ஆடுகள், மாடுகள், குதிரைகள் என்று ஒவ்வொரு நாளும் கொண்டு சென்று கட்டினர். பறக்கும் நாகமும் பசியாறியது. இனி மனிதர்கள் தான் உணவாகப் போக வேண்டும் என்று போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். அன்று இளவரசி போக வேண்டிய நாள்.

இளவரசி நல்ல குணமுள்ளவள், தந்தையிடம் ஆசீர்வாதம் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பிப்பார்க்காமலே கயிற்றினால் கட்டப்பட்ட இளவரசி குல தெய்வத்தை வணங்கினாள். ஆரம்பத்தில் தொலைவில் கேட்ட குதிரையின் குளம்பு சத்தம் இப்பொழுது கிட்ட வந்துவிட்டது. இரட்சகர் உருவத்தில் கண்மூடித் திறப்பதற்குமுன் இளவரசன் வந்துவிட்டான். இளவரசன் அவளைக் கண்டு ஆறுதல் கூறி ‘ஏன் அழுகிறாய்’ என்று கேட்டான். ‘உனது வழியில் சென்று விடு இல்லையேல் நீயும் சாகவேண்டி வரும் என்றாள்’ இளவரசி. எல்லாவற்றையும் சொல்லக் கேட்ட இளவரசன் பதவி ஏற்றதும் எல்லோரையும் காப்பாற்றுவேன் என்றான். இவர்களின் உரையாடல் எப்படியோ நாகத்துக்குக் கேட்டுவிட்டது. குளத்திலே படுத்திருந்த நாகம் அட்டகாசம் செய்து கோரப் பற்களைக் காட்டிக் கொண்டு இளவரசனைத் தாக்க வந்தது. இளவரசன் தனது வாளால் அதன் இறக்கைகளை வெட்டி அதன் வாய்க்குள் செலுத்தி அதன் கழுத்திலே கயிறைக் கட்டி அரண்மனைக்கு இழுத்துச் சென்றான். நகர மக்கள் மகிழ்வில் ஆரவாரித்தனர். இளவரசி இளவரசனை கட்டி அணைத்து வரவேற்றாள்.

புத்த பிக்குவும் ஓரூரும்

அடர்ந்த காட்டுக்கு அருகில் ஒரு சிறிய கிராமம். அங்கு வாழும் மக்கள் கடவுள் நம்பிக்கையுடையவர்களாகவும், ஒருவர் மீது ஒருவர் அன்பு பாராட்டுபவர்களாகவும் வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

ஓருநாள் அங்கு வந்த புத்த பிக்குவுக்கு அந்த இடம் பிடித்துப் போனதால் அங்கேயே தங்கிவிட்டார். இதன் காரணமாக ஒரு புத்த கோயிலையும் கட்டினார்.

அங்கிருந்த பெளத்த பிக்கு மதபோதனையுடன் நாட்டு வைத்தியத்தையும் மக்களுக்கு செய்து வந்தார். ஓருநாள் வைத்தியத்திற்காக மூலிகைகள் சேகரிப்பதற்காகக் காட்டுக்குள்

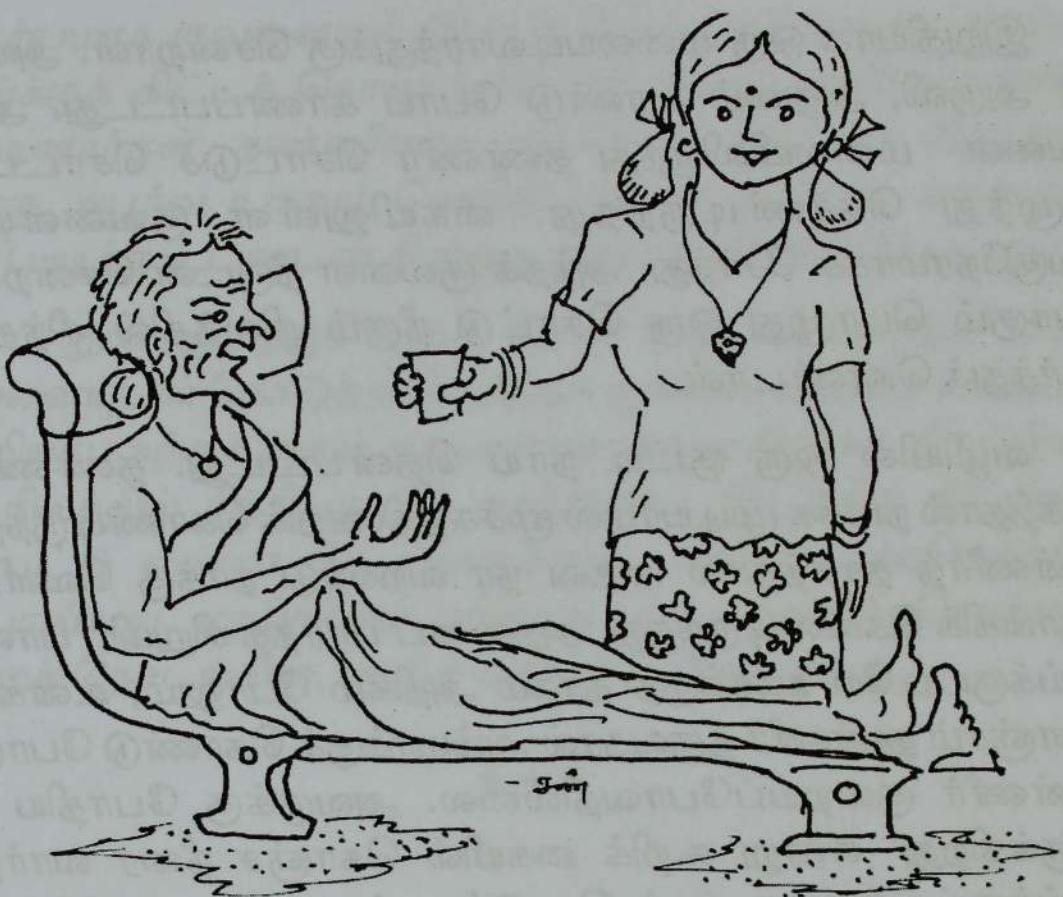
சென்றார். காட்டு வழியே நடந்து கொண்டிருந்த வேளை அவரை நோக்கி ஒரு வேடன் ஓடி வந்தான். புத்த பிக்குவைக் கண்டதும் புலி ஒன்று துரத்தி வருவதாகவும் தப்பிக்கொள்ளும்படியும் கூறிவிட்டு அருகில் இருந்த மரத்தில் ஏறிக்கொண்டான். வேடனைத் துரத்திக் கொண்டு வந்த புலி பிக்குவைப் பார்த்துவிட்டு அவரைக் கொல்வதற்காகப் பாயத் தயாரானது. ஆனால் பிக்கு துளியேனும் பயம் கொள்ளவில்லை. பதிலுக்கு அப்புலியைச் சாந்தமாகப் பார்த்தார். மூர்க்கத்தனத்துடன் வந்த புலி பிக்குவின் பார்வையால் சாந்தமாகி ஒரு நாயைப் போல் நன்றியுடன் அடங்கி நின்றது. சிறிது நேரத்தில் அவ்விடத்தை விட்டு அப்பால் சென்றது.

புலி திரும்பிச் சென்றதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேடன் மரத்திலிருந்து கீழே இறங்கி வந்து ‘சுவாமி உங்களுக்கு வசியம் தெரியுமா?’ என்று பிக்குவிடம் கேட்டான். பிக்கு சிரித்துவிட்டு வேடன் கூறிய கருத்தை மறுத்தார். அதற்கு அவன் ‘எப்படிக் கொடிய புலி அடங்கியது?’ என்று கேட்டான்.

அதற்குப் புத்த பிக்கு ‘நான் அதன் நண்பன் என்பதை அதற்கு உணர்த்தினேன் அது புரிந்து அடங்கியது’ என்றார்.

அது எப்படி முடியும், ‘நீங்கள் அதைச் சாந்தமாக மட்டுந்தானே பார்த்தீர்கள்?’ என்றான் வேடன். ‘பேசுவதை விடப் பார்ப்பதில் நிறையைச் செய்திகளைப் பரிமாறிக்கொள்ள முடியும்’ என்றார் புத்தபிக்கு.

அஞ்பாயிர

அந்த நாட்டில் நீண்ட நாட்களாக மழை பெய்யவில்லை. வெப்பம் அதிகரித்தது. மரம், செடி, கொடி, புல் பூண்டுகள் எல்லாம் கருகிப் போய்விட்டன. ஆறு, குளம், மற்றும் நீர் நிலைகள் வற்றி விட்டதால் மிருகங்கள் பறவைகள் எல்லாம் தவித்தன. ஊற்றுக்களும் ஊறவில்லை. மனிதர்களைல்லாம் நீருக்காக எங்கெங்கெல்லாமோ ஒடி அலைந்தனர்.

அங்கே வேறு துணையின்றித் தாயும் மகனும் தனிமையில் வாழ்ந்து வந்தனர். தாயோ நோயாளி. மகன் அம்மாவுக்கு சிறிதளவு நீர் கொடுத்தால், அவர் உயிர் தப்பி விடுவார் என்று ஒரு குவளையுடன் அலைந்தாள்.

இறுதியாக ஒரு மலையடிவாரத்துக்கு சென்றாள். அங்கே ஓர் அருவி, அதுவும் வரண்டு போய் காணப்பட்டது. அதே வேளை மலையிலிருந்து தண்ணீர் சொட்டுச் சொட்டாக விழுந்து கொண்டிருந்தது. கையிலுள்ள குவளையில் வெகுநேரமாகச் சேர்த்து, அந்தக் குவளை நீருடன் சென்றாள். போகும் பொழுது ஒரு சொட்டு நீரும் நிலத்தில் சிந்தாது பார்த்துக் கொண்டாள்.

வழியில் ஒரு குட்டி நாய் தென்பட்டது. தண்ணீர்த் தாகத்தால் நடக்க முடியாமல் மூச்சுத்தினரிக் கொண்டிருந்தது. தண்ணீர்த் தாகத்தால் அதன் நா வறண்டு நாக்கு வெளியே தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதனைப் பார்த்த சிறுமி, ‘பாவம், நாய்க்குட்டியே உனக்குத் தாகம் அதிகம் போலும், உனக்குக் கொஞ்சம் தண்ணீர் தருவதால் அம்மாக்குக் கொண்டு போகும் தண்ணீர் குறையப்போவதில்லை. அவருக்கு போதிய நீர் இருக்கிறது’ என்று கூறிக் கையில் கொஞ்ச நீரை வார்த்து நாய்க்குட்டிக்கு குடிக்கக் கொடுத்தாள். அதற்கு நாய்க்குட்டி நன்றி தெரிவித்தது. இதற்கிடையில் சிறுமியின் கையில் வைத்திருந்த குவளை வெள்ளிக் குவளையாக மாறியது. இதனைச் சிறுமி அவதானிக்கவில்லை. நீரும் நிரம்பியிருந்தது.

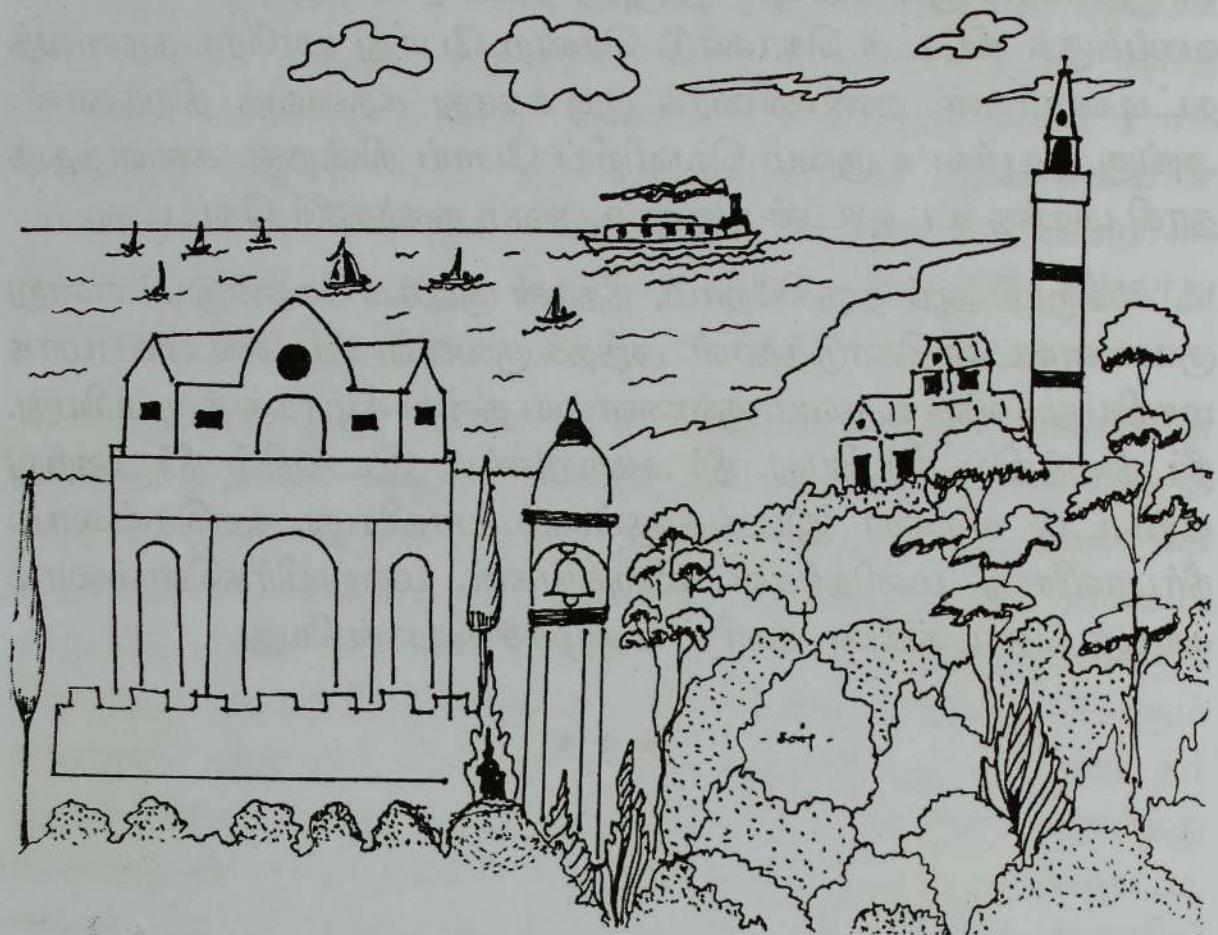
அவசரம் அவசரமாக வீட்டிற்குப் போனாள். கதவைத் திறந்து உள்ளே போனாள்; அங்கு இதுவரையும் தாய்க்காகப் பணிவிடை செய்த பெண் களைத்துப் போயிருந்தாள். அவள் சிறுமியுடன் பேசுவதற்குக் கூட சக்தியற்றுக் காணப்பட்டாள். மகளின் கையில் தண்ணீர்க்குவளையை கண்ட தாய் இவ்வளவு நேரமும் துணையாக இருந்த பெண் னுக்கு தண்ணீர் கொடுக்குமாறு மகளைக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

சிறுமி அப்பெண் னுக்கு தண்ணீர் குடிப்பதற்காக குவளையை வாயருகில் வைத்துக் குடிக்கச் செய்தாள். புதிய தெம்பு ஏற்பட்ட அப்பெண் சிறுமியின் தாயை மெத்தையிலே தூக்கி வைத்து பராமரித்தாள். அப்பொழுது குவளை பொன்னிறமாகியது. அதில் நீரும் நிறைந்துவிட்டது. தன் தாயாருக்கு அந்த நீரை வேண்டிய மட்டும் கொடுத்தாள்.

சொற்பமாக குவளையுள் இருந்த நீரை தான் குடிக்க எண்ணி வாய்க்குக் கிட்டக் கொண்டு சென்ற போது யாரோ கதவைத் தட்டினார்கள். தண்ணீரைக் குடிக்காது கதவைத் திறந்தாள். அங்கு அடுர்வ உருவம் வெளிறிப் போய் நின்றது. களைத்துத் தூசி படிந்த உடலுடன் நின்ற உருவம் தண்ணீர் கேட்டது.

‘சிறுமி ஆம் தருகிறோம், நீதான் குடிக்க வேண்டும்’ என்று குவளையுடன் கொடுத்தாள். அந்தக் குவளை உடனே வைரமாக மாறியது. அந்த உருவம் குவளையை தலை கீழாகத் திருப்பியது. நீர் நிலத்தில் சிந்தியது. நீர் ஊற்றுண்ட இடத்தில் நீர் ஊற்று ஏற்பட்டு எல்லா இடங்களுக்கும் பரவியது. ஊரெல்லாம் நீர்ப்பரவியது. மனிதர்கள், மிருகங்கள், மற்றுயிர்களெல்லாம் வாழத் தொடங்கின. ஊரில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது.

★ ★ ★

மகிழ் கோபுரமும் வெளிச்ச வீடும்

பசுபிக் சமுத்திரத்தின் நடுவே பல சிறிய தீவுகள். அவைகளுள்ளே வித்தியாசமான தீவு ஒன்றினை அரசன் ஒருவன் ஆண்டு வந்தான். அவன் தனது நாட்டை வளம் நிறைந்த நாடாக உருவாக்க வேண்டும் என்று எண்ணினான்.

இதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று அறிவதற்காக மந்திரி சபையைக் கூட்டி ஆராய்ந்தான். அவ்வேளை துறைமுகத்தில் பெரிய வெளிச்ச வீடும் அரண்மனைக்குப் பக்கத்தில் பெரிய மணிக்கோபுரமும் கட்டுவதென்று ஆலோசிக்கப்பட்டது.

இதன்படி இரண்டும் கட்டுவதற்கான ஏற்பாடுகள் தொடங்கின. நாலா பக்கங்களிலிருந்தும் கட்டுமானத்திற்கான

பொருட்களும் ஆட்களும் ஆயத்தமாயினர். இரண்டினது வேலைகளும் தொடங்கின. அதிவேகமாக வெளிச்சவீடு துறைமுகத்தில் கட்டப்பட்டது. திறப்பு விழாவும் சிறப்பாக நடைபெற்றது. பல நாட்டுக் கப்பல்கள் எல்லாம் இத்துறை-முகத்துக்கு வந்து போகத் தொடங்க அரசனுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

இதே வேளை அரண்மனைக்குப் பக்கத்தில் எழுப்பப்படுகின்ற மணிக்கோபுரவேலை மந்த கதியில் நடந்து கொண்டிருந்தது. இதனால் அரசன் மனம் வருந்தினான். கோபுரம் கட்டியும் மணி வார்ப்பதில் பல தடங்கல்கள் ஏற்பட்டன. இருமுறை அச்சுத் தயாரித்து உலோகம் உருக்கி வார்த்தும் மணி சீராக அமையவில்லை.

இதனால் அரசனும் மகளும் வேதனை அடைந்தனர். இதற்கு மகள் ‘நல்ல ஒரு சோதிடரை அழைத்து அவரிடம் பரிகாரம் கேட்போம்’ என்று தந்தைக்கு ஆசோசனை கூறினாள். இதற்கு அரசன் மகளையே இதற்குப் பரிகாரம் தேடும்படி விட்டு விட்டான்.

மகள் சோதிடரை அழைத்து விபரத்தைக் கூறினாள். சோதிடரோ பலவற்றையும் ஆராய்ந்து விட்டு இதற்கு ஒரு நரபலி கொடுத்தால் கோபுரத்தில் மணி ஏறிவிடும் என்றார். தந்தையின் துயரைத் தீர்க்க தன்னைவிட யாரும் இல்லை என்பதை உணர்ந்த இளவரசி தானே அதைச் செய்யச் சித்தமாயினாள்.

வேலைகள் துரிதமாக நடந்து கொண்டிருந்தன; நரபலிக்கு நாளும் வந்தது. இளவரசி தான் நினைத்ததைச் செய்து முடிக்க எண்ணிப் பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டாள். பிரார்த்தனை முடிந்தது. நரபலிக்கு ஆயத்தமானாள். அந்த வேளை ‘நிறுத்துங்கள், நிறுத்துங்கள்’ என்று சத்தமிட்டபடி சோதிடர் ஓடி வந்தார். இளவரசியின் கையைப் பிடித்து ‘அவசரப்படாதே எனது கணிப்பில் சிறுதவறு நடந்து விட்டது; உயிர்ப்பலி தேவையில்லை; ஒரு துளி இரத்தம் மட்டும் போதும்’ என்றார்.

கூடியிருந்தோர் மிகுந்த சந்தோசப்பட்டனர். இந்த விடயம் அரசனுக்கும் தெரியப்படுத்தப்பட்டது. இதனை அறிந்த அரசன் மகிழ்ச்சியில் ஓடோடி வந்தான்.

தனக்காக தன்மகள் செய்ய எண்ணிய தியாகத்தை எண்ணி அவளிடமே அரச பொறுப்பினைக் கொடுத்து மகிழ்ந்தான்.

★ ★ ★

சிறிய தாயார்

பண்டைக்காலத்தில் அந்த நாட்டின் மாளிகையில் வெள்ளையம்மா என்ற இளவரசி இருந்தாள். இளவரசியைச் சிறிய தாயார்தான் வளர்த்து வந்தார். சிறிய தாயார் துர்க்குணமுடையவர். இளவரசி அழகிலும் குணத்திலும் சிறந்தவளாக வளர்ந்து வந்தாள். இதனால் சிறிய தாயாருக்கு இளவரசிமேல் பொறாமை ஏற்பட்டது.

பொறாமைத் தன்மையால் வெள்ளையம்மாவிற்கு நல்ல சாப்பாடு கொடுப்பதில்லை. அழகான உடைகள் கொடுப்பதில்லை, இதனால் மனமுடைந்த வெள்ளையம்மா பொறுமையைக் கடைப்பிடித்து வந்தாள்.

ஓரு நாள் நடு இரவு, சிறிய தாயார் ஏவலாளர்களை அழைத்து, வெள்ளையம்மாவைக் கூட்டிக் கொண்டு போய்,

நடுக்காட்டில் விட்டு வருமாறு கட்டளை இட்டாள். ஏவலாளர்கள் இளவரசியின் கண்களைக் கட்டி காட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று நடுக்காட்டில் விட்டனர்.

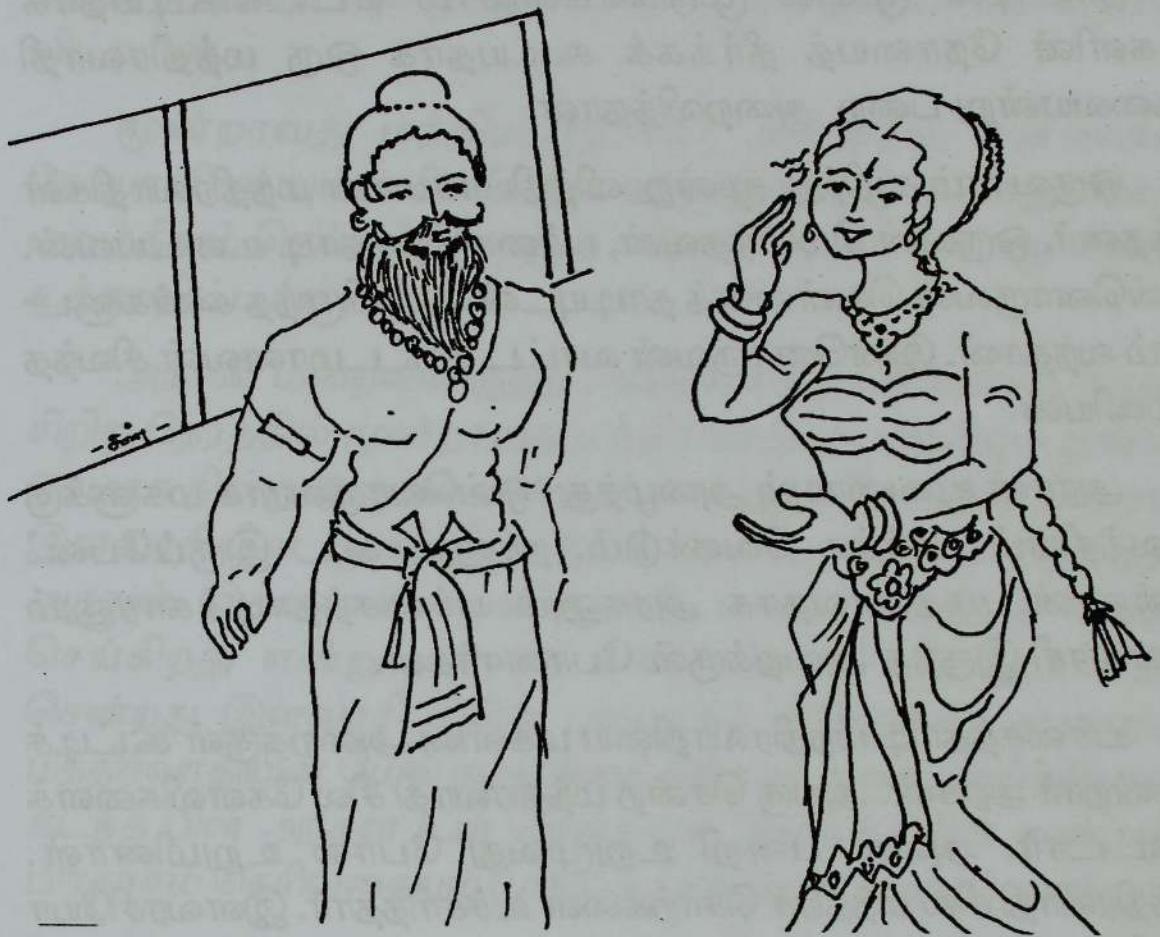
காட்டின் மத்தியிலே விடப்பட்ட வெள்ளையம்மாவை காட்டு மிருகங்கள் சூழ்ந்து கொண்டன. சிறிது நேரத்தில் விடிந்துவிட்டது. மிருகங்கள் எல்லாம் வெள்ளையம்மாவைத் துன்புறுத்தவில்லை. பதிலுக்கு அவளை அழைத்துச் சென்று ஒரு வீட்டில் விட்டன. வீடு ஒரு பாலத்திற்குப் பக்கத்தில் இருந்தது. வீட்டின் யன்னலூடாக வெள்ளையம்மா உள்ளே பார்த்தாள். உள்ளே ஆறு கதிரைகள் இருந்தன. அப்படியாயின் மனிதர்கள் இங்கே வாழ்கிறார்களென நினைத்தாள்.

அந்த வீடு மாடிவீடு, அதனால் படிக்கட்டு வழியே மேலே சென்றாள். அங்கு ஏழு கட்டில்கள் போடப்பட்டிருந்தன. மெத்தை போட்ட கட்டிலைக் கண்ட வெள்ளையம்மா படுத்தும் பார்த்தாள். அப்படியே உறங்கி விட்டாள். அந்த வீடு வைரம் எடுப்பவர்களின் வீடு, அவர்கள் குகைகளிலும் காடுகளிலும் வைரக் கற்களைத் தேடி எடுத்து நகர்புறத்திலே விற்பார்கள். வெள்ளையம்மா அங்கு வந்தவேளை அவர்கள் ஏழுபேரும் வைரம் தேடிக் குகைக்குப் போய்விட்டார்கள்.

மாலை வேளை அந்த ஏழுபேரும் வீட்டிற்கு வந்தார்கள். ஒரு பெண் படுத்திருப்பதைப் பார்த்துச் சத்தமிட்டார்கள். இளவரசி வெள்ளையம்மா திடுக்குற்று ஏழுந்தாள். பயந்த நிலையில் வெள்ளையம்மா ‘தான் இளவரசி என்பதையும் சிறிய தாயார் கொடுமைப்படுத்தி இந்தக் காட்டுக்குள் ஏவலர்கள் கொண்டு வந்து விட்டார்கள் என்றும்’ சொன்னாள்.

இளவரசியின் சோகக் கதையைக் கேட்ட அந்த மனிதர்கள் கலந்தாலோசித்து விட்டு தங்களுடன் இருக்கும்படி சொன்னார்கள். இளவரசியைச் சுகோதரி போல் மதித்தார்கள். இளவரசியும் தன்னுடைய சுகோதரர்கள் என நினைத்து அவர்களுக்கு விதம் விதமாக உணவுகளைத் தயாரித்துக் கொடுத்தாள். வாரத்தில் ஒரு நாள் நல்ல விருந்து நடைபெறும். மனிதர்கள் பாடுவார்கள், வாத்தியம் இசைப்பார்கள். இளவரசிநடனம் ஆடி எல்லோரையும் மகிழ்விப்பார்.

நோய் தீர்ந்தது

அந்த நாடு கடலால் சூழப்பட்டிருந்தது. அங்கே குமரன் என்னும் அரசனும் மனைவியும் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுக்கு ஒரே ஒரு மகள் இருந்தாள். அந்த மகள் ஆரம்ப காலத்தில் மிகவும் கலகலப்பாகவும் உற்சாகமாகவும் இருந்தாள்.

இப்பொழுது பயந்த சுபாவமுடையவளாகவும் சோம்பல் தனமுடையவளாகவும் ஒரு மூலையில் அமர்ந்து இருந்தாள். அவளைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருந்தது. அவளுக்கு ஏதோ சூனியம் செய்துவிட்டார்களென்று எல்லோரும் நம்பினர்.

மகளுக்கு என்ன வைத்தியம் செய்யலாமென்று மனைவியுடன் ஆலோசித்தான். அதற்கு ‘ஒரு மந்திரவாதியை அழைத்து பரிகாரம் செய்யலாமென்று’ மனைவி சொன்னாள்.

நாட்டின் மூலை முடுக்கெல்லாம் எட்டக்கூடியதாக
‘மகளின் நோயைத் தீர்க்கக் கூடியதாக ஒரு மந்திரவாதி
தேவையன்று பறை அறைவித்தாள்.

ஓருவாரம் கழித்து மூன்று வித்தியாசமான மந்திரவாதிகள்
வந்தனர். ஓருவன் மெலிந்தவன், பச்சை நிறத்தாடி உடையவன்.
இன்னொருவன் வெள்ளைத் தாடியுடன் குழிவிழுந்த கண்களுட-
னும் வந்தான். இன்னொருவன் வாட்ட சாட்டமானவன் சிவந்த
மேனியன்.

அரசன் மூவரையும் அழைத்து ‘ஓவ்வொருவராக மகளுக்கு
வைத்தியம் பார்க்க வேண்டும். நானும் கூட இருப்பேன்’
என்றான். முதலாவதாக அரசனும் பச்சைத்தாடிக்காரனும்
இளவரசி இருந்த அறைக்குள் போனார்கள்.

பச்சைத்தாடி மந்திரவாதியை மகளின் அறைக்குள் கூட்டிச்
சென்றார் அரசன். அங்கு சென்ற மந்திரவாதி சில கேள்விகளைக்
கேட்டார். அவள் பன்றி உறுமுவது போல் உறுமினாள். மந்திரவாதி சில மந்திரச் சொற்களை உச்சரித்தார். இளவரசியோ
குதிரை கணைப்பது போல் கணைத்தாள். கடைசியாக
பச்சைத்தாடி மந்திரவாதி தனது கையை மேலும் கீழும் வீசினார். பச்சை நிறப்புகை அறையை நிரப்பியது, இளவரசி இருமினாள். முதலாவது மந்திரவாதி மகள் குணமாகிவிட்டாள் என்று
அரசனிடம் கூறி வெளியே வந்தார். அரசன் திரும்பவும்
அறைக்குள் சென்று மகளைப் பார்த்தபோது குணமாகாதது
தெரிந்தது.

இரண்டாவது வெள்ளைத் தாடி மந்திரவாதியை அரசன்
மகளிடம் அழைத்துச் சென்றார். வெள்ளைத்தாடி மந்திரவாதி-
யும் இளவரசிக்கு கிட்டிச் சென்று அவளின் கண்ணை உற்றுப்
பார்த்தார். அவளும் உற்றுப் பார்த்தாள். சில மந்திரங்களைச்
சொன்னார். பலன் இல்லை கையை உரக்கத் தட்டியும்
பலனில்லை. எல்லாம் குணமாகிவிட்டது என்று இரண்டாவது
மந்திரவாதியும் வெளியே வந்தார். அறையுள் சென்று பார்த்த
அரசன் மகளில் எந்தவித மாற்றத்தையும் காணாது மூன்றாவது

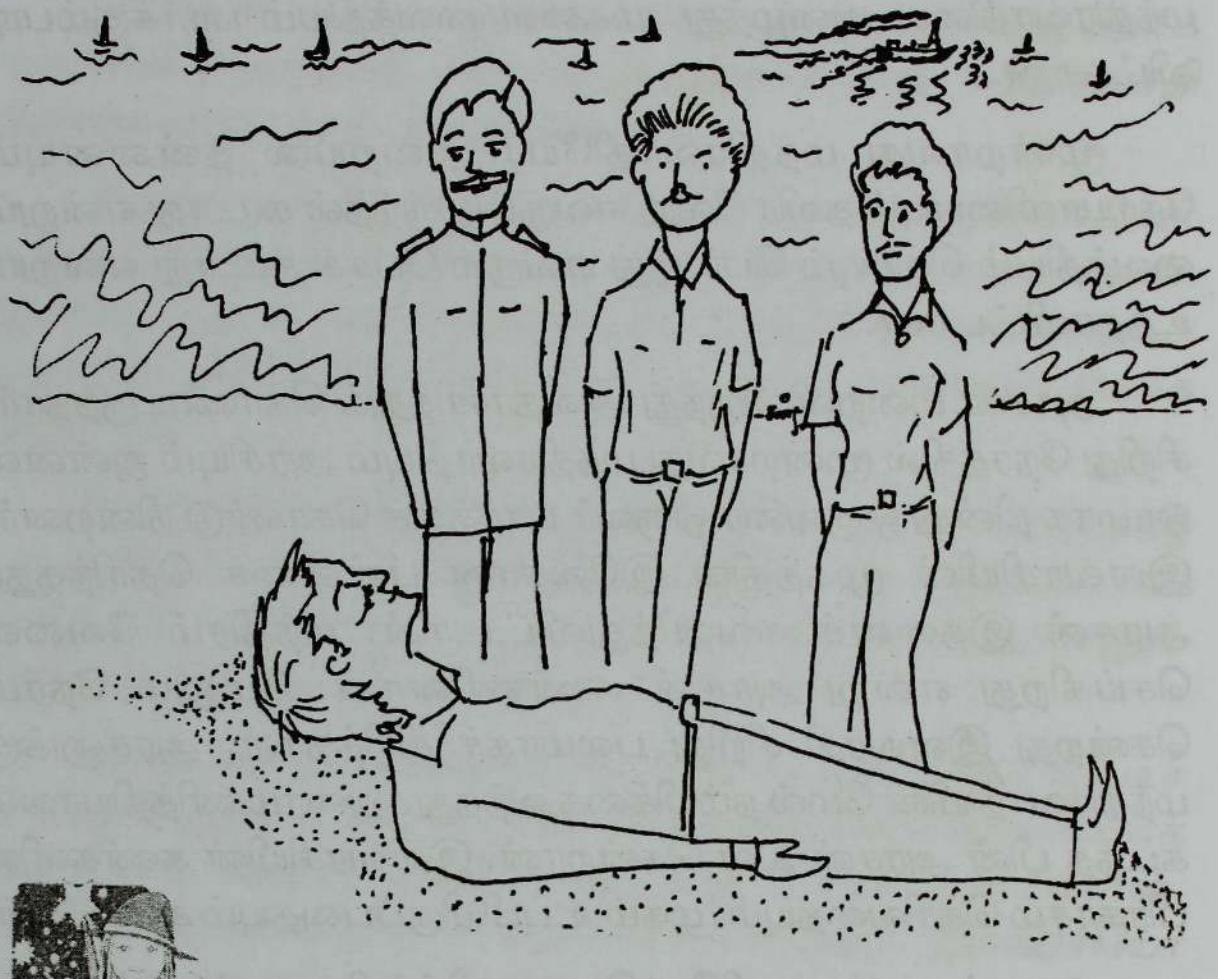
மந்திரவாதியை அழைத்து மகளை வைத்தியம் பார்க்கும்படி விட்டான்.

மூன்றாவது மந்திரவாதியோ அறையில் தன்னையும் நோயாளியையும் தவிர வேறு எவரும் இருத்தல் கூடாது என்றும் வைத்தியம் செய்யும் பொழுது எவரும் பேசக் கூடாது என்றும் உத்தரவிட்டான்.

அரசன் மறைவிலிருந்து அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார். சிறிது நேரத்தில் மூன்றாவது மந்திரவாதியும் அரசியும் ஜன்னல் ஓரமாக நின்று ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். இளவரசியின் முகத்தில் இலேசான புன்னகை தெரிந்தது. அரசன் இதனைக் கவனித்துவிட்டான். மந்திரம் வேலை செய்கிறது என்று அரசன் எண்ணினான். மேலும் நேரம் சென்றது இளவரசி சிறிது பலமாகச் சிரித்தாள். அரசனுக்கு மந்திரவாதியின் மேல் நம்பிக்கை வந்தது. அரைமணித்தியாலம் கடந்த பின் அரசன் உள் சென்றான். இளவரசியின் கண்களில் பிரகாசம் தெரிவதையும் முகம் உப்பியிருப்பதையும் கண்டான்.

அரசன் உண்மையிலே பெரு மகிழ்ச்சியடைந்தான். இந்த மந்திரவாதிக்கு என்ன வெகுமதி கொடுக்கலாமென்று இளவரசியைப் பார்த்தான். இளவரசியோ தந்தையின் காதில் இரகசியமாக ‘நான் இவரைத் திருமணம் செய்ய அனுமதி தாருங்கள்’ என்றாள்.

★ ★ ★

ஸ்ராஸ தந்த பரிசு

‘இராணி இந்திரா’ என்ற சரக்குக் கப்பல் அந்தத் துறைமுகத்தில் நின்றது. இக்கப்பல் வேறுநாட்டுக்குச் செல்வதற்காக ஆயத்தம் செய்யப்பட்டது. அதிலே பலவிதமான சரக்குகள் ஏற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு வகைச் சாமான்களும் ஏற்றுவதற்கு ஒவ்வொருவர் பொறுப்பாக இருந்தனர். அதிலே ஏற்றும் பொருட்களாக ஏலம், கராம்பு, கறுவா மற்றும் மல்லி, மிளகு போன்றவையுடன் தங்கம், வெள்ளி, செம்பு போன்றவைகளும் ஏற்றப்பட்டன. பொறுப்பாளிகள் தங்களுக்குரிய பொருட்களைத் தனித்தனியாக ஏற்றி அடுக்கினர். ஏற்றியது போலவே

கப்பலிலிருந்து உரிய துறைமுகத்தில் இறக்குவதும் அவர்களின் பொறுப்பாகும்.

சரக்குகள் யாவும் ஏற்றப்பட்டதும் கப்பல் புறப்பட்டது. கரையை விட்டுக் கப்பல் நடுக்கடலில் போய்க் கொண்டிருந்தது. நடுக்கடலில் செல்லும்போது மழை, கடும்காற்று, பேரலைகள் எல்லாவற்றையும் சந்திக்க நேரிடும்.

இன்றும் கடும்மழை பெய்தது. அதனைத் தொடர்ந்து சூறாவளியும் வீசியது. தலைமை மாலுமிக்கு மிகவும் சங்கடமாகிவிட்டது. ஏற்றப்பட்டு கப்பலில் வரும் பொருட்கள் காப்பாற்றப்பட வேண்டும். அதிலும் மேலாக கப்பலில் வரும் மாலுமிகள் மற்றும் சிப்பந்திகள் காப்பாற்றப்பட வேண்டும். சிந்தித்தார் தலைமை மாலுமி. யாவரையும் அழைத்தார். கப்பலிலிருக்கும் பொருட்கள் யாவற்றையும் எல்லோரும் தூக்கி கடலில் வீசிவிட்டு உங்கள் உயிர்களைக் காப்பாற்ற வழி பாருங்கள் என்று கட்டளையிட்டார். அனைவரும் தங்களால் ஆன மட்டும் பொருட்களைத் தூக்கி கடலில் வீசினர். இதற்கிடையில் தங்கப்பாளங்களுக்குப் பொறுப்பானவனைக் காணவில்லை. அவனோ தங்கப்பாளங்கள் வைக்கப்பட்ட அறையினுள் பதுங்கிக் கொண்டான். இதனை ஒருவரும் பொருட்படுத்த வில்லை.

இப்பொழுது சூறாவளி சிறிது தணிந்தது. மாலுமிகள் உயிர்காப்பு அங்கிகளை அணிந்து கொண்டு கடலில் குதித்து கரையைச் சேர்ந்தனர். ஆனால் எல்லோரும் ஒரே இடத்தில் கரைசேரவில்லை; வெவ்வேறு இடங்களில் கரைசேர்ந்தனர்.

தங்கப் பாளங்களுக்குப் பொறுப்பானவன் ஆசைமேலிட்டால் சில தங்கப் பாளங்களை தனது உடலுடன் இணைத்து கட்டிக்கொண்டு கடலில் குதித்து தரையை அடைய முற்பட்டான். தங்கத்தின் பாரம் இவனை நீந்திக் கரை சேரவிடாது ஆழத்திற்கு இழுத்துச் சென்றது. எவ்வளவோ எத்தனித்தும் அவனால் மிதக்க முடியவில்லை. அவன் கடலில் அமிழ்ந்துவிட்டான்.

கப்பலில் சென்றவர்கள் ஒருவரிருவராகக் கரையை அடைந்து விட்டனர். தங்கப்பாள அறைக்குரியவனை மட்டும்

காணாதவர்களாய் ‘ஹெலி’ மூலம் தேட முற்பட்டனர். ஒரு இடத்திலும் அவனைக் காணவில்லை. சுழியோடிகள் பலர் முயற்சித்தனர் அகப்படவில்லை. ஒருவன் மட்டும் மிக ஆழத்துக்குச் சுழியோடி தங்கப் பாளத்துடன் ஒரு உடல் இருப்பதைக் கண்டான். தங்கத்தை உடலுடன் இணைத்திருந்த கயிறை அறுத்துவிட்டு உடலை மேலே கொண்டு வந்தான்.

சக மாலுமியின் உடலாயினும் கிடைத்ததே என்று மாலுமிகள் ஆறுதலடைந்தனர். அந்த மாலுமியின் பிணத்தை கடற்கரையிலே புதைத்துவிட்டு ஒரு கல்லும் அவ்விடத்தில் நட்டு மரியாதை செய்தனர்.

சிறுநீரகத் தானம்

குருதிக் கொடை பற்றி அவன் ஏற்கனவே அறிந்திருந்தான். அது மட்டுமன்றி அவன் நேரடியாக இரத்ததான் நிகழ்வில் கலந்து இரத்தம் கொடுத்திருக்கிறான். அது நிகழ்ந்தது இற்றைக்குப் பத்து வருடத்துக்கு முன்பு வாலிபப் பருவத்தில் அது விளையாட்டாக நிகழ்ந்தது.

மைதானத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த வேளை அங்கு வந்த முதலுதவிப் படையைச் சேர்ந்த சமூக சேவகர் ஒருவர் அந்த மைதானத்தில் புகுந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தவர்கள் மத்தியிலே இரத்த தானம் பற்றியும் முதலுதவிப் படை பற்றியும் ‘நாங்கள் மற்றவர்களுக்கு என்றும் எம்மாலான உதவிகளைச் செய்ய வேண்டும்’ என்று எடுத்துக்கூறி விரும்பியவர்கள்

இரத்ததானம் கொடுக்கலாம் என்று சொன்னார். வாலிபர்கள் சிலர் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தனர்; முடிவில் நழுவிவிட்டார்கள். வேறு சிலருக்கு இரத்ததானம் கொடுக்க விருப்பமிருந்தும் சிந்தித்துச் செயல்பட போவதாக எண்ணினர்.

சிலநாட்களின் பின் அந்த சமூக சேவகரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு ஆதவனுக்குக் கிடைத்தது. ‘சில நாட்களுக்கு முன் விளையாட்டு மைதானத்தில் நீங்கள் கூறிய கருத்துக்களை கேட்டேன். வீட்டில் சென்று சிந்தித்தேன், இரத்த தானம் செய்வது சரியெனப்பட்டது. இன்று நான் இரத்ததானம் செய்ய விரும்புகிறேன்’ என்றான்.

அந்த சமூக சேவகர் ‘தம்பி குறிப்பிட்ட நாட்களில் பெரிய வைத்தியசாலையில் இரத்த தானம் செய்யலாம்’ என்று குறித்துக் கொடுத்தார்.

குறித்த தினத்தில் வைத்தியசாலைக்குச் சென்று இரத்த தானம் செய்தான். அங்கு ஆதவனுக்கு குறிப்பிட்ட தொகை பணமும் குடிப்பதற்கு கொறிலிக்கும் கரைத்துக் கொடுத்தார்கள். படித்துக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் இது நடந்தது. படிக்கும் போது ஆதவனுக்கு தக்க ஆதரவு கிடைக்கவில்லை. படிப்பை இடையிலே நிறுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. சிறிது காலம் அங்கு இங்கு என்று அலைந்து திரிந்தான். முடிவில் ஒட்டோ சாரதியானான். சிறியதோ பெரியதோ ஒரு தொழிலில் கிடைத்ததில் திருப்தியடைந்தான்.

அவ்வூர் பெரிய சந்தையின் ஒதுக்குப் புறத்தில் அதற்கான தரிப்பிடத்தில் காலை ஆறுமணி தொடக்கம் மாலை ஆறுமணி வரை வாடிக்கையாளருக்காக காத்திருப்பது அவன் வழக்கம். அப்பகுதியில் புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட சேவையானதினால் ஆரம்பத்தில் நிறையச் சம்பாத்தியம் கிடைத்தது. காலக்கிரமத்தில் அந்த இடத்திற்கு மேலதிக ஒட்டோக்கள் வந்துவிட்டன. ஆதவனுக்கும் வருமானம் குறையத் தொடங்கியது.

வீட்டிலுள்ள தாயார் இவனுடைய வருமானத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். ஆதவனும் திருமண வயதை அடைந்து விட்டான். தாயார் ஆதவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க

வேண்டும் என்று விரும்பி சொந்தத்தில் நல்ல மருமகளை எடுத்து விட்டார். காலக் கிரமத்தில் ஒரு பெண்ணும் இரண்டு ஆண் பிள்ளைகளும் பிறந்தனர். குடும்பம் பெருத்துவிட்டது, அவர்களின் சாப்பாட்டுச் செலவு, உடு பிடவைச் செலவு, படிப்புச் செலவு என்று கூடிக்கொண்டே போனது.

குடும்ப நிலை இப்படியிருக்க தொழிலுக்கும் சோதனைக் காலம் வந்துவிட்டது. வழமையாகத் தொழில் செய்த இடத்தில் தொழில் செய்யவிடாது சமூக விரோதிகளின் நடத்தைகளும் அமைந்தன. புதிதாக எங்காவது போகலாமென்று இருந்தவனுக்கு “கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது போல்” வழமையாக பயணம் செய்யும் பெரியவர் ஒரு நல்ல செய்தியைச் சொன்னார்.

அதாவது, தாம் குடியிருக்கும் அரசு குடியிருப்புக்கு பாதை திறந்திருக்கிறது. அந்தப் பாதை பிரதான பாதையுடன் தொடர்புடையதாகவும் பாதை சந்திக்கும் சந்தியடியில் ஓட்டோவை நிறுத்திச் சம்பாதிக்கலாமென்றும் சொன்னார். இது நடந்தது வெள்ளிக்கிழமை, திங்கட்கிழமை அந்த இடத்துக்குச் சென்றான். தூரத்தில் அந்தப் பெரியவர் நடந்து வந்தார். அவரைக் கண்டதும் ஆதவன் அவரை ஓட்டோவில் ஏற்றி பிரதான வீதியில் விட்டான்.

பிள்ளைகள் பெரியவர்களாக வளர்கிறார்கள், அவர்களின் படிப்புச் செலவு உணவு உடைச் செலவு அதிகரித்தது. மகளுக்கு படிப்பிக்க வேண்டும், சின்னவளை கொம்ப்யூட்டர் படிப்பிக்க வேண்டும். இவைகளுக்கெல்லாம் குறைந்தது இரண்டு இலட்சமாயினும் தேவை. யாரிடம் கேட்பது? வருமானமோ குறைவு. உணவுக்கே ஊதியம் போதவில்லை.

அன்று மாலை வேளை விளக்கு வைக்கும் நேரம் குடுகுடுப்பைச் சாத்திரகாரன் ‘நல்ல காலம் வருகுது நல்ல காலம் வருகுது’ என்று சொல்லிக் கொண்டே போனான். வீட்டிலிருந்த படலையைத் திறந்து பார்த்தான். அவன் தூரத்திலே போவது தெரிந்தது.

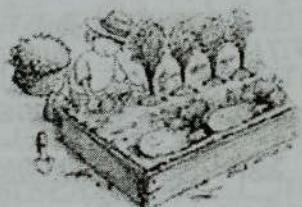
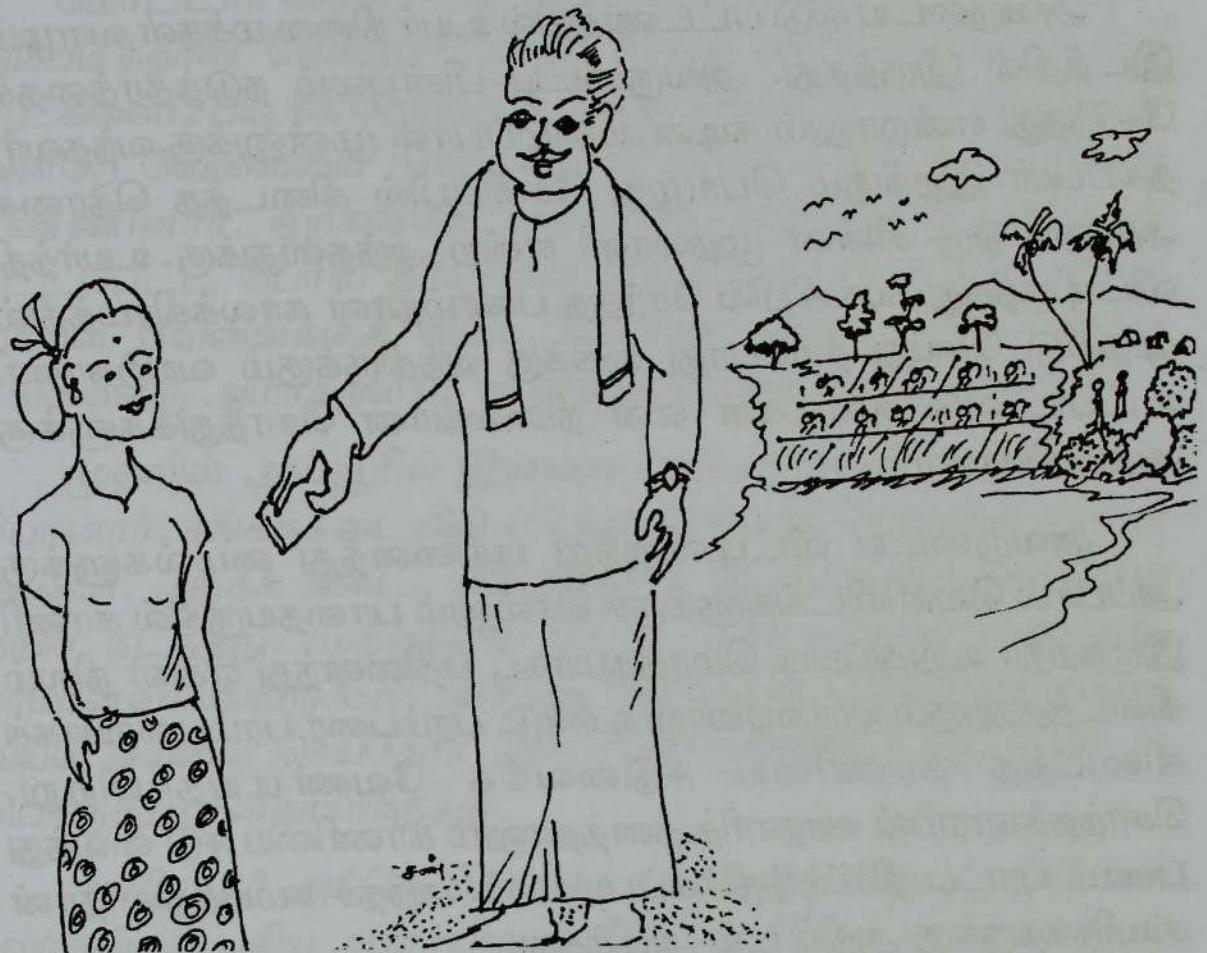
படுக்கப் போகும் போது குடுகுடுப்பைக்காரன் சொல்லியது போல நல்ல காலம் வந்து நிறைவேறினால் நாலு பேரைப்

போல வாழலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டு உறங்கி விட்டான். விடிந்ததும் விடியாததுமாக ஆதவன் எழுந்து விட்டான். குடுகுடுப்பைக்காரன் சொல்லியதற்கு இணங்க அதிட்டம் அடிக்கலாம் என்று ஆதவன் லொத்தர் ரிக்கற் வாங்குவதென்றான்னிக்கொண்டான். வழியில் பிள்ளையாரை வணங்கி நூறு தேங்காய் அடிப்பதாக நேர்த்தி வைத்தான். பின் ஒட்டோ தரிப்பிடத்துக்குச் சென்றான். சொல்லி வைத்தது போல் அங்கு லொத்தர் ரிக்கற் விற்பவன் இவனைக் கண்டு ‘அண்ணே முதலில் நீங்கள் தான் ரிக்கற் எடுக்க வேண்டும்’ என்று சொன்னான். ரிக்கற்றை வாங்கி கண்ணில் ஒற்றி பக்கற்றறில் வைத்தான்.

நாட்கள் ஓடின லொத்தர் விழுவில்லை. நீண்ட நாட்களாக வராதிருந்த அந்த பெரியவர் தனக்கு இந்த ஊருக்கே மாற்றம் கிடைத்துவிட்டதென்று தான் பத்திரிகையில் படித்த விசேஷச் செய்தியை சொன்னார். கம்போடியாவில் வாழும் ஒரு செல்வந்தருக்கு ஒரு சிறுநீரகம் தேவையென்றும் தருபவர்களுக்கு ஐந்து இலட்சம் ரூபா சன்மானம் கொடுக்கப்படும் என்றும் தெரிவித்தார். தன்னையே மறந்து சிந்தனையில் இருந்த ஆதவனைப் பார்த்து ‘போய்வரவா?’ என்று பெரியவர் கேட்டார். நிலமையை உணர்ந்த ஆதவனிடம் பெரியவர் சொன்னார் ‘இது உனக்குரிய பணம் மனைவி மக்களுடன் சிந்தித்துவிட்டு முடிவுக்கு வா நல்லது நடக்கும்’ என்றார்.

ஒரு மாதத்திற்குப் பின் பத்திரிகையில் ஒட்டோ ஆதவனின் சிறுநீரகத்தால் தனவந்தர் உயிர்பிழைத்தார் என்ற செய்தி வெளிவந்திருந்தது. ஆதவனுக்கு ஐந்து இலட்சம் கிடைத்தது.

அறுவடை

புதிதாக அதுவும் அறுதி ஈட்டிற்கு வந்த வயற்காணியை உரிய முறையில் விதைத்துப் பயன்பெற வேண்டும் என்ற சிந்தனை மனதில் உறுதி கொண்டிருக்க, நித்திரைக்குச் சென்ற சுவாமிநாதர் அடுத்தநாள் அதிகாலை ஐந்து மணிக்கே எழுந்து விட்டார்.

வயலில் என்ன என்ன வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கோ, போய்ப் பார்த்தால் தான் தெரியும், புதிதாகக் கிடைத்த வயலில் வேறேதாவது சிக்கல்கள் முளைக்குமோ? வேலை ஆட்களைப் பிடிப்பதில் சிக்கல்கள் இருக்குமோ? என்று என்னியவராக சென்றார்.

அவருடைய வீடு பட்டணத்தில் உயர் நிலை மக்கள் வாழும் இடத்தில் இருந்தது. அவருடைய பின்புலம் நடுத்தரத்தைச் சேர்ந்தது என்றாலும் கடின உழைப்பால் முன்னுக்கு வந்தவர். தகப்பன் இறக்கும் பொழுது சேமிப்பில் கிடைத்த தொகை அவரை ஒரு சின்ன முதலாளி என்ற அந்தஸ்துக்கு உயர்த்தி விட்டிருந்தது. வங்கியில் சேர்த்த பணம்தான் காலக்கிரமத்தில் முதலீடு செய்து தற்போது கைக்கு வந்திருக்கும் வயற்காணி உட்பட வீடு கடைகள் என நிலையான சொத்துக்களுக்கு அதிபதியானார்.

அவருடைய வீட்டிலிருந்து பதினெண்ணது மைல்களுக்கு அப்பால் வெளியிடங்களுக்குச் செல்லும் பாதையருகில் காணி இருந்தது. உறுதிப்படி மொத்தமாகப் பதினெண்ணது ஏக்கர் நிலம் கிடைத்ததற்கும் ஒரு வரலாறு உண்டு. பரம்பரை பரம்பரையாகக் கிடைத்த காணியை ஈடுவைக்க வேண்டியதாயிற்று. சொந்தக்காரரின் ஊதாரித் தனத்தாலும் காணியை ஈடு வைத்து பணம் புரட்ட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார். அந்தச் சமயத்தில் தான் சாமிநாதருக்கு அதிட்டம் அடித்தது.

நண்பரின் திருமணத்திற்குச் சென்ற சாமிநாதர் அங்கு மற்றவர்களை விட கொஞ்சம் மதிக்கப்பட்டிருந்தார். இதனை அவதானித்த அந்தக் காணிச் சொந்தக்காரர் இவரை அனுகி விடயத்தைச் சொல்லியிருந்தார். சாமிநாதருக்கு வயற்காணி வாங்க வேண்டும் என்ற ஆசை நெடுநாளாக மனதை அரித்துக் கொண்டிருந்தது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அந்த மனிதர் ஈட்டுக்குப் பணம் கேட்டார். சாமிநாதர் சம்மதிக்கவே வயற்காணி அறுதி ஈடாக எழுதப்பட்டது.

“ஆடி உழவு தேடி உழு” என்பதற்கேற்ப வயற் காணியை உழுவதற்கான எண்ணத்தில் காலை ஆறுமணிக்கே சாமிநாதர் புறப்பட்டு விட்டார். ஆடியில் உழவு, ஆவணியில் விதைப்பு, புரட்டாதி ஐப்பசியில் களைபிடுங்கல் என்று தொடர்ச்சியாக வயலில் நிறைய வேலை உண்டு. வாரத்துக்கு ஒருமுறை வயலுக்குச் சென்று வருவது சிரமம் தான் என்றாலும் போகாது விட முடியாது.

மோட்டார் சைக்கிளில் செல்வதுதான் வழக்கம். அன்றும் அப்படித்தான் சென்றார். முதல் வேலையாக வரம்பு போட ஆட்களைப் பிடிக்க வேண்டும். பத்துப் பேரையாவது பிடித்தால் அன்றே வேலையை முடித்து வீடு திரும்பி விடலாம் என்று எண்ணினார். ஏற்கனவே விசாரித்து அறிந்ததில் புதிதாகக் கட்டப்பட்ட பெரிய தம்பிரான் கோயிலடியில் உள்ள கிராம மக்கள் வேலைக்குக் கிடைப்பார்கள். அவர்களில் சிலரை வேலைக்கு அமர்த்தலாம் என்று நினைத்து அங்கு சென்றார்.

முதலில் அவ்வூரில் இயங்கும் சங்கக் கடையைத் தேடிப் போனார். சங்கக்கடையில் ஏதோ ஏதோவுக்கெல்லாம் மக்கள் கூடுவர். அந்தக் கடை, மனேச்சரின் வீட்டின் ஒரு பகுதியில் தான் நடந்தது. முற்றத்தில் பெரிய தலைவாசல் இருந்தது. சாமான்வாங்கவருவோர், ஊர் கூடி ஏதாவது பேச வேண்டுமாயினும் வயல் வேலை செய்தோர் இளைப்பாறுவதற்கும் இந்த இடம் பொருத்தமானதாயிருந்தது.

சாமிநாதர் அங்கே சென்றார். அவரைக் கண்ட மனேச்சர் ‘வாருங்கள் புதிய ஆளாயிருக்கிறீர்களே நீங்கள் யார்? யாரைப் பார்க்க வேண்டும்? என்ன சமாச்சாரம்?’ என்று விசாரித்தார் சாமிநாதன் தான்யார் என்பதையும் வந்த காரணத்தையும் விபரமாகச் சொல்லி வேலைக்குப் பத்து ஆட்களை பிடித்துத் தரும்படி கேட்டார். மனேச்சரைக் கைக்குள் வைத்திருந்தால் அவர் மூலமாக எல்லா வேலைகளையும் செய்விக்கலாம் என்று சாமிநாதன் ஏற்கனவே அறிந்திருந்தார்.

இதேவேளை குசினிக்குள் வேலை செய்து கொண்டிருந்த தன் மகளை அழைத்தார். இப்படியான வேலைக்குப் பசுபதி தான் பொருத்தமானவர் என நினைத்து தன் மகளிடமே பசுபதியை அழைத்து வரும்படி கூறினார். பசுபதியோ சொன்னபடி செய்பவர்; நேர்த்தியாகச் செய்பவர். அவரை அழைத்து வந்தாள் மகள்.

சரியான நேரத்துக்கு அழைத்து வரப்பட்ட பசுபதியிடம் பேச்சு நடந்தது. மனேச்சர் பசுபதியைப் பார்த்து ‘கமக்காரன் (அதுதான் சாமிநாதருக்கு இப்பொழுது சூட்டப்பட்டப் பெயர்)

பட்டணத்திலிருந்து வந்துள்ளார். அவரது வேலையை சுணங்காமல் முடித்துக் கொடுத்தால் மேலும் வேலைகள் வரும் போது பசுபதியின் ஆட்களுக்கே கொடுக்க முடியும் என்றும் அத்துடன் வேலை முடிந்த மாலையே சுளையாகச் சம்பளம் கிடைக்கும் என்றும் கூறி முடித்தார். இதனைக் கேட்ட பசுபதி மனேச்சரின் மகளை அழைத்து கலந்ததாலோ சித்து இந்த முடிவுக்கு வந்தவராய் வேலையை அன்றே முடித்துக் கொடுப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைப் பசுபதி செய்தான்.

மனேச்சர் தனது மகளை அழைத்து கமக்காரனுக்கு தேநீர் கொடுக்கச் செய்து உபசரித்தார். தேநீர் கொடுக்க வந்தபோதுதான் சாமிநாதர் சரளாவைக் கண்டார். சரளா கிராமத்தில் வளர்பவள்; கருப்பென்றாலும் உடல் மினுமினுப்பானவள்; இறுக்கமான உடற்கட்டுடையவள். ‘தேநீரைக்குடியுங்கோ கமக்காரர்’ என்றதும் ‘தாங்ஸ்’ என்று கோப்பையைக் கையிலே எடுத்துக் குடித்தார்.

அன்று நேரடிப் பார்வையில் வயல் வரம் புகள் போடப்பட்டு முடிந்து நிம்மதியாக வீடு வந்து சேர்ந்தார். சாய்வு நாற்காலியில் படுத்த இவர் இனி விதைப்பு, களைபிடுங்குதல் பசளையிடுதல் அறுவடை, வைக்கோலையும் நெல்லையும் வேறாக்க வீடு கொண்டு வருதல் என்று தொடரும் வேலைகளின் நினைவுகள் வந்தன.

புரட்டாதி ஐப்பசியில் கனத்த மழை வந்தது. களை பிடுங்க ஆயத்தம் செய்து மீண்டும் மனேச்சரிடம் சென்றார். அவ்வேளை மனேச்சர் வெளியூர் போயிருந்தார். அதனால் சாமிநாதர் சரளா மூலம் ஏற்பாடுகளைச் செய்து விட்டு அவர்களுக்குரிய கூலிப் பணமாக ஆயிரம் ரூபாவையும் சரளாவிடமே கொடுத்துவிட்டு வீடு திரும்பினார்.

நாட்கள் விரைவாக நகர்வதுபோல் சாமிநாதருக்குத் தோன்றியது. களை பிடுங்கல் முடிந்தது. இனி உரம் போட வேண்டும். விவசாய அடிப்படைக்கு ஏற்கனவே பதிந்து வைத்து உரமும் எடுத்துவிட்டார். இனி, கொண்டு சென்று பசுபதியின் ஆட்களை அமர்த்தி உரம் வீச வேண்டும். உர முட்டைகளுடன்

நகரிலிருந்து புறப்பட்டு விட்டார். போகும் போது சரளா முன்பு சொல்லியிருந்த ‘பல்லவம்’ பாக்குத் தாளையும் வாங்கிக் கொண்டு சென்றார். போகும் போது இலேசான மழைத்தூறல், இருந்தாலும் உரத்தினைக் கொண்டு சேர்க்க வேண்டும் என்று சென்றுவிட்டார்.

சரளாவும் இடையிடை கமக்காரனின் வயலுக்குச் சென்று மேற்பார்வை செய்வதுடன் வரம்பிலிருக்கும் புற்களை அறுத்து வந்து தங்கள் மாடுகளுக்குப் போடுவதுண்டு.

உரம் கொண்டுவந்த சாமிநாதர் பசுபதியை அழைத்து வரும்படி சரளாவிற்குச் சொன்னார். அதேவேளை தான் வாங்கி வந்த பல்லவன் பாக்குத்தாள் பொட்டலத்தை சரளாவிடம் கொடுத்தார். சிறிது நேரத்தில் பசுபதியுடன் உரம் வீசுவதற்கு இருவரும் வந்தனர்.

அவர்களின் உதவியுடன் சாமிநாதன் உர மூட்டைகளை வயலுக்குக் கொண்டு சென்று அவசரம், அவசரமாக உரம் வீசப்பட்டது. பசுபதியும் வீட்டுக்கு புறப்பட்டான். அவ்வேளை சரளா அரக்கப் பரக்க ஒடி வந்தாள். தன் கொட்டப் பெட்டியை எடுத்து முன்பு கொடுத்த ஆயிரம் ரூபாவில் மிகுதி என்று எழுதிக் கொடுத்தாள். என்ன பிள்ளை நீயே வைத்திரு என்று கூறி இன்னும் ஒரு ஐந்நாறு ரூபா நோட்டை எடுத்து அவளின் கையிலே பிடித்து கொடுத்தார். இன்னும் கூடத் தருவேன் எனக்கு இடங்கொடுத்தால், என்று மெதுவாகக் கேட்டார்.

இதனைக் கேட்டதும் பத்திரகாளியான சரளா கையை இழுத்து காசை வீசிவிட்டு ‘நாங்கள் ஏழைகள் தான் ஆனால் மானம் வரின் கவரிமான் போன்றவர்கள். இதை தீறி வந்தீர்களானால் இந்தக் குளத்தில்தான் மிதப்பீர்கள்’ என்று கூறிவிட்டு நடந்தாள்.

நாட்டுப் பற்று

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் சீனாவை ஆண்டு வந்த அரசன் படையெடுப்பாளர்களைத் தடுப்பதற்காக சீனாவின் எல்லையில் மிகநீளமான, உயரமான மதிலைக் கட்டினான். காலம் போகப் போக அவனுக்குப் பின் ஆண்ட அரசர்களும் அவனுடைய பணியைத் தொடர்ந்தனர். இம்மதில் சீன மக்களைக் காக்கப்பேருதவியாக இருந்தது.

இருமுறை வேற்று நாட்டரசன் படை மதிலை உடைத்து கொண்டு ஊருக்குள் வந்துவிட்டது. இந்தவேளை தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்ட அரசன் நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு குடும்பத்திலிருந்தும் ஒவ்வொருவர் நாட்டைக் காக்க வரவேண்டும்

என்று அறிவித்தான். ஒரு தானியத்தால் நிறையைக் கூட்டவும் முடியும், குறைக்கவும் முடியும் என்று சிந்தித்தான். அதன் பிரகாரம் நாட்டைக் காப்பாற்றவும் முடியும் நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொருவரும் உதவ வேண்டும் என்று விரும்பினான்.

இதேவேளை அரண் மனைக்கு வெகுதூரத்தில் ஓர் இளவையதுப் பெண் இருந்தாள். அவளின் பெயர் முலான். தாய் தந்தையருடன் வாழ்ந்து வந்தாள். மனைப் பருவம் அடைந்ததால் மாப்பிள்ளை தேடும் முயற்சியில் தாய்தந்தையர் இறங்கினர்.

திருமணம் நிச்சயமாகப் போகிறது. அன்று தான் பெண்பார்க்க வரப் போகிறார்கள். வீடு அலங்கரிக்கப்பட்டது. தாய் தந்தையருக்கு வேண்டிய சிற்றுண்டிகளைச் செய்து கொடுத்தாள். வரப்போகும் மாப்பிள்ளையை நினைத்து ‘எல்லாம் நல்லவையாக நடக்க வேண்டும்’ என்று தன்னை அலங்கரித்தாள் தாயாரும் பேர்த்தியாரும் பரம்பரையாகப் பேணி வந்த ஆபரணங்களை போடக் கொடுத்தார்கள்.

மனைகள் வீட்டார் வந்து விட்டார்கள். முலான் பதட்ட நிலை அடைந்தாள். அலங்காரத்துக்கு கைகளில் பூசியிருந்த மைகள் அலங்கோலமாயின. தேநீர் பரிமாறும் போது தேநீர் கோப்பை தவறி நிலத்தில் வீழ்ந்தது. குனிந்தெடுக்க முயன்ற மாப்பிள்ளையின் ஆடையில் தீ பற்றிக் கொண்டது.

இவ்வாறான நிகழ்வுகளால் தடுமாற்றம் அடைந்த மாப்பிள்ளை ‘நீர் என் குடும்பத்துக்கு உயர்வு கொண்டு வரமாட்டாய்’ என்று கோபமாகச் சொல்லி விட்டு எழுந்து போய்விட்டார்.

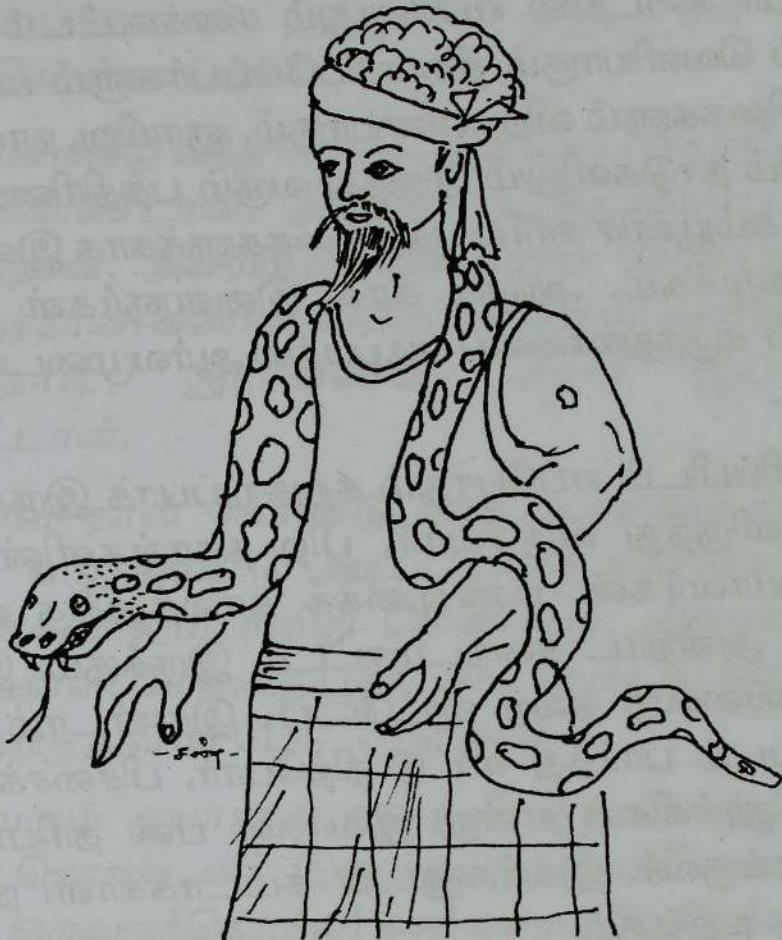
முலானுக்கு ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் அவளை வாட்டியது. தந்தைக்குப் பக்கத்தில் போய் அமர்ந்தாள். மகளின் நிலையை உணர்ந்த தந்தை மகளைப் பார்த்து ‘இந்தப் பூக்கள் இனிமேல்தான் மலரும். அப்பொழுது மற்றவற்றிலும் அழகாக இருக்கும்’ என்றார்.

வேற்று நாட்டரசன் நாட்டுக்குள் புகுந்துவிட்டான். முலான் தந்தையைப் போருக்கு அனுப்பாது தானே போர்க்கோலம்

பூண்டு, குடும்பத்தாரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, குதிரையில் ஏறிப் புறப்பட்டு விட்டாள்.

முலானுக்கு நல்லருள் வேண்டி ஊர் மக்கள் பிரார்த்தித்தனர் வெற்றி கிட்டுமோ? விடிவு வருமோ? என்று தொழுதனர்.

மகைப்பாம்புத் தெய்ம்

அந்த நகரம் பெரிய நகரத்துக்கான அங்க அடையாளங்கள் இல்லாத நகரம். அதேவேளை சிறிய நகரம் என்று சொல்வதற்கும் இல்லை. இருந்தாலும் கிராமங்களிலிருந்து நகரத்துக்கு வரக்கூடிய நான்கு பெரிய வீதிகள் மட்டும் அமைந்திருந்தன. நாலு வீதிகளும் சந்திக்கும் இடத்தில் அமைந்திருந்தது நகரத்துக்கான பஸ்தரிப்பு நிலையம்.

பஸ்தரிப்பிடத்திற்கு நாலாபக்கமும் பலரகக் கடைகள் மற்றும் வியாபாரத்தலங்கள்; பிரதானமாக ஒரு மூலையில் மோர்க்கடை; இந்த மோர்க்கடை நகரத்துக்கு வருபவர்களின் தாகத்தைத் தீர்ப்பதாக இருந்தது. அதையொட்டி ஒரு சிறிய பேப்பர் கடை இருந்தது.

பேப்பர் கடையில் எப்போதும் சனக்கூட்டம் இருக்கும். உள்ளுரில் வெளியாகும் தினசரிப்பேப்பர்களும் மற்றும் வாரமாத சஞ்சிகைகளும் விற்பனையாகும். ஞாயிறு, நாளில் வெளி ஊர்களிலும் நாடுகளிலும் இருந்து வரும் பத்திரிகைகளுக்காக குறிப்பாக கம்யூனிஸ் சார்பு பத்திரிகைகளுக்காக இளைஞர்கள் கூடுவது வழக்கம். அந்தக் கால இளைஞர்கள் சமசமாச, கொம்யூனிஸ் கருத்துக்களைப் படிப்பதில் ஆர்வமுடையவர்களாக இருந்தனர்.

பஸ்தரிப்பிடம் எப்போதும் சுறுசுறுப்பாக இருக்கும். தூர இடங்களிலிருந்து வருவோர், பிற நகரங்களின் மொத்த விற்பனையாளர்கள், பண்டிகைக் காலத்துக்கு வருவோர் இப்படியே அன்றாட சனநடமாட்டம் இருக்கும். இரவிலோ கடைசி பஸ்ஸைத் தவற விட்டோர், இரண்டாம் ஆட்டம் சினிமாப் படம் பார்த்து விட்டு நிற்போர், பிச்சைக்காரர்கள், மூட்டைத் தூக்கிகள் என்று இவர்கள் பஸ் தரிப்பிடத்தில் இரவில் தூங்குவர். இவர்களுடன் கட்டாக்காளி நாய்களும் ஆங்காங்கே உறங்கும்.

சில வாரங்களுக்கு முன்பு மாறுபட்ட உடுப்பு உடுத்து கொண்ட ஒரு கணவனும் மனைவியும் இன்னொருவரும் வந்தார்கள். அவர்கள் தெற்கிலிருந்து வந்தவர்கள் போலத் தெரிந்தது. அன்று தைப்பொங்கல் தினத்துக்கு முதல்நாள். காலைவேளை சன நடமாட்டம் சுறுசுறுப்படைந்தது.

காலை பத்துமணிக்கு மனைவி பின் தொடர கணவன் கையிலே பிரப்பம் கூடை, ஒரு மரப்பெட்டி, மனைவி கையில் றபான் சகிதம் பஸ் நிலையத்தை வந்து சேர்ந்தனர். இவர்கள் அன்றுதான் நகரத்துக்கு வருகிறார்கள் என்று மக்கள் அவர்களையும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

வந்தவர்கள் பஸ் நிலையத்தில் ஒதுக்குப் புறமாகத் தமது இருப்பிடத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டனர். கொண்டு வந்த பொருட்களை வைத்தார்கள். இப்படியான விசேட நாட்களில் சனங்களையே நம்பி ஒட்டுண்ணி வாழ்க்கை நடத்துவோர் கூடி விடுவர். குருவிச் சாத்திரக்காரன், குறிசொல்லும் குறத்தியர்,

குடுகுடுப்பைப்காரன், அத்துடன் திருடர்கள் கூட கண் விழித்துக் கொள்வார்கள்.

தாம் கொண்டு வந்த பொருட்களுக்குப் பக்கத்தில் கணவன் அமர்ந்து கொண்டான். அவனோ தடித்த கோடிட்ட சாரம், கட்டியிருந்தான். அரையிலே அகலமான தோல்பட்டியையும் அணிந்திருந்தான். கண்ணங்கரோன மேனி; வாரிவிடப்படாத பாகவதர்தாடி; இராவணன் மீசை இப்படியாகக் காணப்பட்டான்.

மனைவி தான் கொண்டு வந்த ரபானைச் சுற்றியிருந்த உறையை எடுத்துவிட்டு அடிப்பதற்குத் தயாரானாள். அவள் நிறம் கணவனிலும் சிறிது வென்மை; அரையிலே சாறி கட்டியிருந்தாள்; மேலுக்கு பூச்சட்டை போட்டிருந்தாள்; அதை மறைப்பதற்கு துவாய் போட்டிருந்தாள்.

இருவரும் தயாராக வைத்திருந்த வெற்றிலையைப் போட்டுக் கொண்டனர். இருவருக்கும் வாய்சென்னிறமானது. இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் கண்களால் பேசிக் கொண்டனர். மனைவி ரபானை சிறிது நேரம் அடித்து நிறுத்தினாள்.

அவன் சொல்லத் தொடங்கினான்; ‘கூடி இருக்கும் சனங்களே, ஐயாமாரே, அம்மாமாரே, தம்பிமாரே, தங்கைமாரே, அண்ணன்மாரே வணக்கம்’ என்று சொல்லிவிட்டு பக்கத்தில் இருந்த பிரப்பம் கூடையைத் திறந்துபெரிய மலைப் பாம்பைத் தூக்கித் தொளிலே போட்டுக் கொண்டான். அதன் கழுத்தைத் தனது வாய்க்குக் கிட்டப்பிடித்துக் கொண்டான். கூடியிருந்தவர்கள் எல்லாம் திகைத்து விலகி நின்றனர்.

அவன் ‘பாம்பைத் தொட்டுத் தடவிக் கொண்டு’ சொல்லத் தொடங்கினான்; ‘இதைச் சிங்களத்தில் வெங்களாந்தி என்றும் தமிழில் மலைப்பாம்பு என்றும் சொல்வார்கள், பாம்பிலிருந்து எடுத்த தைலம் என்னிடம் உண்டு. வாதம் வீக்கம், சுளுக்கு, நோவு ஆகியவற்றிற்கு இதைப்பாவிக்கலாம் குணமாகிவிடும்’ என்றான்.

‘இந்தக் கூட்டத்திலே நீண்ட நாள் முறிவு நோவு இருந்தால் ஒருவர் வாருங்கள் உடனே மாற்றுகிறேன்’ என்றான். ஒருவர் கூட்டத்திலிருந்து தாண்டித்தாண்டி வந்தார்.

பாம்புத் தெலக்காரன் அவரைப் படுக்க வைத்து தான் வைத்திருந்த தெலத்தை அந்த இடத்தில் தடவி சிறிது படுத்திருக்கும்படி கூறினான். சிறிது நேரத்தின் பின் எழுந்து நடக்கும்படி சொன்னான். நோயாளி சர்வ சாதாரணமாக எழுந்து நடந்தான். நடந்தவன் தனக்கு முன்பிலும் இப்பொழுது சுகமாக இருக்கிறது என்று சொல்லி அவனிடம் இரண்டு போத்தல் தெலம் வாங்கினான்.

இதனைக் கண்ட கூடியிருந்தோரில் பலர் காசு கொடுத்துத் தெலத்தை வாங்கினார்கள்.

சபலம்

கோயில் பூசாரியார் வழிமையாக நடக்கும் மதியவேளைப் பூசையை முடித்துக் கொண்டு புறவழி, பக்கவழிக் கதவுகளை அடைத்துவிட்டு, பிரதான வாசல் கதவை மட்டும் பூட்டாது, வெளி மண்டபத்திற்கு வந்து நிலத்தில் உட்கார்ந்தார். பூசை முடிந்து சிறிது நேரத்தில் யாராவது ஒரு அர்ச்சனை, ஒரு மாலை சாத்துதல் என்று வருவோருக்காகக் காத்திருப்பார். இன்றும் இருந்தார்; மாலையில் கூட்டம் என்ற நினைவு வரவே சென்றுவிட்டார்.

அன்று வருடாந்த உற்சவம் பற்றிய கூட்டம் நடைபெற இருந்தது. மாலை நான்கு மணிக்கு முன் அனேகமான உபயகாரர்கள் வந்துவிட்டார்கள். குறிப்பாக உபயகாரர்கள் ஊர்

பெரியோர்கள், நிர்வாக உறுப்பினர்கள் எனப் பலரும் வந்து விட்டார்கள். பூசாரியார் ஒரு புறமாக அமர்ந்திருந்தார். கூட்டம் ஆரம்பமானது பூசாரியார் கடந்த வருடத் திருவிழாவின் போது நடந்த சம்பவத்தைக் கூட்டத்தில் சொல்ல வேண்டும் என்று இருந்தார். ஆரம்பத்தில் சொன்னால் கூட்டம் குழம்பிவிடுமோ என்று இறுதியில் சொல்லலாமென நினைத்தார்.

திருவிழாவின் போது நடக்க இருக்கின்ற நிகழ்ச்சிகள் பற்றி ஆளுக்கு ஆள் தமக்குத் தெரிந்தவற்றைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். இதேவேளை மூன்றாம் திருவிழாக்காரர் விசேட சின்னமேளம் பிடிக்கப் போகிறார்களென்றும் ஏழாம் திருவிழாக்காரர் பொய்க்கால் குதிரையாட்டம் ஒழுங்கு செய்கிறார்களென்றும் தேர்த்திருவிழாகாரர் இந்தியாவிலிருந்து விசேட மேளம் வரவழைக்கிறார்களென்றும் பேசப்பட்டது. தேர்த்திருவிழாக்காரரின் உறவினர் ஒருவர் சிங்கப்பூரிலிருந்து வந்திருக்கிறார் என்றும் அவர் செலவுக்கு பின்வாங்கமாட்டார் என்றும் கருத்துகள் பரிமாறப்பட்டன.

திருவிழா யாவும் முடிந்தபின் வேள்வி நடப்பது வழக்கம். கடந்த வருடம் கோயிலில் ஆடு, கோழி பலியிடுவது தவறு பாதகமான செயலென்று நிறுத்தப்பட்டது. அப்படி நேர்த்திக்கு ஆடு, கோழி வளர்ப்பவர்கள் அவற்றை உயிருடன் கொண்டுவந்து கோயிலுக்குக் கொடுக்கலாமென்று சொல்லப்பட்டது. இதனால் கூட்டத்தில் சிறு சலசலப்பு ஏற்பட்டது. முன்பு அறியாமையில் செய்தார்கள் இன்று அது பாவமான செயலென்று அறிந்து கொண்டதால் நிறுத்தப்பட்டது எனக் கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டது. சபை அமைதியானது.

இவை யாவற்றையும் ஒதுக்குப் புறமாக இருந்த பூசாரியார் தொண்டையைச் செருமியவாறு கொஞ்சம் உரத்த குரலில் யாவரையும் அமைதியாக இருக்குமாறு கூறித் தன் விண்ணப்பத்தை முன்வைத்தார். ‘நான் கூறப்போவது இக்கோயிலையும் ஊர் மக்களையும் பாதிக்கக் கூடியதாக இருப்பதால் இங்கு கூடி இருப்பவர்கள் அவதானமாகக் கேட்டு ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டும்’ என மேலும் சொல்லத் தொடங்கினார்.

கடந்த வருடம் இக்கோயிலில் நடந்த திருவிழாவின்போது இந்தியாவிலிருந்து வந்த சதுர்க்கச்சேரி இடம் பெற்றது. சதுர்க்கச்சேரி ஆரம்பமாவதற்கு முன் பக்கவாத்தியக்காரர்களும் பாட்டுக்காரரும் மண்டபத்தின் நடுவே இருந்தார்கள். அவர்கள் நடனப் பெண் வருவதற்கு முன் இருபாடல்களைப் பாடினார்கள். வீதியிலே கதைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள், நித்திரை தூங்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள், கடலை கொரித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் என்று எல்லோரும் ‘சின்னமேளம்’ தொடங்கப் போகிறதே என்று மண்டபத்தில் கூடி விட்டார்கள். ஏற்கனவே இருப்பவர்களிடையே புகுந்து இடம் பிடித்தார்கள். நடனக்காரி எப்படி இருப்பாள், எந்தப் பக்கத்தால் வருவாள், யாரைப் போல இருப்பாள் என்று கனவு கண்டு கொண்டிருந்தார்கள். கோயிலின் ஒரு புறத்திலிருந்து அவளுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட இடத்திலிருந்து பாதை வழியாக ஒருவர் கூட்டி வந்தார்.

ஹார்மோனியம் கட்டியம் கூற, மத்தளம் ஓசை எழுப்ப, அவள் வந்து கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலைப் பாடினாள். நடனம் ஆடத் தொடங்கினாள். தேவலோகப் பெண் போல ஒப்பனையில் வந்த அவளின் ஆட்டம் பிரமாதமாயிருந்தது. அந்தக் காலத்தில் பிரபலமான ‘ஆளை ஆளைப் பார்க்கிறாய் ஆட்டத்தைப் பாராமல்’ என்ற பாடலைப் படித்து முடித்ததும் சபையில் குறிப்பாக இளவட்டங்களிடையே பெரிய சந்தோசம்.

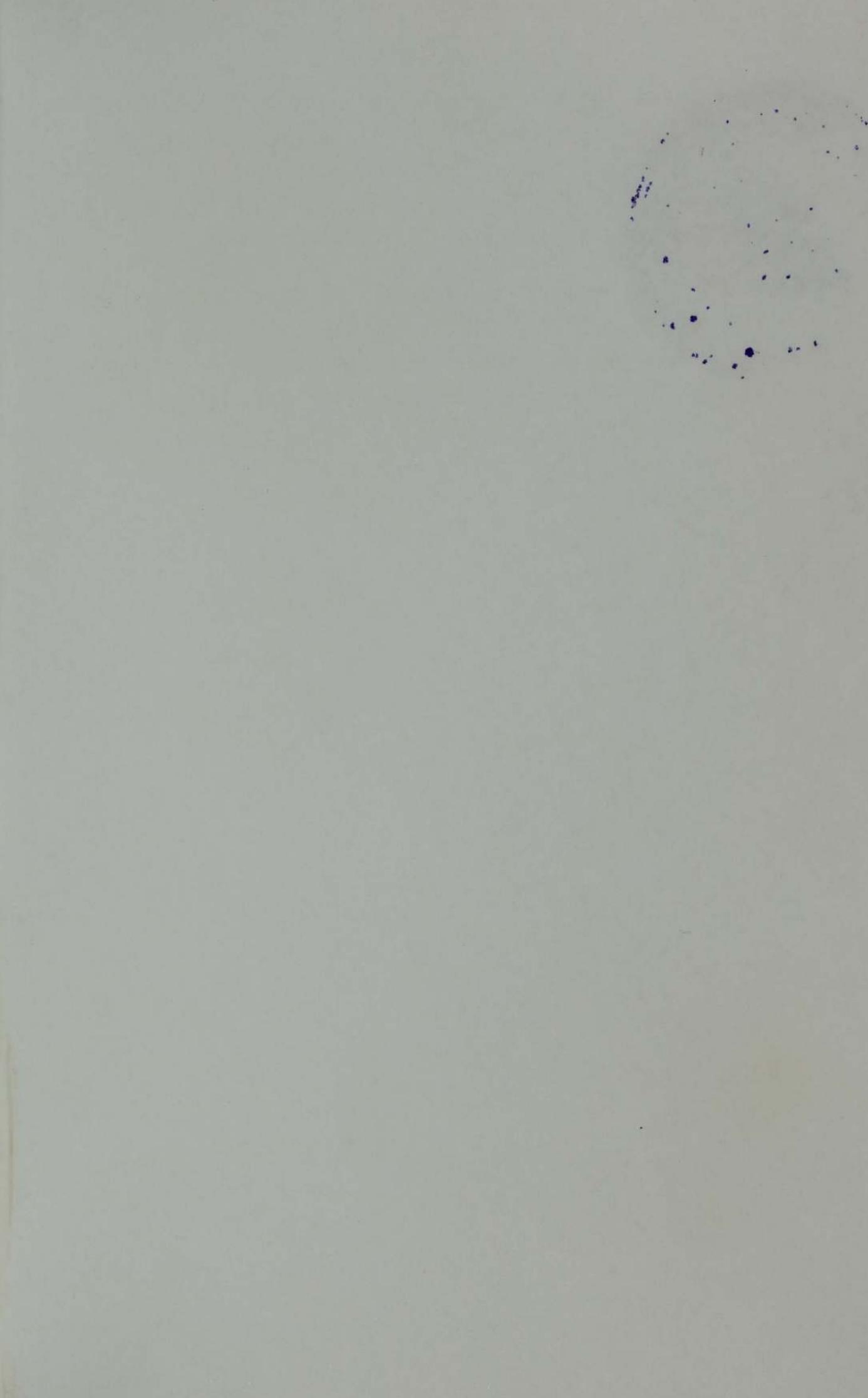
முதலாம் கட்ட ஆட்டம் முடிந்து வேறு அலங்காரத்துடன் வருவதற்கு அவள் அறைக்குச் செல்கிறாள். அந்த வேளை பட்டு வேட்டி, பட்டுச்சால்வை, சிவந்தமேனி, இரட்டைப் பட்டுச் சங்கிலி சகிதம் இவள் போகும் வழியருகில் இருந்தவன் எழுந்து ஒதுங்கி வழியை விட்டு நின்றான். பார்வையால் நன்றி சொன்ன அந்த நடனக் காரியின் பார்வையில் மயங்கினான் அந்தச் சங்கிலிச் சிங்கப்பூரான்.

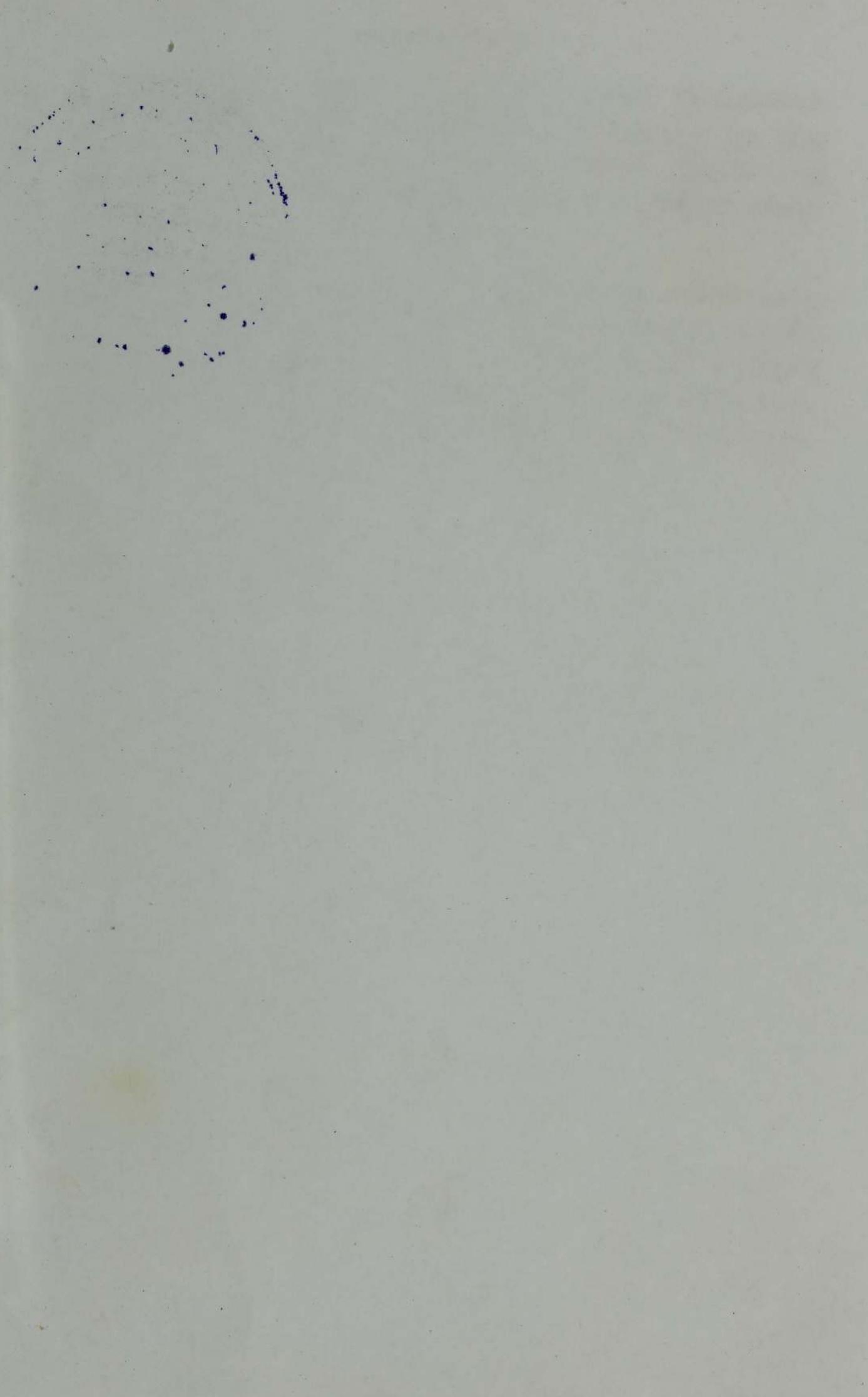
அடுத்த ஆட்டத்துக்கும் அவ்வழியால் சென்று நடனம் முடிந்தது. களைத்த முகத்துடன் திரும்பி வந்தாள். சிங்கப்பூர் வாலிபன் எழுந்து நின்றவன் அவள் வந்ததும் திடீரெனக் கையைப் பிடித்தான் என்று கூறிய பூசாரியார் இப்படி நடப்பது

இயற்கை தான். ஆனால் வேறு இடங்களில் செய்யலாம். கோயில் புனிதமானது. கோயிலில் இது செய்யக்கூடாது, இது கோயிலை மாசுபடுத்துவதாக முடியும். எனவே இதுபோன்று இனிமேல் நடக்காதவாறு பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். என்று சபையோரைக் கேட்டுக்கொண்டார்.

இதேவேளை அந்த வாலிபன் யாரென்றும், அவன் நல்ல குணமுள்ளவன்; பணக்காரன்; அவன் தேர்த்திருவிழா நடந்த அடுத்த நாளே சிங்கப்பூருக்கு சென்றுவிட்டான் என்றும் சபையோரால் சொல்லப்பட்டது. அதுமாத்திரமல்ல ஏதோ சபல புத்தியால் செய்து விட்டதாக எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

திரு.வி.அரியநாயகம் அவர்கள் சுன்னாகம் வரியப்பாலத்தில் பிறந்தவர். சுன்னாகம் திருஞான சம்பந்த வித்தியாசாலையில் ஆரம்பக் கல்வி, மல்லாகம் மகா வித்தியாலயம், சுன் னாகம் ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரி ஆகியவற் றில் உயர்கல்வி கற்று, சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பீட்டதாரியானார்.

ஆசிரியத் தொழிலில் அனலைத்தீவு சதாசிவ ஆங்கிலப் பாடசாலை உதவி ஆசிரியர், மன்னார் சித்தி விநாயகர் இந்துக்கல்லூரி, அடம் பன் மகாவித்தியாலயம், இணுவில் சைவப் பிரகாச வித்தியாலயம், புன்னாலைக் கட்டுவன் மகாவித்தியாலயம், உரும்பிராய் சைவத் தமிழ் வித்தியாலயம், செங்குந்தா இந்துக்கல்லூரி ஆகியவற்றில் அதிபராகக் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றவர்.

தற்பொழுது அவஸ்திரேவியாவில் குடும்பத் தினருடன் வாழும் இவர் “கதைக் கோலங்கள்” என்ற நூலை எமக்குத் தந்து மகிழ்கின்றார்.

ISBN 978-955-1857-38-7

சேமெடு பதிப்பகம்

விலை: 250 ரூபா

9 789551 857387

CBCN: 2009-06-03-039